

Giới thiệu Tề Gia Chi Bảo

Truyện Tề Gia Chi Bảo của tác giả Điền Tâm là một truyện ngôn tình cổ đại, He, Kim – gia tộc keo kiệt hệ liệt. Cuộc sống hôn nhân thần tiên cũng có lúc gặp phải nguy cơ? Khi thân thể yếu ớt của Tiên Bảo Bảo tỉnh lại, nàng dùng trăm phương ngàn kế dụ hoặc Tề Nghiêm.

Nhưng bất quá phu quân của nàng ý chí thật kinh người, mặc cho nàng thoát y bôi rượu, thêm khiêu vũ, vẫn như cũ không chịu “đi vào khuôn khổ”. Nàng đành phải cứng rắn mặt dày dùng tới xuân dược, rốt cục mới đắc thủ. Vì để tránh né sự tức giận của phu quân, nàng vội vàng chạy trốn, chạy về nhà mẹ đẻ, tìm kiếm tỷ muội trợ giúp....

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Đau

Lục phủ ngũ tạng của nàng giống như bị dao cắt nát ra, càng lúc càng kịch liệt, một trận lại mạnh hơn một trận. Làm cho nàng co rút, làm cho nàng run run, mồ hôi lạnh cùng nước mắt ướt đầm y phục.

Không cần... Không cần.

Nha, ông trời a~, trăm ngàn không cần....

Nằm ở trên giường là Tề gia thiếu phu nhân, nàng đau đến run rẩy cực lực, hai mắt nhắm lẹ nhưng nàng vẫn lờ mờ nhìn thấy ở dưới vạt áo của mình đã có một mảnh đỏ tươi. Máu tươi ấm áp không ngừng từ giữa hai chân nàng chảy ra nhuộm đỏ cả y phục, đệm chăn, cùng hai tay của đại phu.

“Mau, mang gạc trắng đến đây!” đại phu khẩn cấp gọi.

Nha hoàn vội vàng chạy tới, nhìn thấy trên giường thắm đẫm máu đỏ tươi, hoảng hốt hét lên, hai tay buông lỏng, gạc trắng sạch sẽ toàn bộ rơi xuống đất.

“Lại đi lấy cái khác đến đây! Mau lên thay thiếu phu nhân cầm máu!” đại phu giận dữ quát, nha hoàn khóc nức nở. Bảo Bảo Bảo bị mất quá nhiều máu, ý thức dần dần mất đi chỉ cảm thấy tiếng bước chân, tiếng nói chuyện càng ngày càng mờ hồ.

Nàng rất lạnh, đau quá.... lạnh quá.

Máu tươi thấm ướt giường, một giọt lại một giọt rơi xuống mép giường.

Máu nhuộm đỏ giường thấm ướt xuống cả đôi giày thêu uyên ương màu xanh nước biển.

Ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao.

“Gia!”

“Thiếu phu nhân nàng.... Thiếu phu nhân nàng....”

“Ô ô ô ô....”

“Gia thiếu phu nhân bị trọng thương, đại phu hiện tại đang___”

Có người kêu lên sợ hãi “A, Gia không được! Ngài không thể đi vào!”

Còn chưa nói xong cửa đã bị Tề Nghiêm đột nhiên đẩy ra.

Hắn vội vàng vào bên trong, cặp con ngươi đen lợi hại lúc nào cũng nghiêm khắc từ trước đến nay chưa có cảm giác lo lắng như thế này. Thân hình cao lớn bước nhanh vào bên trong phòng, thẳng hướng phía giường đi đến. Khi trông thấy nửa người của thê tử đầm máu, sắc mặt hắn trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Gia” thanh âm đại phu có chút run run “Thiếu phu nhân ra nhiều máu quá, thai nhi trong bụng chỉ sợ là___ sợ là___” hắn không dám nói thêm gì nữa.

Tề Nghiêm bước đi loạng choạng, thật vất vả mới đi đến gần giường. Hắn cả đời này chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi mất mát như bây giờ. Thân mình cao lớn ở bên cạnh giường quỳ xuống, hắn cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo nhuộm đầy huyết của thê tử, tâm loạn như ma, tưởng tượng nếu mà mất đi nàng sau này cuộc sống của hắn sẽ hoang vắng, cô tịch đến như thế nào.

Sắc mặt ái ân trắng bệch, da thịt lạnh như băng, làm cho ngực hấn co rút nhanh, nắm chặt bàn tay của thê tử nhưng lại cũng không tự chủ được có chút run run.

Lông mi dài bị lệ dính ẩm ướt, đầu tiên là run rẩy, một giọt lệ lại rơi xuống, sau đó mới chậm rãi mở mắt ra. Chỉ khi từ tay truyền đến độ ấm, thần trí Bảo Bảo mới thoáng quay trở lại.

“Phu quân...” nàng thấp giọng gọi, hơi thở mong manh, giọng nói khó nhọc “Thực xin lỗi. Đứa nhỏ.... Đứa nhỏ....” Ai có thể đến cứu đứa nhỏ của bọn họ?

“Đừng nói nữa” Tề Nghiêm nắm chặt tay của thê tử, thanh âm khàn khàn.

Nàng thở hổn hển, cố gắng hít sâu một hơi.

Nếu không nói, sẽ không còn cơ hội.

“Phu quân, Ta....Ta....Ta...” hạ phúc đau nhức, trở lên càng thêm kịch liệt. Nàng không thở nổi, thậm chí không thể nói được nữa, chỉ có thể đau kêu ra tiếng “A!” càng nhiều máu tươi trào ra.

“Mau thay nàng cầm máu!”

“Tại hạ đã làm hết sức, nhưng thiếu phu nhân bị thương quá nặng, nội thương bên trong chi sợ_____”

“Cầm máu!” Tề Nghiêm như con thú bị thương, thanh âm rống giận “Ta không thích nghe lời vô nghĩa! Nếu nàng có mệnh hệ gì, ta sẽ giết chết người!”

Thanh âm khàn khàn quen thuộc nhưng nàng chưa bao giờ thấy ngữ điệu của phu quân thất thố như thế. Bên trong càng lúc càng đau, Bảo Bảo dùng hết sức lực muốn nắm thật chặt tay của trượng phu, nhưng trong bóng tối có một lực lượng cường đại đang muốn kéo nàng rời xa.

Đau đớn

Rét lạnh

Hắc ám

Sức lực của nàng đã dùng hết rồi, rốt cuộc không thể kháng cự được nữa.

Rốt cục, Bảo Bảo suy sụp nhắm hai mắt lại, tay nhỏ bé vô lực hạ xuống giường. Rốt cục không cầm tay của trượng phu được nữa rồi.

Ở thời điểm nàng nhắm hai mắt lại, Tề Nghiêm như con thú bị thương kêu to vang vọng cả tòa phủ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Năm ấy mùa đông rất lạnh.

Ngày đó khi những hạt tuyết rơi xuống báo hiệu mùa đông đã đến, trong Song Đồng thành khắp nơi hoa lệ, nhộn nhịp.

Song Đồng thành chính là đệ nhất thành của phương Bắc. Các tòa thành được xây bằng đá lớn, tuy rằng so với kinh thành tráng lệ vẫn còn kém, nhưng kiến trúc các tòa nhà được điều mài tinh tế, khắp nơi lại tràn đầy sức sống, cảnh tượng phồn vinh có thể nói không thua kém so với kinh thành một chút nào.

Một nam nhân thân hình cao lớn đang đứng một mình trên tường thành. Bông tuyết bay xuống bám trên vai rộng lớn của hắn, ngay cả mày rậm, lông mi dài của hắn cũng nhiễm một tầng sương trắng, nhưng hắn vẫn bất động như núi.

Con người đen của hắn sâu không thấy đáy, bạc môi nhếch lên, kia rõ ràng ngũ quan rất tuấn tú, nhưng lại nghiêm khắc làm cho người ta không dám xem thường liếc mắt nhìn.

Có người dẫm lên trên tuyết, cổ lấy dũng khí tiến lên cẩn thận gọi “Gia!”

Thanh âm của nam nhân so với tuyết còn lạnh hơn “Chuyện gì?”

Người đó cúi đầu, cung kính trả lời, thanh âm thậm chí có chút run run

“Tur__Tur Đồ tiên sinh đã trở về, đang ở dưới thành chờ người”

Nam nhân bất động thanh sắc, một lúc lâu sau mới xoay người lại. Trong con ngươi đen lãnh đạm vẫn không bỏ sót cảnh sắc phổ xá phồn hoa của Song Đồng thành. Cho dù tuyết bay tán loạn, trong thành vẫn náo nhiệt như trước. Các nhóm thương nhân trong chùng mắt trăm dặm nội thành, đều tụ tập đến nơi đây giao dịch.

Trong thành này đã có bảy tòa thành thuộc sản nghiệp của Tề gia.

Nam nhân đưa mắt nhìn thành phía Tây, xa xa là tòa phủ đệ tinh lệ của Tề phủ, hần nắm chặt tay thành quyền.

Hần là Tề Nghiêm, đời thứ ba của Tề gia, là phú thương giàu có nhất nước, là nam nhân hiển hách nhất.

Nhìn xuống cả tòa thành, hần từ từ buông lỏng tay nắm thành quyền ra, nhìn về phía lòng bàn tay của mình, hai tròng mắt càng u ám.

Đây quả thực là sự châm chọc, hần đã có được nhiều thứ như vậy, cho dù là có thể dùng toàn bộ để đánh đổi, nhưng cũng không thể trở lại được nữa, hần tha thiết ước mơ...

“Gia?”

Người kia thật cẩn thận lại gọi hần.

Tề Nghiêm thu lại tinh thần, đem sự hối hận làm hần suy nghĩ xuất quỷ nhập thần kia giấu kín trong lòng. Nhưng biểu tình vẫn chưa mất, con ngươi đen vẫn u ám.

Hần bước xuống tường thành, trên vai tuyết vẫn đọng lại.

Mỗi người nhìn thấy hần như thế, trong lòng cũng không tự kiềm chế được xuất hiện nỗi đồng tình. Mỗi người kỳ thực không nói cũng đều biết, trong lòng của hần rất đau.

Thủ vệ tường thành thời điểm nhìn thấy Tề nghiêm nhin không được thở dài một hơi. Một bên là thương gia đang ở trong nhóm thương nhân giao dịch, thấy Tề Nghiêm cũng không nhìn được quay đầu lại nhìn. Có đại nương rao bán trà gừng nhìn thấy hần nhất thời mềm lòng, thậm chí còn vì hần chảy xuống vài giọt lệ. (NN:oa oa xúc động quá, tội nghiệp Tề Nghiêm ca *chấm chấm nước mắt)

Thêm đá phía dưới thật dài, có một nam nhân thân hình to lớn mặc áo xám, đứng bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp đầy hào khí, phía sau hai người là hơn mười xe ngựa, mỗi xe đều chất đầy hàng hóa.

“Chủ tử, gió to tuyết lớn như vậy đứng ở trên tường thành, cẩn thận bị cảm lạnh” Tur Đồ Mãng nói, trên mặt tràn ngập ý không đồng ý, cùng với thái độ cung kính có vẻ hoàn toàn bất đồng.

Tề Nghiêm lại ngoảnh mặt làm ngo, tự mình đi lên phía trước. Tur Đồ Mãng nhú mày rậm, há mồm lại muốn nói chuyện, Quân Mạc Tiểu ở một bên nhìn thấy hần muốn mở miệng chỉ lắc đầu, ý bảo hần đừng nhiều lời. Hần trong thâm tâm không can tâm tình nguyện ngậm miệng lại.

Quân Mạc Tiểu thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhú mày nhìn hướng người đang cầm sổ sách ở đằng sau.

Chỉ cần một ánh mắt Tur Đồ Mãng đã hiểu ý.

Hần đối với chủ tử không lái nhai nữa, vẫy tay ý bảo người đưa sổ sách tiến lên, bắt đầu báo cáo thương sự.

“Đây là tiền thuê cửa hàng của ba tỉnh, tám huyện, mười sáu thành của phương Bắc. Đã thu đủ chín thành, còn lại một thành là ta tự quyết cho họ hoãn lại nửa năm hoặc một năm. Ta dùng tiền thuê của hai thành mua mấy xe hàng hóa này, trong sổ sách có ghi lại đầy đủ”

Tề Nghiêm trầm ổn đi lại, tuyết trên vai hần rơi xuống, ánh mắt lợi hại xem kỹ hàng hóa trên xe ngựa, ngay cả xem qua cũng chưa xem chỉ liếc mắt nhìn sổ sách một cái, nói một chữ

“Nói”

Tur Đồ Mãng cắn răng, thật vất vả mới miễn cưỡng nhìn xuống, cố nói như thế nào để cho chủ tử khỏi xúc động. Hần trước hít sâu một hơi, mới có thể mở miệng

“Sáu xe là da lông tốt nhất, bốn xe là gấm vóc, còn lại là năm xe đều là dược liệu trị khur hàn, lưu thông máu. Một khi giá cả chuyển biến, ở trong Song Đồng thành mấy thứ này chắc sẽ rất đắt, nên ta mua dự trữ trước.”

Tề Nghiêm gật đầu, vẻ mặt đạm mạc

“Giao cho người xử trí”

“Đã biết”

Giọng còn chưa dứt, Tư Đồ Mãng liền trở mặt nhìn chủ tử cũng không quay đầu lại, cứ thế rời đi.

Mây rậm lại một lần nữa nhũn chặt.

“Ta đã rời đi hơn một tháng, hẳn như thế nào vẫn là bộ dạng này?” hắn quay đầu nhìn về mặt bất đắc dĩ của Quân Mạc Tiểu.

“Gần đây Gia đều là như vậy, trừ bỏ thương sự ở ngoài, một câu cũng không nhiều lời” nàng trả lời, trong mắt cũng không che dấu được nỗi sầu lo.

Bọn họ đều là trợ thủ đắc lực của Tề Nghiêm, ở Tề phủ đã nhiều năm, sớm đã thành thói quen chủ tử rất nghiêm khắc, lạnh lùng, không cần người nào ở bên cạnh mình. Cũng may sau khi thủ thế tử mềm mại tuyệt mỹ, trên khuôn mặt chưa từng có một chút biểu cảm gì của chủ tử dần dần cũng xuất hiện nụ cười. Trong thành bọn tiểu oa nhi không còn vừa nhìn thấy hắn liền sợ tới mức khóc thét lên như trước nữa.

Nhưng những ngày tốt đẹp không được nhiều.

Quân Mạc Tiểu thở dài thật sâu một hơi.

Ài, từ sau sự cố phát sinh ngoài ý muốn kia, cũng chưa từng thấy qua Tề Nghiêm cười nữa.

Tề phủ to như vậy, phá lệ im lặng. Mọi người không sao hết được về lo lắng, cùng với không khí trầm trọng, giống như một tảng đá lớn đặt ở trong lồng ngực mỗi người, làm mọi người không thở nổi.

Trong nhà im lặng không nghe thấy tiếng nói chuyện, tiếng cười đùa.

Dát- cửa lớn của đại môn được người mở ra, thanh âm chói tai kia đánh vỡ sự yên tĩnh.

Đại phu lớn tuổi chậm rãi tiêu sái bước ra từ lầu chính, mặc áo choàng vào người, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tề Nghiêm đã đứng chờ từ lâu.

Từ sau sự việc đó đến nay, bất luận thương sự có bận rộn đến đâu, mỗi khi đại phu chuẩn bị ra về Tề Nghiêm đều đã chạy về tới phủ, hẳn muốn chính mình hỏi thăm đại phu.

“Nàng có khỏe không?” Tề Nghiêm hỏi.

“Hôm nay mạch tượng thập phần ổn định” đại phu nói, còn cẩn thận không quên dặn dò “Thiếu phu nhân vì đẻ non mà mắc bệnh thiếu máu, chứng khí hư, trải qua khoảng thời gian điều dưỡng này, đã dần dần có biến chuyển. Chính là thiếu phu nhân thể chất suy nhược, tốt nhất cần tĩnh dưỡng một thời gian nữa, thì chứng thiếu máu, hoa mắt, âm hư mới có thể đoạn trừ”

Tề Nghiêm nghĩ lại chuyện hung dữ, nguy hiểm mà toàn thân cũng trở nên cứng ngắc.

Ba tháng nay, từ trong ra ngoài Tề phủ không ai dám can đảm ở trước mặt hắn đề cập đến sự kiện kia.

Đó là một việc ngoài ý muốn đáng sợ.

Ngày cuối mùa thu hôm đó, Bảo Bảo đang mang bầu cảm cấp lồng ngực món ngon còn đang nóng hôi hổi, ngồi trên xe ngựa mang ngự thiện đến cho trượng phu. Không nghĩ tới đến giữa ngã tư có một con ngựa điên vọt ra, chắn ngang đường làm cho xe ngựa bị hất tung.

Mãnh liệt va chạm tạo nên thương tổn không thể bù đắp được.

Bảo Bảo bị hất tung ra khỏi xe ngựa, bụng mãnh liệt đau, bọn người hầu bị dọa đến khiếp đảm, vội vàng mang nàng quay trở lại Tề phủ. Còn chưa về đến tòa nhà, máu tươi đã muốn nhuộm đỏ y phục của nàng.

Bọn họ đã mất đi cái đáng quý nhất của mình đó là đứa nhỏ.

Tề Nghiêm vẫn đứng ở chỗ cũ, lặng lẽ nhìn lầu chính, tay nắm chặt, ánh mắt lợi hại u ám nhìn mảnh lụa mỏng ở cửa sổ đang bay bay trong gió.

Con ngựa điên rồ rồi kia, hôm đó đã bị chủ nhân giết chết. Chủ của con ngựa còn cầm lễ vật trân quý run run tới cửa xin nhận tội. Ở trước cửa liền quỳ xuống dập đầu, cho đến khi trán bị dập sưng lên, máu nhiễm đỏ bậc cửa vẫn không dám đứng dậy.

Chính là, dù có lễ vật trân quý cũng không bù đắp được thương đau, tiếc nuối. Giết con ngựa điên gây họa kia vẫn không làm cho hắn hết đau khổ thống hận được, người đến xin nhận tội kia cuối cùng cũng bị hắn sai người ra đuổi đi.

Tề Nghiêm chậm rãi tiến lên, đi đến cửa lầu chính, thân ảnh cao lớn chiếu vào hai cánh cửa lớn. Đại phu đã muốn rời đi, mà thấy người đứng ở một bên im lặng không nói gì, nên cũng không dám quay rầy.

Hắn chậm rãi, thật chậm rãi, vươn bàn tay phải to ra. Đầu ngón tay dừng lại chạm vào cửa, thân hình bất động. Vị thuốc nồng đậm hỗn loạn mà quen thuộc từ trong phòng tỏa ra, hắn đứng ở trước cửa cũng không nhúc nhích, chậm chạp không có đẩy cửa ra.

Rốt cuộc một lúc sau, Tề Nghiêm mới thu hồi cánh tay về.

“Chiều cố nàng cho thật tốt” hần nói âm thanh cũng không nghe ra cảm xúc gì, thân hình cao lớn xoay người cất bước hướng phía ngoài đi ra.

“Dạ” nha hoàn cung kính trả lời, nhìn theo hướng Tề Nghiêm rời đi

Hần đi rồi.

Trong lầu chính, sau mảnh lụa mỏng, một tiểu mỹ nhân phản điều ngọc mài nằm ở nhuyễn tháp, từ cánh môi như đóa hoa phát ra tiếng thở dài thất vọng.

Khi hần đến gần lầu chính, thân ảnh chiếu vào hai cánh cửa lớn, Bảo Bảo bởi vì mảnh liệt chờ đợi, cơ hồ đã quên cả hô hấp. Tầm mắt của nàng nhìn chăm chăm vào hình dáng quen thuộc in lên mảnh trướng kia, khát vọng hần có thể đi vào trong, cho dù chỉ ở lại trong chốc lát, cùng nàng nói mấy câu, nàng cũng đã thỏa mãn rồi. Nhưng là, không như chờ mong của nàng, Tề Nghiêm không có vào cửa.

Hình ảnh trên cánh cửa lớn đã đi, nàng cách cửa sổ chỉ nghe thấy âm thanh trầm thấp của hần dạo dò nha hoàn, cùng với tiếng bước chân dần dần đi xa.

Yên tĩnh lại một lần nữa bao phủ thế giới của nàng.

Bảo Bảo nằm trên giường nhìn chăm chú vào trụ giường được điêu khắc tinh xảo, bị không khí lạnh lùng khơi gợi lại sự đau sót.

Sau sự cố ngoài ý muốn kia, nàng bởi vì mất máu quá nhiều nên mê man mấy ngày mấy đêm, là danh y cố sức nghĩ cách cứu chữa mới bảo trụ được mạng sống của nàng.

Chính là, vị danh y kia lại không cứu được sinh mệnh nhỏ bé ở trong bụng nàng. Nghĩ đến đó, nàng lại nhắm mắt roi lệ, Bảo Bảo khẽ cắn môi, dùng bàn tay nhỏ bé trắng nõn vỗ về bụng.

Từ hôm đó đến giờ, người trên kê dưới đều thật cẩn thận giúp nàng điều dưỡng thân thể. Nàng tuy dần dần đã khỏi hần, nhưng trong lòng vẫn còn đau đớn nên thủy chung không được bình ổn.

Nước mắt đau đớn từ khóe mắt nhẹ rơi xuống.

Nàng nhớ mang máng, ngày sinh non ấy Tề Nghiêm ánh mắt lo âu, cùng với kích động rùng to. Nàng cảm giác được hần ôm, hần run run nắm bàn tay nàng thật chặt, ấn giống như con thú thương kêu to mới đưa nàng từ quỷ môn quan trở về.

Sau đó, ngày đêm không rời nàng nửa bước, tự mình coi chừng nàng. Từ lúc nàng dần dần thoát ly khỏi hiểm cảnh, hần mới rời đi lầu chính, đem sự chiếu cố, trách nhiệm chăm sóc nàng cho những người khác.

Tề Nghiêm thân là đương gia chủ nhà, trên vai gánh vác trọng trách to lớn, cũng không phải nói bỏ là bỏ được. Bất luận là trong nhà hay bên ngoài, mỗi ngày đều có trăm ngàn chuyện cần hần xử lý, chờ hần định đoạt, hần không thể lúc nào cũng một khắc đều ở bên cạnh nàng được.

Nước mắt tuôn trào, đã làm ướt mái tóc đen dài. Nàng không dám nói với hần sau khi mất đi đứa nhỏ, chỉ cần không nhìn thấy thân ảnh của hần, nàng sẽ cảm thấy tịch mịch, nhìn không được nước mắt lại chảy xuống. Nàng cỡ nào cũng không muốn rời xa cái ôm ấm áp của hần.

Yên tĩnh

Thật quá yên tĩnh

Bảo Bảo nằm ở nhuyễn tháp cuộn tròn thân mình lại, gất gao nhắm hai mắt lại, trong lòng bắt đầu cầu nguyện, hy vọng lòng nàng sẽ sớm được người ngoài, thanh thản.

Đêm đã khuya

Âm thanh gió tuyết gào thét làm Bảo Bảo bừng tỉnh. nàng nửa tỉnh nửa mê, hai mắt cố gắng mở ra, bản năng hướng tới hơi ấm bên cạnh nép mình vào. Hơi thở ấm áp vây quanh lấy nàng, u uất, ấm ức của nàng bị đánh tan, nàng cảm nhận được vòng tay rộng lớn đang ôm mình, có cả tiếng nhịp tim quen thuộc đang ở sát bên cạnh.

Con buồn ngủ qua đi, cảm xúc vui sướng làm cho nàng thanh tỉnh không ít. Nàng thật cẩn thận ở trong vòng tay ôm ấp của hần nhẹ xoay mình lại, lợi dụng ánh nền mỏng manh tinh tế nhìn dung nhan đang ngủ của Tề Nghiêm.

Sau khi nàng đã ngủ say hần mới trở về, thậm chí không có cởi áo khoác ra, liền cứ như vậy mặc cả y phục mà ngủ. Hần ngủ thật sự trầm, trên mặt vẫn còn hiện lên sự mệt mỏi.

Cứ đến gần cuối năm, các đầu mối giao thương đều đưa hàng trăm sổ sách của cả năm tới. Tề Nghiêm tính cẩn thận, tỉ mỉ, hàng năm đều tự mình kế toán sổ sách, năm nay cũng không có ngoại lệ.

Ngày trước hần thường xuyên có vài ngày không thấy bóng người, thậm chí cũng không trở về lầu chính qua đêm. Nhưng là từ sau khi phát sinh sự cố ngoài ý muốn kia, hần chưa bao giờ để cho Bảo Bảo nghỉ một mình, cho dù có việc, hần cũng sẽ gấp rút trở về.

Vì cả cơ nghiệp của Tề gia, năng lực làm việc của hắn thật kinh người. Không chỉ cuối năm mới bận rộn, mà thời gian nào trong năm cũng có nhiều việc phải giải quyết, cho dù là người kiên cường như hắn cũng muốn mệt chết rồi.

Bởi vì như thế, nàng mới đem tịch tịch chôn sâu trong lòng, không dám nói cho hắn, không muốn gia tăng thêm gánh nặng cho hắn.

Có vài chuyện Bảo Bảo thậm trí tưởng sẽ nói cho hắn, nàng muốn hỏi hắn có thể hay không không cần đem tất cả tinh thần đặt vào công việc.

Nhưng là, lời nói như thế nào cũng không nói được nên lời.

Nàng hận chính mình yếu đuối, thân mình cũng không tự chủ được càng tiến gần đến bờ ngực rắn chắc của hắn, bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ vỗ về khuôn mặt hắn.

Chỉ động tác nhẹ nhàng này cũng đánh thức Tề Nghiêm tỉnh lại. Hắn mở to hai mắt, con ngươi đen lợi hại bởi vì còn buồn ngủ mà mờ lung.

Đầu ngón tay mềm mại lướt qua làn da thô ráp, như là đang dùng xúc giác một lần nữa đánh thức trí nhớ của hắn. Nàng sờ cẩn thận, mười ngón tay bừa bãi đụng chạm.

Mi hắn

Mắt hắn, mũi hắn.

Môi hắn

Đôi môi mỏng manh kia có chút cảm giác man mát, nàng bỏ đầu ngón tay ra, nhìn không được tiến lên, sợ hãi nhẹ nhàng ấn đôi môi ấm áp của mình lên môi hắn.

Đôi môi mềm mại như cánh hoa, ngọt ngào như mật ngọt.

Tề Nghiêm chủ động hôn lại nàng, linh hoạt dây dưa cùng đầu lưỡi ngọt ngào của nàng. Bàn tay thô ráp cũng xâm nhập vào bên trong xiêm y của nàng, sờ soạng thân thể mềm mại của nàng, ôn lại mỗi tác ôn hương nhuyễn hoặc.

Ngon lửa đã lâu được thổi bùng lên, dẫn dắt từng trận run rẩy, nàng yếu đuối đón nhận, không thể phản kháng, cũng không muốn phản kháng. Ở sự âu yếm bá đạo của hắn, cơ hồ ngay cả xương cốt cũng mềm yếu.

Bàn tay xoa nắn vùng căng mịn trắng nõn đầy đà của nàng. Nàng thở gấp, ôm lấy cổ trượng phu, theo mỗi lần âu yếm của hắn nhẹ nhàng run run, đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng ngậm kiêu diễm

“Phu quân...”

Nháy mắt toàn thân Tề Nghiêm cứng lại.

Hắn dừng lại động tác, con ngươi đen tròn to, mỗi khối cơ bắp đều cứng ngắc như đá. Một tiếng gọi ôn nhu kia đã cảnh tỉnh hắn, làm hắn đột nhiên tỉnh táo lại.

Bảo Bảo hãy còn thở gấp, hoang mang mở to mắt nhìn trượng phu

Bộ dáng của hắn như là sợ hãi.

Nàng nháy mắt mấy cái, nghi hoặc mở miệng gọi

“Phu quân?”

Lần này Tề Nghiêm nhanh chóng buông tay, dùng tốc độ nhanh nhất rời nhuyễn tháp ấm áp, đem thể tử môi nhỏ hồng nhuận, quần áo hỗn độn một mình ở lại chỗ cũ.

“Ta nên xuất môn” hắn thậm chí không chịu nhìn nàng.

“Xuất môn?”

Bảo Bảo hoang mang cực kỳ

Trời còn chưa sáng, bên ngoài chẳng những gió tuyết không ngừng, còn tối như mực, ngay cả đường còn nhìn không rõ, hắn vì sao muốn xuất môn sớm như vậy?

“Đi nơi nào?” nàng nhìn không được hỏi

“Xử lý vài nơi sổ sách có vấn đề”

“Phu quân, kia__”

Tề Nghiêm cắt ngang lời nàng

“Nàng ngủ tiếp đi, ta phải đi rồi” nói xong hắn liền bước ra khỏi cửa, hắn đi gấp như vậy, thậm trí còn quên mặc áo choàng ngoài đang vắt ở trên ghế vào người.

Trời tối không sao, gió lớn như vậy, hắn lại thừa dịp ban đêm rời nh, chạy trốn chết

Bảo Bảo ngồi ở nhuyễn tháp, mở to đôi mắt đen, hoang mang mờ mịt nhìn hướng Tề Nghiêm vội vàng rời khỏi cửa, thật lâu sau vẫn chưa hoàn hồn.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Tầng sáng Bảo Bảo mới nghe được từ miệng nha hoàn việc Tề Nghiêm rời đi. Trời còn chưa sáng, hắn dẫn theo vài người đi đến một trấn nhỏ ở huyện xa nào đó. Phải mấy ngày sau mới trở về.

Nàng uể oải, có suy nghĩ thất bại, không rõ bản thân đến tột cùng là đã làm sai ở chỗ nào. Nàng trái lo phải nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy khổ sở, ăn không ngon, uống không dưới chén thuốc. Nha hoàn sợ tới mức chân tay luống cuống, vội vàng chạy đi tìm cứu binh.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Bảo đang được nha hoàn hầu hạ, vừa mới rửa mặt chải đầu xong, ngoài cửa liền truyền đến giọng các nữ nhân líu ríu nói chuyện.

“Xem ta đã chuẩn bị gì này, canh gà hầm thuốc bắc rất tốt cho cơ thể nha!”

“Ài, a canh gà nhiều mỡ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, người xem xem. ta nhưng là lại chuẩn bị cháo trắng rất thanh đạm nha”

“Thanh đạm nhưng cũng không có hương vị a~!”

“Đừng lo lắng, ta đã cho thêm rau ngâm”

“Rau ngâm rất hàn, ăn vào làm miệng khô”

“Cho nên ta nói a~, vẫn là nên chọn canh gà của ta__”

“Đã nói với người là rất nhiều mỡ!”

Các nữ nhân cãi nhau, theo tiếng bước chân cùng mùi hương son phấn tất cả đều xuất hiện ở trong lầu chính, làm cho căn phòng bỗng trở nên đông đúc.

Bảo Bảo vội vàng đứng dậy “Nương__”

Nữ nhân đứng ở giữa lập tức tiến lên đỡ lấy hai tay của nàng

“Ai a đứng lên, đứng lên không cần đa lễ, mau ngồi xuống!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” mấy người phía sau cũng đồng thời hợp xướng khuyên, Bảo Bảo nghe được đầu cứ ong ong lên.

Đoàn nương từ trước mắt này, tất cả đều là thê thiếp của Tề gia tiền nhiệm đời trước được lưu lại, ước chừng có hai mươi tư người, xinh đẹp có, tú lệ có.

Nghe nói con dâu cả một ngày không uống một giọt thuốc nào, các nàng đau lòng cực kỳ, trời vừa sáng mọi người đã tập hợp vội vã đến thăm nàng, mang đến canh gà, cháo trắng rau ngâm, cùng với đủ loại bồi dưỡng thân thể. Thức ăn được mang đến, xiêm áo ngồi tràn đầy hai bàn lớn.

“Ngaoan nghe lời ăn một chút gì đi” Thu nương đỡ, múc một muỗng cháo hoa, trước tiên thổi cho nguội mới đưa đến bên miệng của Bảo Bảo.

Nàng nghe lời nuốt xuống ngụm cháo hoa.

Càng nhiều thìa, càng nhiều thức ăn tất cả đều được đẩy lên.

“Đến, ăn chút này đi”

“Ăn của ta trước” có người chen ngang.

Lập tức có người kháng nghị

“Ta xếp hàng trước người nha!”

“Ai u, là ta đau lòng cho con dâu thôi mà”

“Chỉ mình người đau lòng chắc, chẳng lẽ những người khác đều không đau lòng sao?”

“Đừng hiểu lầm, ta không phải có ý tứ này”

Diễm nương mặc hồng y vội vàng tranh luận với Tú nương mặc lục y. Những người khác cũng không để ý tới, nắm chắc cơ hội thừa cơ tiến lên tiếp tục ép Bảo Bảo ăn. Nàng rút cuộc ăn không vô.

“Nương __”

Hon mười khuôn mặt cùng nhau tiến lên

“Chuyện gì a~?”

“Ngoan, đừng sợ, nói ra a ~!”

“Đứng đứng đứng nói cho nương nghe!”

Nàng nuốt xuống miếng đồ ăn, đảo cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt tràn đầy sự xin lỗi, nhẹ giọng nói “Con, con ăn không vô...”

Các nữ nhân không dấu nổi sự thất vọng trên mặt, nhưng vẫn hạ thìa xuống, không hề buộc nàng ăn cơm nữa. Liễu nương trên đầu cài trâm phượng, ngồi vào bên cạnh nàng, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, vẻ mặt ôn nhu hỏi: “Thân mình còn cảm thấy không thoải mái sao?”

Bảo Bảo lắc đầu “Con đã tốt hơn nhiều rồi”

“Nha hoàn nói, con hôm qua không ăn không uống, giống như muốn bị bệnh”

Đầu nhỏ cúi xuống, nàng khẽ cắn môi, hình dáng xinh đẹp tràn đầy ưu phiền, làm cho người ta nhìn thấy cũng sẽ có cảm giác đau lòng

“Làm sao vậy, có phải hay không trong lòng có điều phải lo lắng” Liễu nương lại hỏi, yêu thương nàng giống như yêu thương chính nữ nhi của mình vậy “Đến, nói cho nương nghe một chút”

Nỗi buồn ở trong lòng ẩn dấu cả một ngày nghỉ hoặc, lúc này rút cuộc nàng không chịu nổi áp lực nữa. Bảo Bảo ngẩng đầu lên. Trong mắt tràn ngập nước, ập a ập ứng nửa ngày mới sợ hãi nói “Phu quân hấn...Hấn...”

Gần đây cứ nhắc đến chuyện này, tâm của nàng như bị dao cứa, sầu lo muốn khóc “Hấn không phải là rất tức giận sao?”

Liễu nương ngăn ngor

“Tức giận?Tức giận cái gì?”

“Tức giận con không cẩn thận, không thể giữ được đứa nhỏ, giận con...”

Nàng ghen ngào, trong lòng hỗn loạn bàn tay nhỏ bé trắng nõn nắm chặt vạt váy.

Là nhà phú quý người ta rất coi trọng việc có người thừa kế, nàng đoán không ra tâm tư của trượng phu, không biết có phải hấn tức giận nàng không ngoan ngoan an thai, mới làm hại thai nhi không giữ được.

Mọi người sùng sốt, Diễm nương là người trấn định là đầu tiên, nhích lại gần vàng vội an ủi

“Sẽ không, con đừng suy nghĩ lung tung, Nghiêm nhi làm sao mà đối với con tức giận được?”

Trong mắt mỗi người, ai mà lại không thấy được Tề Nghiêm đối với kiều thê hết mực yêu thương, nàng nui chiều chuộng.

“Nhưng là __” tay nhỏ bé nắm càng chặt.

“Nhưng là cái gì?”

“Hắn, hắn dạo này rất ít lời”

“Ách có thể là do quá mệt mỏi” Tú nương nói.

“Hắn còn không nở nụ cười với con nữa”

“Đại khái là chưa kịp thể hiện ý tứ quan tâm đi!” Tú nương vội vàng đệm vào.

“Ban ngày cho dù hắn có hồi phủ cũng không đến lầu chính” bao nhiêu lần nàng nhìn thấy thân ảnh hắn chiếu trên cửa lớn, bao nhiêu lần nàng nghe thấy tiếng bước chân hắn rời đi. Thủy nương cướp lời

“Gần cuối năm chắc hắn bận lắm việc.”

Bảo Bảo đầu nhỏ càng cúi thấp xuống, thanh âm cũng dần dần nhỏ “Hắn, hắn, hắn...”

“Sao?” tất cả mọi người đều lắng tai nghe.

Nàng im lặng trong chốc lát, rốt cuộc nhịn không được thốt ra

“Hắn không chịu cho con chạm vào hắn.”

Nhớ tới đêm trước, tình hình Tề Nghiêm tông cửa xông ra ngoài, nàng lại thấy khổ sở. Từ lúc chào đời tới nay, nàng là lần đầu tiên nếm trải cảm giác bị vứt bỏ.

Các nữ nhân đều ngậm ngẩn cả người.

Tú nương nhú mày, không dám tin lắc đầu “Làm sao có thể? Có phải hay không con hiểu lầm, vẫn là __”

“Không phải hiểu lầm, đêm trước khi con... Khi con...” nàng ngập ngừng trong chốc lát, một lúc lâu sau mới nói “Hắn liền ngay trong đêm xuất môn”.

Da mặt quá mỏng đối với chuyện trong khuê phòng của vợ chồng, Bảo Bảo vô luận như thế nào cũng nói không nên lời. Cũng may mọi người nhìn thấy hai má phẫn của nàng đã đỏ ửng, trong lòng cũng biết rõ ràng, đoán ra đằng sau việc Tề Nghiêm xuất môn lần này có liên quan đến chuyện này.

Tú nương còn muốn hòa giải

“Ta nghĩ, hành trình kia đã được an bài tốt từ trước rồi, thế nào cũng phải rời đi.”

Diễm nương lại liên tục lắc đầu, đưa ra ý kiến bất đồng

“Cái gì an bài? Căn bản chính là Tề Nghiêm ngay tại lúc đó mới quyết định xuất môn” nàng vung khăn tay, chỉ ra chứng cứ rõ ràng

“Đã trễ rồi mà con ta liền từ trên giường bị gọi dậy đi theo Nghiêm nhi làm việc”

Những người khác không có lên tiếng, chỉ có Diễm nương vẫn thao thao nói

“Con ta nói a~, vài việc kia chỉ cần hắn cũng đủ để giải quyết, căn bản không cần Nghiêm nhi ra mặt, càng không cần phải vội vã nửa đêm đi như thế. Hơn nữa rõ ràng chỉ cần một ngày là có thể giải quyết xong mọi chuyện, Nghiêm nhi lại ở đó nghỉ ngơi những bảy ngày, này thật sự rất __ai, a~!” nàng kêu đau một tiếng trừng mắt nhìn Tú nương bên cạnh.

“Vi sao lại bẹo ta?!”

Tú nương xem thường nhìn nàng một cái

“Ngươi mà nói thêm nữa sẽ làm Bảo Bảo khóc mất”

Liễu nương thở dài thật sâu một hơi “Đã khóc!”

Tiếng khóc ôn nhu nức nở, mỗi người nghe thấy tâm đều cảm thấy chạnh lòng. Mỗi nàng run run, nước mắt một giọt lại một giọt như hạt trân châu chảy ra.

Những ánh mắt chỉ trích như vô số mũi tên nhìn về hướng Diễm nương, nàng thối lui vài bước, còn không quên thay chính mình cãi lại “Ta, ta nói đều là lời nói thật a!”

“Câm miệng!”

“Nhưng là __”

“Câm miệng!”

“Ta là nói __”

“Câm miệng!”

Diễm nương không đấu lại với mọi người đang tức giận, chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ngay cả cổ họng cũng không dám nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Liễu nương lấy ra khăn tay, cẩn thận thay Bảo Bảo lau lệ, ôn nhu nói: “Đừng suy đoán lung tung nữa, càng suy đoán càng khóc, như vậy sẽ không tốt cho thân thể”

“Đúng vậy, các con vợ chồng đều còn trẻ, con mau tỉnh dương tốt thân mình, rất nhanh lại có thể mang thai thôi mà”

Bảo Bảo nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên

“Nhưng là, chúng con thật lâu... Thật lâu...Đều không có...Cái kia...” nàng càng nói càng nhỏ giọng, đôi mắt to đen tràn đầy sự bất lực, hai má cũng vì xấu hổ mà đỏ hồng lên. Diễm nương lại mở miệng

“Cái kia thế nào?”

Bảo Bảo mặt càng đỏ hơn, xấu hổ đến nói không ra lời

“Nói a~, rốt cuộc cái kia thế nào?” Diễm nương sốt ruột hỏi.

“Ngươi hỏi đủ chưa?” Tú nương xem ra không chịu được nữa, tức giận mở miệng “Đừng bức nàng nữa”

Diễm nương hai tay chống nạnh

“Ai a~,ta muốn hỏi cho rõ ràng a! Nàng nói “ cái kia” theo chúng ta nghĩ “cái kia” rốt cuộc có phải hay không là không cùng nhau nói chuyện, hay không cầm tay nhau, không hôn môi, hay là nói __” một chiếc bánh bao được nhét vào miệng Diễm nương, ngăn không cho nàng lên tiếng tiếp.

Liễu nương thở dài một hơi nhẹ nhõm, trước họ khan vài tiếng mới nắm tay Bảo Bảo, ôn nhu hỏi “Đã bao lâu rồi?”.

“Từ khi đại phu thông báo con mang thai, sau liền...” đầu nhỏ lại cúi xuống.

Oa, tính toán toán, ít nhất có nửa năm!

Tất cả mọi người trừng lớn mắt, thế này mới hiểu được sự tình nghiêm trọng ra sao. Mọi người đều biết Tề Nghiêm đối với thê tử yêu thương như thế nào, yêu như vậy, lại có thể chịu khổ nửa năm không chạm vào kiều thể, cũng khó trách Bảo Bảo lo lắng, bắt đầu có suy nghĩ miễn man.

“Này không thể được nha!” Diễm nương liên tục lắc đầu, mặt híp lại “Vợ chồng __ách nhưng là quan trọng nhất là ở chung!” nàng cố gắng tìm từ hàm xúc nhất.

Đồng loạt vang lên thanh âm đồng tình

“Đúng vậy!”

“Có đạo lý, có đạo lý!”

“Đúng vậy!”

Các nữ nhân liên tục gật đầu, tất cả đều không có ý kháng nghị gì. Diễm nương eo nhỏ lượn lờ, ngồi vào nhuyến tháp cầm tay kia của Bảo Bảo thận trọng nói: “Ta nói a~, con nên chủ động một chút, thay Nghiêm nhi tạo ra cơ hội”

“Nhưng là, đêm trước hắn...hắn...”

Diễm nương vẫy vẫy khăn tay “Khẳng định là con dùng phương pháp không đúng”

Bảo Bảo trừng mắt nhìn,xấu hổ cắn môi,một hồi lâu sau mới có lấy dũng khí “Như vậy, con nên làm như thế nào?”

Phút chốc các nữ nhân đều nở nụ cười

“Yên tâm chúng ta sẽ dạy con”

*****

Buổi trưa, một tiểu nha hoàn thần sắc kích động, chạy vọt vào bên trong Tề phủ, dùng tốc độ như tên lửa phóng nhanh về lầu chính

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân!” nàng vừa chạy vừa la hét, chỉ còn cách cách cửa một bước, nàng vấp ngã một cái quỵ rạp trên mặt đất. Nàng chật vật đứng dậy miệng không quên báo cáo “Thiếu phu nhân, đã trở về, đang ở cổng thành, Tư Đồ tiên sinh đang ở đó kéo dài thời gian, phải nỗ lực về thông báo trước”

Lầu chính lập tức rơi vào trạng thái nhộn nhịp chuẩn bị.

Bọn nha hoàn với tốc độ cực nhanh thay Bảo Bảo trang điểm. Bọn họ cho rằng nàng bệnh nặng mới khỏi, thân thể vẫn còn yếu cần được bọn họ giúp.

“Ngộ thiện đã chuẩn bị tốt chưa?” nàng nhẹ giọng hỏi, tay nhỏ bé chỉnh trang lại y phục

“Đã chuẩn bị ổn thỏa”

“Ồ thiên thánh đãi tiệc” đây là đề nghị của Thủy nương, vì không muốn để Tề Nghiêm nghi ngờ

“Đã chuẩn bị rượu được ủ ấm chưa?”

Gần đây bên ngoài trời giá rét, rượu ấm sẽ làm cho cơ thể ấm hơn, thứ hai Thủy nương nói ngàn vạn lần rượu không thể thiếu. Kiểu thể cùng rượu ngon, hai thứ cùng có một lúc, có bao nhiêu nam nhân có thể kháng cự?

Trong lòng cho rằng mọi chuyện đã được sắp xếp thỏa đáng, nha hoàn giúp đỡ Bảo Bảo đi qua hành lang gấp khúc thật dài, đi vào bên trong thiên thánh đèn đuốc sáng trưng. Trên bàn đã sớm chuẩn bị ổn thỏa ngộ thiện, tất cả đều là món mà Tề Nghiêm thích. Bốn góc xung quanh đều chuẩn bị ấm lò, làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Bảo Bảo hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc, lúc này mới cởi bỏ áo khoác choàng ra đưa cho nha hoàn cầm.

Hôm nay xiêm y nàng mặc là do Thủy nương lựa chọn, váy màu hồng cánh sen có thêu những họa tiết màu vàng tinh xảo, áo ngoài làm bằng sa tanh mỏng, làm họa tiết màu vàng bên trong như ẩn như hiện. Xiêm y nguyên bản là trang phục của mùa xuân, Thủy nương lại còn cam đoan bộ này là thích hợp nhất, còn nói cho nàng không được buộc đai váy quá chặt.

Trên đại sảnh có ấm lò hồng, làm cho nàng dù có ăn mặc đơn bạc cũng không cảm thấy lạnh. Chính là đai váy không được buộc chặt, làm cho nàng cảm thấy xiêm y theo mỗi bước đi như là muốn rơi xuống đất.

Nha hoàn cầm áo choàng rời khỏi thiên thánh phòng. Ở đại môn liền truyền đến âm thanh nam nhân nói chuyện, một trong số đó là tiếng nói trầm thấp mà nàng rất quen thuộc.

Tim Bảo Bảo đập nhanh, có chút bất an, lắng tai nghe, thẳng đến khi tiếng nói chuyện từ đại sảnh xuất hiện trước cửa thiên thánh, nàng mới cố lấy dũng khí, đứng dậy.

Ở trước cửa có hai nam nhân đang đứng. Nhìn lên thấy nàng, đàm luận lập tức liền ngưng.

Tề Nghiêm vẻ mặt cổ quái, con ngươi đen nhìn chằm chằm nàng, mày rậm nhíu chặt. Về phần Tư Đồ Mãng, ánh mắt có ý tứ tránh đi, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

“A, nếu Thiếu phu nhân đã chuẩn bị ngộ thiện thỏa đáng rồi, ta cũng sẽ không quấy rầy nữa”

Sớm đã bàn bạc với Tư Đồ Mãng, sau khi thuận lợi đem Tề Nghiêm mang về trong phủ, hắn cũng cất bước xoay người ly khai.

Trên đại sảnh chỉ còn có vợ chồng hai người.

“Như thế nào không nghỉ ngơi cho tốt?” Tề Nghiêm hỏi.

Khẩu khí nghiêm khắc kia làm cho nàng nao núng một chút

“Ta, ta đã tốt hơn nhiều...” nàng nhẹ giọng nói, con ngươi trong vắt như nước sợ hãi nhìn trượng phu.

Đây là lời nói thật, Tề Nghiêm đã rời phủ bảy ngày. Sáng sớm nào mấy nhóm bà bà kia đều có mặt đông đủ ở lầu chính, thảo luận các loại “chiến thuật”, thuận đường cũng mang đến các loại thuốc bổ, thúc ép nàng ăn cơm.

Có lẽ vì mấy ngày liền uống thuốc bổ đã phát huy công hiệu, nàng không hề cảm thấy suy yếu nữa, liền cả hai má xanh xao cũng có thần sắc hồng hào.

Mà lầu chính ngày ngày náo nhiệt, chuyện cười không ngừng, cũng giải trừ đi tịch mịch, nàng ngay cả thời gian tưởng niệm hắn đều không có, vào ban đêm vừa leo lên giường đã ngủ ngay.

Con ngươi đen u ám hip lại, cẩn thận đáng giá nàng, tuy rằng mày rậm vẫn nhíu nhưng lại không mang sự tàn khốc.

Nàng không yên vùng trộm nhìn, thấy hắn thần sắc hơi hòa hoãn, mới thở dài một hơi nhẹ nhõm

“Phu quân rượu và thức ăn đã được đã được chuẩn bị thỏa đáng, mau đến đây dùng bữa đi”

Nàng chậm rãi bước đến trước mặt hắn, kiễng mũi chân lên, tay nhỏ bé khẽ run run phôi hạt tuyết còn vương trên vai áo hắn, lại cẩn thận giúp hắn cởi bỏ ngoại bào.

Thân hình nhỏ nhắn phải dựa vào trong lòng hắn, chuyên tâm cởi ra ngoại bào, hắn có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của kiều thể, thậm chí còn nhìn thấy dưới cổ áo của nàng là nửa vùng da căng tròn trắng mịn đang ẩn hiện.

Ép buộc nửa ngày, Bảo Bảo mới cởi bỏ được đai lưng

Hô, này cũng thật không dễ dàng!

Nàng theo lời dặn của Thủy nương, tận lực làm chậm động tác. Cũng không phải là do sự phân phó của Thủy nương mà thật ra nàng đã lâu chưa thân cận với Tề Nghiêm, hơn nữa tâm nàng đang bất an, nên nhất thời gần Tề Nghiêm làm tay nhỏ bé của nàng cảm thấy lóng ngóng, tim đập mạnh, cho dù muốn làm nhanh cũng không được.

“Đề tự ta làm” âm thanh trầm thấp vang lên từ trên đỉnh đầu của nàng.

“Không, xin cho ta làm” nàng thực kiên trì, sóng mắt như nước hồ mùa thu, làm cho ý chí sắt đá của con người cũng không có cách nào nhẫn tâm mà cự tuyệt.

Tề Nghiêm cao lớn hơn người, hơn nữa ngoại bào rất nặng, nàng phải cố gắng hết sức mới không lập tức thở hồng hộc, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, trong lòng còn không quên theo chỉ thị của Thủy nương.

Thủy nương nói chậm rãi, thật chậm rãi.

Nàng mắc cỡ đỏ mặt, tay bé lướt nhẹ qua cơ bắp rắn chắc của hắn cách lớp quần áo, một tác lại một tác lướt qua, làm như vô tình vuốt nhẹ, một bên còn đưa mắt vụng trộm nhìn hắn.

Tề Nghiêm chỉ nghiêm chỉnh nhìn nàng.

Tầm mắt tiếp xúc làm cho tâm của Bảo Bảo nhảy loạn lên, lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cơ thể hắn, nàng tựa vào trong lòng hắn, được cả người hắn vây quanh. Độ ẩm cơ thể hắn, hơi thở hắn làm cho nàng cảm thấy yếu đuối, thậm chí còn nhớ lại lúc trước khi mang thai, mỗi đêm hắn cứ ồ ồ ôn nhu, cứ ồ ồ điên cuồng...

Không nên không nên, nàng nên chuyển tâm lại.

Bảo Bảo cắn môi, y theo chỉ thị ở trên người Tề Nghiêm sờ tới sờ lui, cố tình vuốt ve hắn, lòng của nàng rộn ràng càng nhanh, thẹn thùng đỏ bừng cả hai má.

Là bị ám lô ảnh hưởng sao? Vì sao nàng cảm thấy nóng quá, nóng quá, nóng đến miệng khô lưỡi khô.

Nàng thở hổn hển, muốn mau tỉnh táo lại. Lại đột nhiên cảnh giác kinh hoàng vô cùng mau mau nuốt xuống một ngụm nước miếng, mắt mở to.

Không xong, hắn có nghe thấy không?

Sợ hãi, nàng như là kẻ trộm lo lắng nhìn trượng phu.

Ngô, hắn là không phải đã nhìn ra đó chứ?

Tề Nghiêm vẫn nhìn nàng, biểu tình không có gì thay đổi, nhưng thật ra cặp con ngươi đen kìa so với trước khi tiến vào thiên đình càng trở lên u ám.

“Đồ ăn đã muốn nguội” hắn nhắc nhở, hoài nghi chính mình nếu mà không mở miệng, nàng có thể hay không cũng không nhúc nhích chỉ đứng im tại chỗ.

“Nha__”

Bảo Bảo phục hồi lại tinh thần, rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng là nàng mới lui về sau vài bước, đột nhiên như là nhớ tới cái gì, chạy trở về đỡ mặt vron tay nắm bàn tay to của hắn, dẫn hắn đi vào cạnh bàn ăn.

Vừa mới ngồi xuống, nàng liền vội vàng rót rượu.

“Phu quân, bên ngoài trời giá rét, uống trước chút rượu làm ấm thân mình đã” nàng ân cần vô cùng nhìn hắn, trong tay vẫn cầm bầu rượu.

Tề Nghiêm không nói gì, uống một ngụm cạn chén rượu.

Thấy cái chén chỉ còn đáy, nàng lại lập tức đổ rượu vào.

Hắn chậm rãi nhìn bàn tay nhỏ bé của thể tử đang khấn trương bồi rượu, con ngươi đen kìa nhíu.

“Rượu này tẩm không ít dược liệu, có thể bổ thân khur hàn, chẳng uống nhiều một chút” nàng miễn cưỡng mỉm cười, trơ mắt nhìn trượng phu uống xong chén rượu, sau đó nắm chắc cơ hội, lại tiếp tục rót thêm rượu vào chén.

Bầu rượu trong tay đã nhẹ, chỉ trong chốc lát Tề Nghiêm đã uống cạn bầu rượu. Bảo Bảo vẫn đứng ở phía sau một bên canh giữ quan sát, rót cục xác định thời cơ đã đến.

Nàng muốn hành động.

Bảo Bảo đứng dậy, ý đồ muốn biểu diễn một cú ngã tao nhã, nhưng là tay chân có chút luống cuống, cũng bởi vì quá luống cuống mà miệng muốn tươi cười lại hóa thành nụ cười cứng ngắc. Nàng dò xét Tề Nghiêm, như là tiểu động vật ở bên người hần nhảy tới nhảy lui. Giày thêu tinh xảo đập mạnh trên mặt đất liên tiếp vài lần đều không có hiệu quả.

Nàng không chịu thua, xác định đúng mục tiêu, dùng sức nhảy một bước_Nha, cảm tạ ông trời! Nàng thành công.

Giày thêu dẫm phải vật vấy mỏng dài, thân hình nhỏ nhắn nhất thời mất trọng tâm.

Tề Nghiêm nhanh tay lẹ mắt, lập tức vươn tay muốn kéo nàng lại,nhưng lại thấy vẻ mặt vui sướng của thê tử, rốt cuộc lại kệ để nàng hoàn thành sự kiện đại sự kia.

“A, phu quân ta té ngã!” nàng nũng nịu gọi, cả người nhào vào trong lòng trượng phu.

Y theo kế hoạch thì y phục không được buộc chặt đai lúc này sẽ phát huy tác dụng làm cho Tề Nghiêm nhìn thấy vai trắng hồng của nàng. Nhưng lực đạo cổ tình ngã lại không chuẩn, xiêm y ngoài tuy rằng có trễ xuống, nhưng vẫn còn lại trên người.

Bảo Bảo nhất thời nóng vội, chỉ sợ làm như vậy chưa đủ, hai tay cuống quýt kéo xiêm y ngoài xuống, trong chốc lát vai trắng hồng rốt cục mới lộ ra.

Nàng thở hổn hển, sau đó mới ngẩng đầu lên, mắt sáng trong suốt, vẻ mặt chờ mong nhìn Tề Nghiêm, chờ hần có giống như lời Thủy nương cam đoan là đối với nàng như hổ đói vồ mồi không?

Hần lại nửa điểm không có động tĩnh, chỉ cúi đầu, con ngươi đen lóe ra, một cái chớp mắt cũng không nhìn nàng.

Bốn phía im ắng, thời gian như ngừng lại.

Thật lâu đợi không thấy phản ứng như mong muốn, Bảo Bảo càng lúc càng bất an, càng lúc càng không yên, cảm thấy chính mình cũng sắp không thể hô hấp nổi.

Hồi lâu sau, Tề Nghiêm rốt cục mở miệng

“Có chuyện gì sao?”

Nàng vẻ mặt mờ mịt

“Đem quần áo mặc vào” hần nhẹ nhàng băng quơ nói “Miễn cho bị cảm lạnh”

RẦM!

Mấy câu nói của hần như gáo nước lạnh dội xuống đầu Bảo Bảo, tất cả ý đồ của nàng đều bị dập tắt. Da mặt mồng đỏ bừng, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, chỉ vội vàng đứng dậy.

“Dạ!” nàng cúi đầu, như tiểu hài tử biết lỗi, ngoan ngoãn mặc xiêm y, đem đai lưng buộc chặt lại.

“Ngồi xuống!” Tề Nghiêm nói

Nàng nghe lời ngồi xuống, không dám lại có những hành động thiếu suy nghĩ gì nữa.

Tề Nghiêm dùng đũa gấp một miếng cá rán tươi ngon, bỏ vào trong bát của nàng.

“Cẩn thận xương cá”

“Cảm ơn!” nàng thanh âm nho nhỏ nói lời cảm ơn.

Sau đó hai vợ chồng liền như vậy ngồi bên bàn yên lặng dùng món ngon, không có người nào nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sáng sớm hôm sau Tề Nghiêm chân trước vừa bước ra khỏi gia môn, hai mươi tư vị bà bà sau lưng liền vào lầu chính, vây quanh Bảo Bảo điều tra “thành quả” hôm qua

“Thế nào? Thế nào?” Thủy nương nóng vội, thật vất vả mới đèn gần được bên giường, liền vội vã mở miệng truy vấn.

Bảo Bảo cúi đầu về mặt ủy khuất.

“Vô dụng!”

“A?” Thủy nương ngây ngẩn cả người, kinh ngạc lắc mạnh đầu “Không có khả năng a, cha hán năm đó chính là thua ta ở chiêu này a!”

Bảo Bảo cắn môi, mắt nhìn chăm chăm giày thêu, ủy khuất cơ hồ muốn rơi lệ.

Nhớ tới hôm tân hôn, Tề Nghiêm tuy rằng ác liệt lãnh khốc làm cho nàng khiếp đảm không thôi. Nàng e lệ bất an không thể ngăn cản hán đối với mình nhiệt liệt kích tình, ban đêm tình hình triền miên, làm cho nàng nghĩ lại sẽ cảm thấy xấu hổ đến đỏ bừng hai má.

Đừng tùy ý chạm vào ta, hán từng nói như vậy.

Lúc đó, nàng còn không biết vì sao?

Chỉ vì nàng chạm vào ta càng làm cho ta muốn nàng.

Thời điểm nói những lời này, ánh mắt Tề Nghiêm nóng bỏng nhìn mỗi tấc da thịt của nàng, giống như muốn đem nàng nuốt chửng, làm cho thân thể của nàng không tự chủ được run rẩy.

Nghĩ đến đây Bảo Bảo trong lòng càng khó hiểu

Nay, nàng không chỉ có huých hán, còn lại ở trên người hán bên này sờ sờ, bên kia sờ sờ, t hạm chí cố ngã vào trong lòng hán, nhưng hán đều thờ ơ.

Ô ô hán là không phải đang nghĩ không cần nàng nữa chứ?

Nhìn Bảo Bảo cúi đầu không nói gì, Thủy nương suy tư, một lát lại chưa từ bỏ ý định hỏi

“Con buộc chặt đai lưng sao?”

Nàng lắc đầu.

“Hán nâng chén đều uống hết?”

Nàng gật đầu.

“Xác định hán nhìn thấy bà vai của con?”

Nàng lại lần nữa gật đầu.

Thủy nương không dám tin, bí tàng tuyệt chiêu nhiều năm thế nhưng lại không hề có hiệu quả “Chẳng lẽ, hán liền một chút phản ứng cũng không có?”

Bảo Bảo uể oải ngẩng đầu lên

“Hán nói... hán nói... hán nói...” nàng ấp a ấp úng nửa ngày

A, thật sự là làm mọi người sốt ruột chết mà.

Nhóm nương tử tính nhẫn nại cũng không chịu được, Diễm nương dẫn đầu nhảy ra, lớn tiếng hỏi “Hán rốt cuộc là nói cái gì?”

“Hán... hán” Bảo Bảo dùng hai tay ôm lấy mặt nhỏ nhắn, càng nói càng nhỏ giọng, cảm thấy vô cùng thất bại.

“Hán muốn con đem quần áo mặc vào”

Mọi người ồ lên

“Cái gì?”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Chiều này căn bản rất hiệu quả nha!”

“A! Nghiêm nhi rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

“Ta sớm đã nói, nên dùng chiều kia của ta, cam đoan thành công”

“Không đúng, không đúng nên dùng của ta”

“Của ta”

Nhóm nương tử người một câu ta một câu, rất nhanh lại âm ỉ lên. Mỗi người đều kiên trì cho rằng biện pháp của chính mình là tốt nhất, có thể rút ngắn khoảng cách làm cho vợ chồng hai người càng thêm ân ái, cho nên ai cũng không chịu nhượng bộ, càng âm ỉ, càng lớn tiếng, thiếu chút nữa ngay cả nóc lâu chính cũng bị các nàng làm sập.

Bảo Bảo ngồi ở chỗ cũ, có vẻ vô tội lại bất lực, đôi mắt hết nhìn người này đến người khác tranh luận. Không có người nào hỏi ý kiến của nàng, nàng cũng không tìm được cơ hội nào để có thể nói chen vào nửa câu.

Hai bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc nắm chặt lại. Trong lòng nàng đầy mâu thuẫn, vài lần âm thầm không yên. Tề Nghiêm nếu biết nàng chẳng những tiết lộ chuyện của bọn họ, lại còn tìm đến nhiều “quân sư” như vậy. Làm cho các nhóm bà bà nhúng tay thay nàng nghĩ cách, có thể hay không hẳn sẽ rất tức giận, rất tức giận? Ánh mắt long lanh như nước hiện lên một tia sầu lo.

Chính là, nàng tuy rằng sợ Tề Nghiêm tức giận nhưng lại càng sợ thái độ đạ mạc khác thường của hắn hơn nữa.

Ngay tại khi nàng nghĩ mọi chuyện càng phức tạp hơn, thì nhóm quân nương tử cũng đã muốn chấm dứt tranh luận, người chiến thắng đã được tìm ra, Diễm nương đánh bại đối thủ lấy được quyền ưu tiên.

“Tất cả im lặng, hãy nghe ta nói!” Diễm nương lớn tiếng tuyên bố, hất cằm, khoe miệng nở nụ cười đắc ý.

“Ta nói a, Thủy muội muội chiều kia của muội đã cũ rồi, với loại sự tình này a~, vẫn là ta có kinh nghiệm hơn” nàng cầm khăn tay che miệng cười ha ha.

Không biết như thế nào, nhìn Diễm nương tươi cười, Bảo Bảo trong lòng nhưng lại bắt đầu sinh ra cảm giác bất an.

“Ách, Diễm nương con nghĩ ____”

Lời còn chưa nói xong đã bị đánh gãy

“Ngoan, ngoan, ngoan, đừng lo lắng, toàn bộ giao cho ta, ta sớm liền chuẩn bị tốt” Diễm nương xoay người, đối với nha hoàn đang đứng canh giữ ngoài cửa hô “Xuân Hạ, Thu Nguyệt trở về phòng ta, đem những vật đó mang đến đây”

“Dạ!”

Nha hoàn vội vàng rời đi, một lát sau mới quay trở lại, đem thứ gì đó mà Diễm nương muốn mang vào lâu chính.

Bảo Bảo trợn mắt há hốc mồm, một lúc sau vẫn không có phản ứng. Đó là một cái rương, một cái rương rất lớn.

Rương to được làm bằng gỗ cây tử đàn, ở ngoài còn có một cái khóa to.

Thẳng đến khi Diễm nương vươn tay vỗ nhẹ vào mặt của Bảo Bảo, nàng mới phục hồi lại tinh thần, cố gắng đem tầm mắt ly khai khỏi rương gỗ kia, miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

Ánh vào trong mắt nàng là Diễm nương tươi cười mui phần tự tin

“Yên tâm ta vỗ ngực cam đoan, chiều này tuyệt đối hữu hiệu!”

Tuyệt ngừng rơi, ánh trăng rớt cục cũng rạn vỡ ra.

Bọn người hầu từ lúc hoàng hôn đã đem đèn đuốc thắp lên, Tề phủ to như vậy, mặc dù là vào ban đêm đèn đuốc cũng chiếu sáng trưng.

Khác hẳn mấy ngày trước đây luôn về trễ, đêm nay Tề Nghiêm trở về đến trong phủ, một mình vào thư phòng thẩm duyệt sổ sách được chất cao như núi ở bàn nhỏ.

Tổng quản đi theo vào trong, biết chủ tử ở cửa hàng đã dùng qua bữa tối, vì thế tự mình biết đang đắm đầu vào hồ lạnh. Hắn hít sâu một hơi, mới nôm nóp lo sợ tiến vào thư phòng.

“Gia, mời dùng trà!” hần đem trà đặt xuống bàn, một bên còn vụng trộm quay đầu nhìn xem nhóm nô bộc phía sau có phải hay không ngoan ngoãn đuổi kịp đến đây.

Tề Nghiêm không có ngẩng đầu, hất tay áo, chính là ý bảo hần lui ra ngoài

Tổng quản lại không nhúc nhích, đứng tại chỗ, trên trán mồ hôi lạnh giống như mưa nhỏ xuống tay “Gia__” âm thanh có chút run run “Cái kia, ách, cái kia__Thiếu phu nhân nói muốn đưa cho ngài một lễ vật, muốn an ủi ngài cả ngày vất vả”

Lễ vật?

Tề Nghiêm rút cục ngẩng đầu lên, mày rậm khẽ nhíu lại.

Tổng quản mồ hôi lạnh hội tụ thành sông nhỏ, cơ hồ tắm ướt cả y phục. Hần quay đầu nhìn ra cửa, sợ tới mức cơ hồ chân muốn khụy xuống, vội mạnh tay một cái

“Mau, mau mau mang vào đây” hần vội vàng nói.

Bọn người hầu khiêng vào một cái rương thật lớn.

Bọn họ cẩn thận không dám có gì chấn động đặt nhẹ rương xuống, giống như trong rương là toàn trân quý, bảo vật. Sau khi đặt rương gỗ xuống gần bàn, bốn người lập tức xoay người, dùng tốc độ nhanh nhất như chạy trốn lui ra. (NN: chạy nhanh thì sống =)))

“Đây là lễ vật của thiếu phu nhân đưa cho gia” tổng quản vội nói, cẩn thận đánh giá biểu tình của chủ tử.

“Cứ để đó” con người đen lại chú tâm vào sổ sách.

A a a, này không thể được?

Tổng quản biến sắc, nháy mắt cũng đã quên sợ hãi, vội vàng bước lên phía trước, mở miệng dùng giọng cường điệu nói “ Không, không, không thiếu phu nhân có phân phó thỉnh ngài ngay tức khắc mở ra” hần vừa nói vừa nhìn vào rương gỗ, vẻ mặt đều là lo lắng.

Tuy rằng sớm đã biết được trong rương kia có huyền cơ, dưới đáy rương còn có mười hai lỗ hờ, không khí có thể vào, nhưng là ở bên trong lâu như vậy vẫn làm cho người ta phải lo lắng đề phòng a~!

Con người đen híp lại, Tề Nghiêm hạ bút xuống

“Mở ra” hần hạ lệnh.

Tổng quản hoảng sợ, lập tức lắc đầu “Thiếu phu nhân cũng phân phó, phần lễ vật này ngài tự mình mở ra”. Hần cường điệu nói “Trừ bỏ ngài, ai cũng không được mở rương to này ra”

Tề Nghiêm nhíu mày, nhìn rương to, vốn định bỏ qua nhưng là trong đầu ngay tức khắc hiện lên bộ dáng tiểu thê tử lả chã khóc, nước mắt cuộn cuộn. Cuối cùng hần chỉ còn cách phải đứng dậy, cất bước đi về phía rương to đằng trước.

Rương to không có khóa, chỉ dùng vải đỏ được kết lại thành nơ.

Nhìn chủ tử dừng lại bên rương gỗ, tổng quản thở dài một hơi nhẹ nhõm

“Gia, ta đây trước hết xin lui ra ngoài!” miệng vừa nói xong hai chân đã vội vàng bước ra khỏi thư phòng.

Chính là, trong lòng hần không khỏi hết lo lắng, vừa bước ra khỏi cửa lại không khỏi xoay người lại, mạo hiểm ghé tai vào trên cửa nghe lên âm thanh bên trong, muốn xác định rõ rương gỗ đã được mở ra mới nguyện ý rời đi.

Trong thư phòng Tề Nghiêm cảm sợi vải đỏ được kết thành nơ, còn chưa có kéo ra, thì bên trong rương đột nhiên có tiếng động__Đông!

Âm thanh va chạm từ trong rương truyền ra!

Đông!

Lại một tiếng nữa

Tề Nghiêm trừng mắt lớn, mày rậm nhướn lên

Thùng thùng thùng đông!

“Ai a!”

Trong rương truyền ra giọng nhẹ hồ đau, tuy rằng rất nhỏ nhưng lại vẫn không thể thoát được lỗ tai hần. Hần toàn thân cứng đờ, tiếp theo dùng tốc độ tia

chóp tháo sợi vải đỏ được kết thành nơ ra, đẩy nắp rương nặng nề lên. Nháy mắt, trong đầu Tề Nghiêm chỉ còn trống rỗng.

Trong rương đúng là thê tử của hắn. Bảo Bảo sợi tóc ẩm ướt dính trên hai má đỏ bừng, ngẩng đầu mắt to kiêu mị nhìn hắn.

Chiếc khăn mỏng màu tím che nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, người đeo đầy ngân sức sáng loáng, chỉ cần khẽ động, trang sức làm bằng bạc hình lá cây sẽ va chạm vào nhau phát ra thanh âm thanh thúy.

Đôi mắt đen to tròn mang đầy ý khản trương cùng e lệ, nhẹ cử động một chút cũng khiến hai má dưới lớp khăn che mặt đỏ bừng. Một lát sau Bảo Bảo mới nhẹ nhàng đứng dậy, toàn thân cao thấp trang sức hình lá cây lung linh rung động.

Cơ hồ nàng phải dùng hết dũng khí làm việc này.

Bởi vì chỉ cần đứng thẳng lên là Tề Nghiêm sẽ thấy xiêm y hồ hang có vẻ đòi phong bại tục, trên thân chỉ che khuất được bộ ngực trắng nõn, dưới thân là một trù váy dệt vải, nhìn rất hở hang.

Tuy toàn thân được che lại bằng tử sa mỏng nhưng cũng không có tác dụng che lấp, mà ngược lại còn làm cho đường cong cơ thể của nàng lúc ẩn lúc hiện, vô cùng mê người.

Bảo Bảo miễn cưỡng tươi cười, dựa theo Diễm nương dạy, dùng tư thế vén váy nâng chân bước ra khỏi rương __Phanh đông!

Nàng té ngã

Ngồi ở trong rương lâu như vậy hai chân đều đã tê rần, chân của nàng nâng không được cao, vấp vào thành rương, liền bị ngã quỵ rạp trên mặt đất.

Nàng chịu đựng đau đớn, nhớ lại Diễm nương dạy bày ra tư thái hải đường xuân ngủ, tay trái vòng hoa, tay phải vòng hoa ôm eo lắc lắc thất lưng, có chút chặt vật đứng lên. Mỗi một động tác đều đi kèm với âm thanh trang sức va chạm vào nhau tạo lên âm thanh của nhạc khí.

Nàng giơ tay trái lên

Linh linh linh

Nàng giơ tay phải lên

Linh linh linh

Nàng điểm mũi chân trắng nõn dạo qua một vòng, lại dạo qua một vòng.

Tử sa như ở bốn phía tung bay

Linh linh linh, linh linh linh, linh linh linh, linh linh linh

Tuy rằng Diễm nương luôn mãi cam đoan nữ tử Ba Tư đều ăn mặc như vậy, nhưng là nàng vẫn cảm thấy thực thẹn thùng, quả thực muốn chui xuống lỗ ngay lập tức.

Hơn nữa điệu múa này, nàng tuy rằng học hơn nửa tháng nhưng lại vẫn không có nửa điểm tự tin. Mỗi lần ngân lá cây đình đang rung động thì lòng của nàng mãnh liệt nhảy lên một cái, chỉ sợ là chính mình đã múa sai.

Bảo Bảo khản trương không thôi, dựa theo trí nhớ từng bước nhảy mới lạ mà Diễm nương dạy.

Xoay thất lưng bên trái

Linh linh linh

Xoay thất lưng bên phải

Linh linh linh

Sau đó bước từng bước, xoay tròn tay phải chụm như đóa hoa sen. Nha không đúng, là tay trái chụm lại như đóa hoa sen trước, sau đó hai tay cùng chụm lại như đóa hoa sen lớn, lại di chuyển, cuối cùng ngoái đầu nhìn lại mỉm cười.

Nàng không dám nhìn Tề Nghiêm, cho nên chỉ cúi mặt, đối với sàn nhà lộ ra nụ cười cứng ngắc.

Linh linh linh, linh linh linh, linh linh linh, linh linh linh.

Nàng càng múa trong lòng càng buồn bã.

Quái, vì sao Tề Nghiêm một chút phản ứng cũng không có?

Từ lúc nàng bắt đầu múa thẳng đến lúc này, hân thủy chung vẫn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, không nói chuyện.

Nàng xoay người vụng trộm nhìn thoáng qua, chỉ nhìn thấy thân hình cao lớn của hắn.

Linh linh linh

Nàng lại lần nữa xoay quanh, tầm mắt nương cao một ít, rốt cuộc thấy rõ biểu tình của Tề Nghiêm __ hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tiếng chuông ngừng

Bảo Bảo lần đầu tiên thấy được biểu tình kinh ngạc trên mặt của trượng phu, tay vẫn giơ ở trên không trung, bởi vì quá căng thẳng nàng quên luôn bước múa tiếp theo, chỉ có thể không biết làm sao nhìn hắn.

Ô ô làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Này rốt cuộc hắn đã có phản ứng, nhưng vẫn là phản ứng không tốt? Dựa theo lời Diễm nương nói, Tề Nghiêm đã phải sớm chạy lại đây, nhiệt tình như lửa ôm nàng sao?

Hai người nhìn nhau không nói gì, vô số nghi hoặc, ngay tại lúc đó trong đầu nàng bỗng lóe lên, hai mắt sáng ngời.

A, đúng rồi, nàng nghĩ ra rồi!

Tiếng chuông lại vang lên, yếu ớt là lướt qua chùng, có chút chần chừ hướng phía Tề Nghiêm đi qua.

Linh linh linh

Nàng đi từng bước.

Linh linh linh

Lại từng bước

Linh linh linh

Đi đến trước mặt trượng phu, nàng mới dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn hắn, tay mềm mại nhỏ bé run run đặt lên vòm ngực rộng lớn của hắn.

Tiếng chuông vang vang

Tay bé mềm mại không xương chậm rãi vuốt ve người hắn, cùng với mãnh liệt ngược ngừng đối kháng từ đầu đến chân, đều xấu hổ tới mức hai má đỏ bừng. Mỗi một lần linh linh vang lên đều làm cho nàng run run, nàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay đang vuốt ve hắn nóng bừng.

Tay nhỏ bé nhẹ vỗ về quần áo của Tề Nghiêm, thân hình cứng rắn, theo vai hắn, ngực hắn, sau đó nàng chậm rãi ở trước mặt hắn nửa quỳ xuống đất, tay nhỏ bé vỗ về bụng khỏe mạnh của hắn __ oa!

Bảo Bảo trừng lớn mắt nhìn chằm chằm trượng phu đang cúi người xuống.

Thật sự hữu hiệu nha!

Nàng tuy mệt nhưng lại vẫn là vui sướng không thôi, cảm động vì bao nhiêu vất vả rốt cuộc cũng có “thành quả” __ Ai a ai a, tuy rằng cách lột quần áo nhưng nàng vẫn nhìn ra được “thành quả” cố gắng của nàng càng lúc càng to lớn.

Lòng bàn tay mãi cảm rõ ràng cảm giác được thân hình của trượng phu, đầu tiên là cứng ngắc, sau đó là dần dần khó có thể khống chế được rung động.

Mặt nàng càng ngày càng đỏ bừng, trong lòng lại rộn ràng không thôi, cơ hồ không thể thở nổi. Nàng thẹn thùng mà chờ mong, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn trượng phu cao cao tại thượng. cặp con ngươi đen kìa như ánh lửa quen thuộc làm cho nàng cảm thấy run run không thôi __ phanh!

Cửa bị mở ra.

“Chủ tử, người muốn thảo luận về sổ sách sao, chúng ta __”

Tư Đồ Mãng đột nhiên ngậm miệng há hốc mồm, mắt trừng to. Tình hình trong thư phòng ngày hôm nay cả đời hắn chắc chắn sẽ không quên được. (NN:oa oa kỳ đã cần mũi đáng ghét >>>)Bảo Bảo còn không kịp thẹn thùng, đã cảm thấy một trận hoa mắt, cả người đột nhiên được Tề Nghiêm dùng ngoại bào bao lấy, bao thật kỹ càng, không để một khe hở.

“Đi ra ngoài” Tề Nghiêm ôm lấy thê tử đưa lưng về phía người mới tới, lạnh giọng hạ lệnh.

Tư Đồ Mãng vẫn còn đứng ở cửa, lại còn không sợ chết a~, miệng cười nói “Ta nghĩ rằng chắc có lẽ người muốn vào đêm mai mới thảo luận sổ sách sau”

Bảo Bảo đỏ bừng mặt chỉ có thể núp vào lòng của trượng phu, ngoan ngoãn không dám động đậy.

Đứng ở phía sau Tư Đồ Mãng là Mạc Quân Tiểu, mà phía sau Mạc Quân Tiểu là quản sự của bảy cửa hàng lớn trong thành, còn có quản lý của ba mươi sáu gian, chủ cửa hàng, nhà trọ ... của Tề phủ.

Nàng phát ra một tiếng rên rỉ.

Tóm lại là rất nhiều người, rất nhiều người

Nhìn thấy trong lòng chủ tử đang ôm là một nữ nhân mặc tử sa, người đầy trang sức leng keng lừng thùng, Quân Mạc Tiểu kinh ngạc cực kỳ

“Gia nếu để thiếu phu nhân biết, nàng sẽ __”

Từ sa nữ nhân quay đầu lại, tuy rằng cách cái khăn che mặt nhưng vẫn nhìn ra được ngũ quan thanh lệ

“Thiếu. ... Thiếu phu nhân?”

Liếc thấy dung mạo của nàng kia. Quân Mạc Tiểu kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng, không khỏi lắp bắp.

Hiện trường đầy xấu hổ vẫn chưa làm cho Tư Đồ Mãng ngậm miệng lại, hắn ngược lại cố ý hỏi một câu “Gia, lúc này còn muốn hợp sao?” hắn cười đến thật là xấu xa. (NN:anh này thật xấu xa *hệ hệ*)

Tề Nghiêm thanh âm nghiêm khắc “Đi ra ngoài!”

“Đã biết, đã biết!” Tư Đồ Mãng cười lớn, vẫy tay muốn muốn mọi người rời đi “Chúng ta lập tức rời đi, không làm phiền ngài cùng thiếu phu nhân nữa!”

Tuy rằng cửa đã đóng lại, nhưng tiếng cười vẫn vọng lại vào bên trong thư phòng thật lâu chưa có dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ô ô thăm thăm, nàng về sau không còn mặt mũi gặp người!

Ánh trăng chiếu rọi qua cửa sổ vào bên trong thư phòng, đem bóng dáng hai vợ chồng chiếu vào tường.

Bảo Bảo ngồi ở ghế trên người khoác ngoại bào của Tề Nghiêm. Ngoại bào rất nặng, ống tay áo quá dài, nàng xắn lại mấy vòng mới lộ ra đầu ngón tay trắng nõn.

Trong phòng chỉ có im lặng, rất lâu cũng chưa có người nào lên tiếng. Nàng nhìn chăm chăm đầu ngón tay, không dám ngẩng đầu lên, đã sớm nhận thấy được bản thân lớn mặt hiển vũ, cũng không có làm cho trượng phu cao hứng, lại còn thành phản hiệu quả làm cho hắn tức giận!

Tính từ ngày nàng được gả vào Tề gia, cùng Tề Nghiêm kết thành phu thê cũng đã hơn một năm, đối với cảm xúc của hắn nàng cũng có thể đoán được vài phần.

Chính là, nàng cảm giác được Tề Nghiêm đang tức giận, nhưng lại đoán không ra hắn tức giận cùng là tức giận cái gì. Là vì nàng ăn mặc rất hớ hênh, hành vi lại quá mức lớn mặt nên đã chọc giận hắn chăng? Hay là bởi vì bộ dáng sa mòng điểm lệ hiển vũ cũng bị người khác nhìn thấy, hắn mới nhướng mày, bặm môi biểu tình như muốn đem Tư Đồ tiên sinh đá bay ra cửa.

Nghĩ đến điểm lệ hiển vũ bị phá ngang, cảm xúc tiếc hận lập tức trở dậy trong lòng nàng.

Bảo Bảo thở dài một hơi.

Ai, thật đáng tiếc! Nếu không có người xông vào, Tề Nghiêm nói không chừng đã sớm “đi vào khuôn khổ”. Trong nháy mắt khi chưa bị phá ngang, nàng thật sự đã thấy ánh hào quang của sự thành công, ánh mắt trượng phu như vậy __ như vậy __ (NN:ánh hào quang=)))

Một tách trà nóng được đưa tới trước mặt nàng.

“Uống đi!”

Bảo Bảo đột nhiên từ trong hồi tưởng bừng tỉnh, vội vàng vươn hai tay tiếp nhận tách trà nóng trên tay trượng phu.

“Cảm ơn!” nàng nhẹ giọng nói lời cảm tạ, ngay cả nhìn cũng không dám liếc hắt một cái, hai mắt to đen nhìn chăm chăm tách trà trong tay.

Hơi ấm nóng từ tách trà làm ấm áp hai lòng bàn tay lạnh như băng của nàng. Lúc trước bởi vì khăn trương nên mặc dù mặc sa mỏng, nhưng ở cái nhìn chăm chú của Tề Nghiêm, cũng làm nàng xấu hổ đến đỏ mặt đầm đìa. Thẳng đến lúc này, khi đã tĩnh lặng nàng mới cảm giác được hàn ý khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Cánh môi hồng nộn kề sát miệng tách trà, nàng uống một ngụm trà, thoải mái không còn cảm giác lo lắng, chậm rãi thưởng thức, cảm thấy ấm dần lên.

Nàng tham ẩm lại uống một ngụm nữa, còn chưa có nuốt xuống, Tề Nghiêm liền mở miệng.

“Là ai dạy nàng?”

Khụ!

Bảo Bảo chột dạ, bị hỏi như vậy nàng suy nghĩ chút nữa thì bị sắc trà nóng.

Cặp mắt của trượng phu nhìn không thấy đáy, làm cái đầu nhỏ của nàng cúi xuống như đóa hoa héo rũ, càng cúi càng thấp. Nàng cắn môi hai vai run rẩy, lo lắng thật lâu, thật lâu mới chậm rãi phun ra một câu “Ta..ta...ta học theo sách...” Các vị bà bà xin cứ yên tâm đi, ta thề rằng nói dối cũng tuyệt đối không khai ra mọi người!

“Sách gì?”

Không dự đoán được Tề Nghiêm sẽ truy vấn, nàng nhất thời ngắc ngứ cả người “Ách, là...là...là...” nàng càng nói càng nhỏ giọng, liếc mắt một cái vùng trốn dò xét trượng phu, hẩn đang chờ.

Dưới tình thế cấp bách, Bảo Bảo chỉ có thể tiếp tục nói dối

“Là tam tỷ đưa sách đông cung đồ tới”

Lúc trước vào thời điểm nàng xuất giá, tỷ muội nhất thiết bắt tam tỷ tặng nàng mấy quyển sách, mỗi bản đều được thêu màu kim tuyến ở ngoài bìa. Sau nàng mới phát hiện ra tất cả sách kia đều là đông cung đồ, trong sách toàn là tư thế của nam nữ làm cho người ta đỏ mặt tim đập nhanh.

Về loại “tri thức” này nàng thấy cũng thật sự hữu hiệu, tuy rằng lúc này đang nói dối, nhưng là nàng cũng xác thực nàng học được theo trong sách cũng khá nhiều. Tề Nghiêm cũng không cảm nàng xem, thậm chí muốn nàng ngồi đọc ở trong phòng đọc sách cùng hẩn, thừa dịp vào thời điểm nàng xem đến đoạn tâm run rẩy không thôi, bàn tay to của hẩn sẽ...

Bởi vì nhớ lại mà hai gò má đỏ bừng thẹn thùng.

Tề Nghiêm yên tĩnh một lúc lâu, tựa hồ là đã tiếp nhận đáp án này. Một lát sau hẩn mới mở miệng hỏi “Vì sao phải làm như vậy?”

Bảo Bảo hai mắt đã hồng hồng sắp khóc. Ngay cả khi xấu hổ chưa mở miệng thì biểu tình của nàng đã sớm tiết lộ đáp án.

Nhìn ra thế tử xấu hổ đến quần bách, Tề Nghiêm cũng không hỏi nhiều, chỉ thần nhiên nói “Có rất nhiều chuyện nhất thời cũng không nên cấp bách quá!”

Đầu nhỏ vẫn là cúi xuống.

Nha, hay là hẩn cảm thấy là nàng thực vội sao?

Đúng, đúng vậy! Nàng thực là vội! Chưa hơn nửa năm, hẩn ngay cả đầu ngón tay của nàng cũng không chịu chạm vào một chút. Mỗi vị bà bà nghe xong đều lắc mạnh đầu, nói là tình huống này phi lý so với bình thường, nàng có thể không nóng lòng sao?

Cố tình, mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, đáp án đều giống nhau.

“Trời lạnh, mau mặc y phục vào” Tề Nghiêm nói.

Ô,ô,ô lại muốn nàng mặc y phục vào “Quần áo của ta đều ở trong phòng” nàng rầu rĩ đáp một câu.

“Chúng ta đây trở về phòng đi”

“Không!” nàng ngẩng đầu lên nhìn trượng phu, quyết định chính miệng mình hỏi cho rõ ràng “Phu quân, chàng không phải là vẫn còn đang tức giận ta đó chứ?”

Sau sự cố phát sinh ngoài ý muốn kia, thái độ hẩn liền thay đổi.

Thân hình cao lớn không chút động đậy, trên khuôn mặt tuấn tú của Tề Nghiêm hiện lên cảm xúc phức tạp, lại rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, qua một hồi lâu hẩn mới trả lời

“Kia không phải lỗi của nàng”

“Phu quân__”

Thanh âm trầm thấp cắt ngang lời nàng “Bản thân đừng suy nghĩ miên man nữa. Ta đã nói không vội là hy vọng nàng có thể chăm sóc, tĩnh dưỡng thân mình nhiều hơn nữa”

Hắn nói như vậy đương nhiên làm cho bao nhiêu thiên ngôn vạn ngữ mà nàng muốn nói, chỉ có thể lại lần nữa nuốt trở về, tụ lại ở trong ngực khó chịu.

“Thật vậy chăng?”

“Thật sự”

“Nha__”

Tuy rằng có được lời hứa hẹn của hắn, nhưng là trong lòng của nàng lại vẫn còn có bất an.

Thật vậy chăng?

Thật là như vậy sao?

Hắn thật sự nghĩ như vậy sao?

Vô số nghi vấn luẩn quẩn trong đầu nàng, làm nàng càng tưởng tượng tâm trí càng loạn.

Bỗng dung Tề Nghiêm vươn bàn tay to thô ráp ấm áp, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng. Thật là thần kỳ a~, chỉ cần một cái chạm của hắn còn có công hiệu hơn so với hàng vạn ngôn ngữ, làm đầy lui sự bất an trong lòng nàng. Nàng giống như con mèo nhỏ, nháy mắt ngay tại khi hắn khẽ vuốt bàn tay nhỏ nàng cơ hồ say mê muốn hòa tan. Rốt cuộc nghĩ không ra bản thân đang quan tâm cái gì.

“Trở về phòng đi!” hơi thở ấm áp nóng rực phả vào bên tai nàng, toàn thân Bảo Bảo như nhũn ra, chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu. Thân thể mềm mại như không xương tùy ý trọng phu ôm lấy, cất bước rời khỏi thư phòng, đi qua hành lang gấp khúc thật dài hướng lầu chính đi tới.

Trên đường đi hai người đều yên lặng không nói gì, tựa hồ hết thảy không cần lời nói. Bảo Bảo gắt gao ôm lấy Tề Nghiêm ý ôi ở trong lòng hắn, lắng tai nghe nhịp tim đập của hắn.

Ánh trăng đã lên cao, chiếu sáng đường đi cho hai người.

~~~~~

Đồ ăn sáng vừa mới được dọn đi, ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân rầm rập.

Nhóm quân nương tử lại đến báo danh! =))))))

Còn chưa bước chân vào đến cửa, Diễm nương đã cười lớn. so với điệu cười năm đó đoạt danh hiệu hoa khôi của bảy mươi hai gian thanh lâu lớn nhỏ của bốn tỉnh Giang Nam còn muốn càng đặc ý hơn.

“Ai, các người xem vẫn là phương pháp của ta hữu hiệu đi!”

Nàng cầm khăn tay nhìn nhóm tỷ muội, cười ngay cả mắt cũng tíu lại.

Tối hôm qua, tuy các nàng đều ở cách xa nhau, nhưng mọi người ai cũng lắng tai nghe ngóng, căng thẳng thần kinh, còn điều phải “thăm từ” mai phục tại bốn phía ngoài thư phòng. Chỉ cần nhìn thấy động tĩnh gì thì giống như nhau nhanh nhanh về hồi báo.

Từ Đồ Mãng cùng đám người kia đến đây rồi lại đi, làm cho các nàng quan tâm lo lắng, chỉ sợ đám người này đã làm hỏng chuyện lớn của Bảo Bảo rồi.

Lo lắng đề phòng một hồi lâu, nhóm thám tử lại lần nữa hồi báo Tề Nghiêm đã ôm Bảo Bảo thẹn thùng không thôi trở lại lầu chính. Các nàng mới chuyển ưu phiền thành vui mừng, thiếu chút nữa muốn tung hoa bốn phía chúc mừng một phen.

Đợi một đêm, xác định Tề Nghiêm đã xuất môn, các nàng mới tụ lại đây.

Diễm nương dẫn đầu đoàn người, khăn tay vung lên, phía sau nha hoàn cũng mau đưa ghế dựa đến, hầu hạ nàng ngồi xuống. Nàng ngồi ở trước giường, cười mỉm chỉ nhìn con dâu

“Thế nào? Tối hôm qua sau khi Nghiêm nhi ôm con về phòng, chuyện đó__” nàng ngừng lại một chút, ý cười càng sâu “Có thuận lợi hay không a?”

Bảo Bảo chỉ có ăn ngay nói thật

“Tối hôm qua, chúng con trở về phòng, sau liền__” nàng thay phiên nhìn hai mươi mấy gương mặt tràn ngập chờ mong ở trước mặt, có chút khó xử khó

nói.

Nghe không thấy về sau, mọi người nóng nảy, Diễm nương thúc giục

“Cái đó được a?”

“Liên ngữ” nàng về mặt xin lỗi, giống như tất cả là nàng sai đã làm cho các nàng thất vọng.

Diễm nương ngăn cả người, nháy mắt tươi cười vụt tắt, biểu tình trở lên cực kỳ cổ quái, như là không thể tin tưởng chính lỗ tai của mình.

“Ngủ?” nàng không dám tin lặp lại, thậm chí có chút lắp bắp “Các con không có __không có __ cái kia sao?”.

Bảo Bảo đỏ mặt lắc đầu.

Diễm nương sắp té xỉu “Hắn nói gì?”

“Muốn con đem quần áo mặc vào!”

“Lại bảo con đem quần áo mặc vào?!” Diễm nương sắc mặt trắng bệch, liên tục lắc đầu, không thể tưởng được a~, không thể tưởng được trên đời này lại có nam nhân có thể kháng cự lại tuyệt kỹ của nàng năm đó.

Không khí chúc mừng bởi vì sự thật tàn khốc xảy ra trước mắt nháy mắt hạ nhiệt độ. Nhóm quân nương tử sắc mặt nghiêm trọng, yên lặng hồi lâu, ở trong góc đột nhiên vang lên một câu.

“Có thể hay không là Nghiêm nhi không được a?”

Không được?!

Bảo Bảo kinh hoàng ngẩng đầu lên, vội vã muốn vì Tề Nghiêm giải thích, chứng thực trượng phu vẫn bình thường, lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Nhưng là hắn có __hắn có __”

“Có cái gì?” Thủy nương hỏi

“Có __có __” không xong nàng nói không nên lời!

Tử nương tâm tư nhanh nhạy thay nàng nói tiếp

“Có phản ứng phải không?”

“Ân!” Bảo bảo xấu hổ ngượng ngừng đỏ mặt khẽ gật đầu. Tối hôm qua nàng nửa quỳ trước mặt Tề Nghiêm, nhưng là chính mắt nhìn thấy hắn có “phản ứng”. Có bao nhiêu việc để xác minh, ngay cả cách y sam vẫn là như vậy __như vậy __ làm cho người ta không thể bỏ qua.

Nhớ lại, mặt nàng càng hồng, khoe miệng cười e lệ, tiếp tục thay trượng phu nói chuyện

“Hắn nói cũng không tất nhất phải nóng vội, muốn con đem thân mình chăm sóc tinh dưỡng nhiều hơn đã” chính là nhắc tới Tề Nghiêm, lòng của nàng lại cảm thấy ấm áp. Hắn hành động, hắn ôm ấp dễ dàng đã làm cảm động tâm tư đơn thuần của nàng. Hắn chậm chạp không “thúc đẩy” đều là vì suy nghĩ cho thân thể của nàng.

Đáng tiếc không có người nghe nàng nói chuyện.

Nhóm quân nương tử lại bắt đầu àm ỉ

“A, lần này đến lượt ta”

“Thế nào mà lại đến phiên ngươi a? Nên đến lượt ta!”

“Ta! Ta!”

“Chưa đến lượt ngươi!”

“Ta còn có biện pháp lợi hại hơn, ta cam đoan lần này chắc chắn có hiệu quả!”

“Ai để ý ngươi a, chưa đến lượt ngươi, đến phía sau xếp hàng đi!”

Các nữ nhân người phía sau nối tiếp người phía trước, ai cũng không nhường ai, thanh âm tranh luận càng lúc càng lớn, thậm chí kinh động đến tổng quản. Hắn đi lại gần đến lầu chính thăm dò nhìn vào.

Hắn nhìn thấy hai mươi tư vị phu nhân đang ở bên trong lầu chính ăm ỉ thành một đoàn.

Hắn cũng nhìn thấy thiếu phu nhân đang an vị ở nhuyễn tháp, tiếp nhận một tách trà nóng từ tay nha hoàn, chậm rãi uống một ngụm. Sau đó thiếu phu nhân lấy khăn nhẹ nhàng lau môi, giống như vô hạn thỏa mãn, nhìn đoàn hỗn loạn trước mắt lộ ra một nụ cười như hoa nở rộ.

Không khí tân niên vui mừng thăng đến qua tết nguyên tiêu (*) mới dần dần nhạt đi

Tết nguyên tiêu qua đi, vì thương vụ ở kinh thành, Tề Nghiêm mang theo Tư Đồ Mãng cùng Mạc Quân Tiểu mạo hiểm thời tết đông lạnh tự mình đi kinh thành một chuyến. Song Đồng thành cùng kinh thành hai nơi cách nhau khá là xa, cho dù ngày đêm mệt mỏi đi không ngừng nghỉ cũng phải mất sáu ngày, hơn nữa còn xử lý thương vụ, Tề Nghiêm đợt này xuất môn ít nhất cũng phải hơn bảy ngày.

Tuy nói đây là công vụ bình thường, nhưng mà sau tết nguyên tiêu qua đi, chân trời liền có gió tuyết nổi lên, ió lạnh thổi mạnh ngay đến cả người ở trong phòng cũng đều cảm thấy rét run. Mắt nhìn từng đợt tuyết trắng rơi không nhìn thấy năm đầu ngón tay, Bảo Bảo có thể nào không lo lắng?

Sau khi Tề Nghiêm xuất môn, nàng liền ngày nào cũng ngồi ở trước cửa sổ, đếm sao, đếm trăng, đếm vài ngày đêm, thật vất vả mới đếm được đến ngày thượng phu trở về.

Tề Nghiêm vừa vào tới cửa, nha hoàn cũng đã chạy đến lầu chính, thở hổn hển thông báo

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân___” nha hoàn thở hồng hộc phun ra khí đều thành từng trận sương trắng

“Gia đã trở lại!”

Nguyên bản Bảo Bảo đang ngồi không nhúc nhích bên cửa sổ như là tượng gỗ mỹ nhân, lập tức nhảy xuống ghế, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời sáng bừng lên.

“Người đang ở đâu?” tâm trí lơ đãng đã lâu lúc này rốt cuộc đã tỉnh lại. Nàng vội vàng truy vấn, tinh thần đều đã trở lại “Gia, thân mình có khỏe không? Có bị cảm lạnh không?”

Nha hoàn vỗ ngực lấy lại hơi “Gia đang ở đại sảnh cùng Tư Đồ tiên sinh, và Quân tiểu thư nói chuyện. Nghe giọng nói hẳn là không bị cảm lạnh, chính là một thân đều phủ đầy tuyết”

“Nhanh mau đi chuẩn bị nước ấm đến để cho gia tắm rửa” nàng vội vàng phân phó, còn xoay người lại cẩn thận lấy lòng bàn tay sờ sờ ấm trà thử độ ấm, cũng may trà vừa mới được pha không lâu, lúc này vẫn còn ấm.

Nha hoàn liên tục gật đầu, không dám chậm trễ vội vã chạy ra ngoài vội vàng thu xếp.

Còn lại một mình Bảo Bảo trong phòng, đi tới đi lui trên chiếc thảm lót nền Ba Tư thượng hạng. Đi được một vòng nàng lại dừng ở trước cửa, chờ mong nhìn xung quanh.

Không biết đi bao lâu vòng, cửa mới lần nữa bị đẩy ra.

Gió tuyết gào thét khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo lùa vào bên trong phòng. Tuy rằng lạnh đến thấu xương cũng không ngăn cản được sự vội vã của nàng, thân mình nhỏ nhắn lập tức tiến ra đón

“Phu quân” nàng nâng lên chén trà nóng đưa đến trước mặt Tề Nghiêm “Trước uống chén trà cho ấm lên đã” nàng ôn nhu khuyên, hầu hạ vạn phần chu đáo. Nhìn thấy nàng ăn mặc đơn bạc, hẳn nhũn mày rậm, ngay cả trà đều đã quên uống

“Đi mặc thêm nhiều xiêm y vào” quay người lại Tề Nghiêm đóng cửa lại ngăn cách bên ngoài gió rét tuyết lạnh.

Nàng ngoảnh mặt làm ngơ, một lòng đều ở trên người thượng phu, bàn tay nhỏ bé bận rộn, trước vuốt ve mi hắn vẫn còn dính tuyết, lại nâng khuôn mặt hắn lên, dùng lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng ma sát, cố gắng muốn da thịt của hắn vì gió tuyết mà đông lạnh mau một chút ấm lên.

Ở cửa truyền đến tiếng xôn xao, nha hoàn đẩy cửa ra, phía sau một vài nô bộc cường tráng đi theo vào.

“Thiếu phu nhân nước ấm đã được đưa đến”

Mười thùng to nước ấm được mang tới đổ vào đục bồn gỗ to ở trong góc lầu chính. Theo tiếng nước đổ, trong phòng tràn ngập hơi nước bốc lên ấm áp.

Nhóm nô bộc đã được huấn luyện, sau khi đổ nước ấm xong không dám ở lại lâu liền ly khai lầu chính, chỉ còn lại có nha hoàn mang khăn, gáo múc để lên trên thành đục bồn.

“Người đi xuống đi, nơi này giao cho ta là được rồi” Bảo Bảo nhẹ giọng phân phó, vẫn như lúc trước hắn thường lui tới, nàng luôn tự mình hầu hạ thượng phu, không cho người bên ngoài nhúng tay vào.

“Dạ!” nha hoàn lui xuống, cũng đóng cửa lại.

Nàng trước nhúng khăn vào nước ấm, thay hắt lau mặt, lại vì hắt cời áo choàng, sau đó tay nhỏ bé lại dừng ở eo hắt cời nút thắt của ngoại bào ra.

Lúc này lòng của nàng cũng không có “ý đồ” gì khác, chỉ toàn tâm toàn ý chăm nghĩ làm cho Tề Nghiêm có thể mau mau làm ấm thân mình. Thân là thê tử nàng đã sớm quen thuộc trang phục của hắt, bàn tay nhỏ bé thuần thực vì hắt cời ra ngoại bào, lại cời nội sam rất nặng và dày trên người.

Không có xiêm y che lấp, thân hình nam nhân cường tráng rần rại lộ dưới ánh sáng. Tay nhỏ bé của nàng dừng lại ở quần xì-líp của hắt, hai má đỏ bừng. (NN:quần xì-líp là nguyên văn nha, không phải bọn chém đầu *lấy quạt che mặt*)

Tuy rằng đây không phải là lần đầu nàng cời áo hầu hạ hắt tắm, nhưng mà đã lâu mới nhìn thấy thân hình cường tráng của hắt, nàng liền đỏ bừng mặt, chân tay cũng luống cuống không dám động đậy chỉ đứng ở bên cạnh hắt, không có dũng khí cời ra.

Tề Nghiêm mắt nhìn nàng, không nói thêm gì tự đem quần dài thoát ra, lờ lững thân hướng dục bồn mà tới.

A, nàng rất nhớ hắt, rất nhớ hắt, nàng liếc mắt một cái nhìn thân hình ngăm đen rắn chắc cường tráng của hắt!

Bảo Bảo e lệ cùng khát vọng đang giãy dụa.

Nàng là thê tử của hắt đương nhiên có là có quyền lợi nhìn thân hình hắt. Nhưng là khoảng cách chính mắt nhìn thấy hắt lửa thân gần như thế này đã từ lâu, từ lâu rồi!

Thật muốn nhìn! Thật muốn nhìn! Thật muốn nhìn!

Trong lòng của nàng đang kêu gào.

Kia, kia__kia, xem liếc mắt một cái là tốt rồi!

Khát vọng đã chiến thắng e lệ. Bảo Bảo cố lấy dũng khí, đang muốn quay đầu, lại nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng _ Rầm!

Không còn kịp rồi, Tề Nghiêm đã tiến vào trong bồn tắm rồi.

Thế là mắt cơ hội tốt, cảm xúc của nàng lại hơi có chút bình tĩnh, âm thầm trách cứ chính mình, trượng phu bên ngoài bồn ba mấy ngày, vừa mới bước vào cửa nhà, khẳng định vừa mệt mỏi lại lạnh, nàng lại còn có tâm tư này, tham ngắm “sắc đẹp” của trượng phu, đã quên trách nhiệm của thê tử.

Vì để bù lại sự thất trách của mình, Bảo Bảo xắn ống tay áo lên. đi đến dục bồn, bàn tay mềm mại nhẹ đặt vào thành bồn gỗ. Tóc dài đen nhánh của hắt bơi vì nhiễm gió tuyết mà sớm đã ướt đầm. Nàng cầm cây lược gỗ, không sợ đầu ngón tay bị băng làm lạnh giá, cẩn thận chải tóc cho hắt.

“Nàng đi nghỉ ngơi đi, cứ để đó ta làm” Tề Nghiêm đưa lưng về phía nàng, hai vai rộng lớn có chút cứng ngắc.

“Van cầu chàng, để cho ta làm đi!” nàng ôn nhu nói, âm điệu mềm yếu làm cho người ta đau lòng, càng đừng nói là nhẵn tâm cự tuyệt nàng.

Tay nhỏ bé trắng nõn vắt khăn mặt, sau đó mới để ở thành dục bồn sau gáy của Tề Nghiêm, để cho hắt có thể thoải mái dựa vào thành bồn. Nàng cầm gáo lần lượt múc nước ấm, lại nhẹ nhàng xoa xoa, tẩy sạch tóc dài cho hắt. Nước ấm dội vào tóc đen dày đã đánh tan hàn ý, mà bên cạnh thê tử hai tay linh hoạt mềm nhẹ mát xa da đầu cho hắt. Tề Nghiêm dần dần thả lỏng người, thoải mái thờ dài một hơi, nhắm hai mắt lại.

Trừ bỏ tiếng nước, trong phòng không hề còn có âm thanh nào khác, yên tĩnh làm cho người ta yên tâm, giây phút hi hữu này như vậy mà thật trân quý.

Bảo Bảo mang khăn mặt khô lau tóc dài cho trượng phu, sau đó mới thay hắt kỳ cọ “Phu quân thỉnh hướng lên phía trước một chút!” tay nhỏ bé của nàng đặt lên hai vai hắt.

Tề Nghiêm không hề kháng cự, nhắm mắt nâng người về phía trước, cảm giác được thê tử dùng ti lực cọ rửa lưng cho hắt.

Cho dù hai tay đều đang run run, Bảo Bảo vẫn là liên tục một lần lại một lần chuyên tâm vì trượng phu cọ rửa lưng rộng lớn. Ti lực lướt qua mỗi cơ bắp cứng ngắc vì mệt mỏi, thẳng đến khi hắt toàn thân dần dần thả lỏng, nàng mở hơi đầm đìa mới rút cục dừng tay.

“Phu quân, được rồi!” nàng miễn cưỡng bảo trì ngữ điệu bình thường, khắc chế không ra tiếng thờ dốt, không muốn cho hắt phát hiện.

Tề Nghiêm dựa lưng vào chỗ cũ trên thành dục bồn, hai mắt vẫn nhắm. Hơi nước tàn ngập phòng, Bảo Bảo ngồi chồm hổm ở cạnh bồn tắm, nhìn khuôn mặt tuấn tú của trượng phu, liền ngay cả nàng là thân thê tử từ trước đến giờ cũng rất ít khi thấy được bộ dáng không hề phòng bị của hắt như bây giờ. Người thoải mái mà thả lỏng, ngũ quan của hắt khắc sâu mà không hề nghiêm khắc, không hề tản ra sự lạnh lùng cách xa.

Trượng phu tuần mỹ làm cho nàng nhất thời nhìn thất thần

Mày kiếm đen rậm, mi dài, mắt tiệp thật dài, sống mũi thẳng, môi mông. Nàng như con bướm bị đóa hoa hấp dẫn, kim lòng không được tới gần, gần chút nữa, cuối cùng hôn nhẹ nhàng lên trên trán hắt.

Bỗng dưng Tề Nghiêm mở mắt

Thẳng đến lúc này, nàng mới giật mình cả kinh chính mình vừa mới làm cái gì. Hắt nhìn chăm chú làm cho nàng không biết phải làm sao, xấu hổ xoay

người muốn trốn.

Con mới muốn chạy trốn, lại khơi dậy bản năng của thợ săn.

Cánh tay dày rộng mạnh mẽ kiềm trụ cổ tay của nàng. Một cỗ lực lượng cường đại chẳng những ngăn nàng chạy thoát, mà còn kéo cả thân hình nhỏ nhắn của nàng vào trong dục bồn gỗ.

Rầm một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nàng đã bị ngã vào trong lòng của Tề Nghiêm.

Nước ấm càng làm không khí nóng lên, bạc môi nóng bóng mang theo áp lực khao khát đã lâu, đặt lên đôi môi đỏ mọng mềm mại của nàng

Tề Nghiêm hai tay đem thể tử ôm càng gần vào trong lòng, hận không thể ngay lập tức cùng nàng hòa tan vào nhau.

Chịu khổ lâu như vậy, hẳn tránh né, kháng cự, nhưng lại không chịu nổi nàng thâm tình lại nhẹ nhàng hôn lên trán hắn, lý trí trong nháy mắt bị đá bay.

Hắn khẽ cắn môi của nàng, thưởng thức vị ngọt ngào của nàng, lại linh hoạt dùng đầu lưỡi dây dưa với đầu lưỡi thơm mát, mẫn cảm của nàng làm cho nàng run run không thôi.

Khí lực ẩm ướt của nam nhân đè ép thân thể nàng, làm cho quần áo của nàng cũng bị nhiễm ướt đầm. Bàn tay to ngăm đen xoa nắn trước ngực mềm mại của nàng, một lần so với một lần lại dùng sức hơn.

“Ngô...” nàng uyển chuyển ngậm khẽ, cảm giác được vật dưới khó của trượng phu nóng rực, để cho hai chân nàng trong lúc đó dù cách trừ váy bị ướt đầm nước vẫn cảm thấy nóng như lửa theo mỗi lần ma sát, cơ hồ như muốn bị thiêu đốt.

Y phục ướt đầm cùng chiếc yếm bị tháo ra, bộ ngực sữa trắng mịn lấp lánh dưới ánh nước, càng làm thêm vẻ mê người.

Nam tính được khơi dậy mãnh liệt hơn, đồng thời làm chấn động hai người. Bạc môi hắn theo cổ tron bóng của nàng một đường chạy xuống phía dưới, vừa cắn vừa hôn, lưu lại dấu vết.

“Phu quân...” nàng uyển chuyển thấp giọng ngậm, môi đỏ mọng khẽ run, mà da vì hơi nước ẩm mà trở lên hồng hào, ánh mắt mông lung, tay nhỏ bé đặt trước ngực hắn. Vì hắn cắn hôn mà lần lượt run run.

Ngô a~, tại sao lại có thể như vậy? Tại sao lại có thể như vậy? Có phải hay không hẳn cho rằng thân thể của nàng đã được tinh dưỡng tốt! Cho nên mới...A!

Bàn tay to nóng bỏng nâng mông tròn bóng đầy đặn của nàng lên, đem hai chân nàng ôm chặt thắt lưng của hắn. Tề Nghiêm như là người cực đói, khẩn cấp vùi đầu vào ngực nàng, mồm to tham lam liếm hôn, khẽ cắn.

Hai bàn tay vuốt ve toàn bộ thân thể của nàng, xoa nắn bộ ngực sữa trắng noãn vô cùng mịn màng, càng mang đến mãnh liệt kích thích.

Bảo Bảo thần thái tràn ngập ngượng ngùng, thở gấp không thôi, toàn thân nhũn ra. Thừa một chút khí lực mấy độ dục vọng nghênh đến còn muốn cự tuyệt, muốn đưa tay ra ngăn cản, nhưng tay nhỏ bé lại bị hắn cầm lấy, cuối cùng vẫn là chỉ có thể tùy hắn cắn, nhấm nháp. Giống như muốn trừng phạt vì nàng có ý tưởng cướp đoạt quyền lợi của hắn, hắn há mồm hung hăng cắn lên chiếc cổ trắng noãn của nàng

“Ân, a...” đôi môi đỏ mọng hồng nhuận bởi vì hắn “trừng phạt” mà phát ra âm thanh run run thật dài, âm điệu kiều diễm lại ngọt ngào.

Bị dục hóa thiêu đốt, hai mắt Tề Nghiêm như ngọn lửa.

Vật cứng rắn nam tính của hắn nóng rực theo mỗi lần hắn vận động thắt lưng ma sát vào trừ váy, làm giữa hai chân của nàng tê dại không thôi, dần dần nóng rực cả người, bất đồng cho dục bồn ôn nhuận như xuân triều.

Nước ấm trong dục bồn cùng sự vận động của hắn, một lần lại một lần bắn tung tóe ra sàn nhà.

Hắn cường hãn dần dần đem nàng bức bách đến bộ dáng không chịu thừa nhận hắn.

“Đừng, đừng...ô, ô, không cần...” nàng liên tục khóc i ôi, thân hình mềm mại kề sát hắn run run, toàn thân cao thấp đều ướt đầm.

Ô ô không được, không được, nàng sắp...nàng sắp...

Nàng liên tục thờ dốc, nghĩ đến chính mình đã muốn không thể thừa nhận thêm được nữa, thì Tề Nghiêm lại không hề buông tha sự kiềm chế của nàng. Tay hắn tham lam tiến vào trong trừ váy, nhẹ vỗ về, vuốt ve da thịt non mềm của nàng. Bảo Bảo mềm mại nhỏ nhắn muốn ngã, nức nở thờ dốc, ánh mắt đen nháy bất lực nhìn mỗi tác da thịt ngăm đen rắn chắc của trượng phu.

“Không ....không cần...”

Nàng tưởng cầu xin tha thứ, nhưng hắn cũng không buông tha nàng.

Bàn tay thô ráp đột ngột tập kích vùng hoa hạc mềm mại của nàng, kích thích đã tích lũy từ trước, chỉ một thoáng như được nổ tung ra. Eo nhỏ của

nàng uốn éo, thanh âm khóc nỉ non, theo vật nam tính của hắn một lần lại một lần nữa thật mạnh xâm nhập vào. Hai tròng mắt của nàng rung rung, giữa đầu kêu khóc một tiếng, tóc đen dài óng ả cũng bị xoắn rối tung rơi vào trong dục bồn

(*) Tết nguyên tiêu:

Ngày rằm tháng giêng âm lịch của TQ là tết Nguyên Tiêu, một trong những ngày tết truyền thống của TQ, cũng là ngày cuối trong cả dịp Tết Xuân.

Tết Nguyên Tiêu cũng gọi là Nguyên Tịch, Nguyên Dạ còn gọi là tết Thượng Nguyên. Đêm rằm tháng giêng là đêm trăng tròn đầu tiên trong năm mới theo Âm lịch. Đêm hôm đó, trong dân gian TQ từ trước đến nay đều có tập tục treo hoa đăng, vì vậy Tết Nguyên Tiêu còn gọi là tết “Hoa Đăng”.

Bạn đang đọc truyện *Tê Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Đêm đó, Tề Nghiêm liền rời đi lâu chính, thẳng đến hừng đông hắn cũng không quay trở về.

Bảo Bảo cả đêm đều nửa tỉnh nửa mê, trong lòng tràn ngập hoang mang, một mình nằm ở trên nệm thấp nghênh đón ánh nắng sáng sớm.

Tối hôm qua ở bên trong dục bồn bọn họ...

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tinh xảo, bởi vì nhớ lại mà đỏ bừng, nhưng mảy liễu bởi vì nghi hoặc mà nhú chặt lại.

Tối hôm qua bọn họ sờ cũng sờ soạng, thân cũng hôn, nàng bị bài bố mê say không thôi, t hẳng đến khi Tề Nghiêm ôm lấy nàng trở lại nệm thấp, thay nàng lau khô toàn thân, nàng vẫn còn dày mặt không thôi trầm ngâm ở dư vị vui thích.

Sau cảm xúc ngọt ngào là một môi vệt tối, nàng i ới ở trong vòng tay ôm của trượng phu, nặng nề ngủ. Thẳng đến ban đêm khi cảm giác được rét lạnh, đột nhiên làm nàng bừng tỉnh. Nàng mới phát hiện Tề Nghiêm đã không thấy bóng dáng đâu.

Nàng đợi lại chờ, có khi chờ một hồi quá, một nhọc không cẩn thận lại muốn ngủ gật, nàng ra sức lắc đầu đem cơn buồn ngủ đuổi đi, mới có thể bắt buộc chính mình tiếp tục bảo trì thanh tỉnh.

Thời gian chờ đợi luôn đặc biệt dài lâu, cũng làm cho trong đầu nàng bắt đầu cảm thấy tựa hồ có cái gì đó không thích hợp __Ngô, tuy rằng bọn họ ở trong dục bồn làm chuyện thân mật, nhưng là trước kia Tề Nghiêm ở giường trong lúc đó chỉ làm chuyện mà theo nàng nghĩ thật sự là không đáng kể so với hôm qua, tình huống “hết lòng vì việc chung này” từ trước đến giờ chưa bao giờ phát sinh qua.

Nàng hoàn toàn thanh tỉnh nhớ rất rõ môi hắn, tay hắn dẫn dắt trận kia say lòng người, mừng như điên, chỉ cần thoáng hồi tưởng, thân mình đều đã không tự chủ được run rẩy.

Nhưng vui thích càng nhiều mặt mày cũng càng nhiều

Tề Nghiêm cũng không có chân chính muốn nàng.

Nàng suy nghĩ cả một đêm, cơ hồ nỗ lực tung đầu vẫn là không rõ, hắn vì sao trên đường dừng tay. Chẳng lẽ nói là nàng “biểu hiện” không được tốt, hắn vẫn cho rằng thân thể của nàng vẫn chưa tinh đường tốt?

Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng, trốn vào phía áo ngủ bằng gấm.

Kỳ thật nàng đã nghĩ muốn nói cho Tề Nghiêm biết thân thể của nàng đã không còn trở ngại gì nữa. Bởi vì đêm qua một phen vô cùng thân thiết cũng không có làm cho nàng cảm thấy gì không khỏe, nếu cứ rần muốn nói có cái gì không thoải mái, thì phải là nàng còn muốn càng càng nhiều, muốn hắn ôm, hắn cực nóng, hắn...

Ai a, thật xấu hổ!

Bảo Bảo kéo chăn lên che mặt, nhắm chặt mắt, phát ra tiếng rên rỉ cực thẹn.

“Thiếu phu nhân?”

Âm thanh của nha hoàn vang lên.

Thân thể mềm mại phía dưới chăn bông bỗng dựng trở lên cứng ngắc.

Ngô a, nàng nghĩ đến quá mức nhập thần, cư nhiên không có phát hiện ra nha hoàn bên người, đã muốn vào lâu chính, chuẩn bị hầu hạ nàng rửa mặt,

chải đầu.

“Thiếu phu nhân, người không thoải mái sao?” nha hoàn lại gần hỏi “Muốn hay không ta đi báo cho tổng quản nhanh đi thỉnh đại phu đến?” nàng mới vừa nghe thấy tiếng rên rĩ thật lớn của thiếu phu nhân ở dưới chân đi!

Bảo Bảo vội vàng ngồi dậy, cuống quýt lắc đầu “Không cần, ta không sao”

“Nhưng là, mặt người thật hồng ____”

“Ta không sao, thật sự! Không cần đi tìm đại phu” nàng cường điệu nói.

“Dạ!”

Nha hoàn cung kính trả lời, trong lòng tuy còn có chút hồ nghi nhưng cũng không có nhiều lời. Vẫn như thường lệ lui tới thuận thực hầu hạ Bảo Bảo xuống giường. Sau khi rửa mặt xong ngồi ở trước gương đồng chải đầu.

Thẳng đến khi xong xuôi, thì một nha hoàn canh giữ ở ngoài cửa mới vào thông báo

“Thiếu phu nhân đồ ăn sáng đã được chuẩn bị ổn thỏa”

“Được!” Bảo Bảo được hầu hạ mặc áo lông cừu màu hồng. Lắm lần tự hỏi trong chốc lát mới mở miệng nói “Trước đừng đưa lên vội, ta muốn đi tiền thính một chuyến, nhìn xem gia có ở trong phủ không?” xem nắng ở ngoài cửa sổ thì thời điểm vẫn còn sớm, Tề Nghiêm lúc này nói không chừng còn ở trong phủ

Nghĩ đến trượng phu trong lòng nàng liền cảm thấy ngọt ngào, nhưng lại không có phát hiện ra hai nha hoàn đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, nàng khẩn cấp bước ra lầu chính, đi qua hành lang gấp khúc. Bởi vì đi vội vàng mà khi vừa vào đến tiền thính, tay nhỏ bé của nàng vỗ về ngực, có chút thở dốc.

Nàng nhìn xung quanh trong chốc lát, không thấy bóng dáng của Tề Nghiêm, trong lòng đang có chút thất vọng, thì liền thấy tổng quản chính đang chỉ huy nô bộc vội vàng sửa sang lại tiền thính cùng đình viện rộng lớn.

“Uy cẩn thận lau chùi sạch sẽ không để lại một điểm tro bụi nào” tổng quản khoa chân múa tay, như con thoi chạy tới chạy lui không buông tha một chi tiết nào

“A, người! Đúng chính là người đừng chạm vào chậu cây vạn tuế ngàn năm, đó là lễ vật của Mộ Dung gia đưa tới cho gia, thiếu một lá cây đều không được!” hần vừa hô vừa la hét.

“Tổng quản!”

Nghe thấy âm thanh yêu kiều nhỏ nhẹ, tổng quản lập tức xoay người lại, vẻ mặt tươi cười vội ra đón

“Thiếu phu nhân có gì phân phó?”

“Không có!” Bảo Bảo lắc đầu, giọng nói mềm nhẹ, bất luận đối mặt với người nào thái độ đều hiền lành, làm cho người ta yêu mến, kính trọng nàng

“Ta chỉ là muốn hỏi tổng quản một chút, Gia đã xuất môn sao?”

Tổng quản cúi cúi đầu, khoe miệng tươi cười có chút run run “Đúng vậy, Gia một canh giờ trước đã xuất môn, đi tài phường kiểm kê hàng hóa muốn đưa tới kinh thành” Bảo Bảo có chút kinh ngạc.

Một canh giờ trước? Vào thời điểm đó trời vẫn chưa sáng! Hần lại sớm như vậy liền xuất môn.

“Ách thiếu phu nhân trước khi Gia xuất môn có phân phó một việc”

Tổng quản trong lòng khó xử, lại vẫn là không dám làm trái ý của chủ tử, ở trong lòng ngập ngừng chốc lát vẫn phải nói ra.

“Chuyện gì?”

“Gia dặn, nói đêm nay người trở về sẽ ngủ ở thư phòng!” hần không dám nhìn vào mắt Bảo Bảo, cố ý lảng tránh tầm mắt của nàng, chỉ sợ chính mình nhất thời không đành lòng sẽ nói không ra lời

“Chờ một chút nữa, ta liền mang theo vài người qua đó thay gia thu thập ít quần áo”

Nàng kinh ngạc cực kỳ, cảm thấy như là có người cướp đoạt cái gì đó quan trọng nhất của mình, khó chịu cực kỳ “Gia có nói là nguyên nhân gì không?”

Tổng quản đầu cúi càng thấp

“Gia nói gần đây ngài có nhiều việc, sợ làm ảnh hưởng đến thiếu phu nhân, cho nên muốn ngủ ở thư phòng”

“Có việc?”

“Đúng vậy!”

Bảo Bảo có chút hoảng hốt. Lúc trước Tề Nghiêm cũng vì công việc nhưng cũng chưa từng có ý tứ muốn ngủ ở nơi khác. Như thế nào vào lúc này nhưng lại đột nhiên như vậy, thậm chí không nói cho nàng một tiếng hẳn sẽ chuyển qua thư phòng ngủ?

Là nàng làm sai cái gì? Hoặc là trong lòng Tề Nghiêm đang tính toán cái gì? Vẫn là nói trái qua tới hôm qua tự mình “thể nghiệm” hẳn kết luận thân thể của nàng vẫn chưa khôi phục khỏe mạnh, cho nên muốn chuyển đến thư phòng, để cho nàng nghỉ ngơi cho thật tốt sao?

Có rất nhiều chuyện không nên quá vội vàng

Tề Nghiêm là nói như vậy

Hay là nàng biểu hiện rất “tích cực” hẳn mới có thể lựa chọn cách ly hoàn toàn, miễn cho hai người vào thời điểm không thể không chế được, càng không thể vấn hồi. ...

Nghĩ, nghĩ lại làm cho hai má của nàng đỏ bừng.

“Ách, thiếu phu nhân...”

Nghe tiếng gọi to, nàng vội vàng hoàn hồn, đối với khuôn mặt đang lo lắng của tổng quản, nàng chỉ miễn cưỡng bài trừ mỉm cười

“Ta nghĩ, Gia là muốn ta điều dưỡng, chăm sóc thân mình nhiều hơn mới có thể an tâm”

Chuyện đã đến nước này, nàng chỉ có thể nói như vậy để an ủi chính mình. Tổng quản liên tục gật đầu.

“Đúng vậy, đúng vậy, Gia nhất định là nghĩ như vậy”

Cho dù không biết rõ tâm tư của Gia, hẳn cũng hạ quyết tâm cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, không nên nói nửa câu nào sẽ làm tổn thương đến thiếu phu nhân.

“Như vậy, ta đi về trước thu xếp đồ dùng cho gia”

“Thiếu phu nhân việc này cứ để cho bọn nha hoàn làm”

Nàng thực kiên trì

“Không, Gia muốn mặc cái gì, dùng cái gì ta là người rõ ràng nhất. Để ta thu xếp lại xong, người phái người đến mang về thư phòng.”

“Dạ!”

Sau khi phân phó thỏa đáng. Bảo Bảo mới xoay người hướng lầu chính đi, cước bộ lúc trước khi đến đây là nhẹ nhàng, giờ có vẻ nặng nề.

Rất nhiều chuyện nhất thời không cần phải vội vàng

Trong đầu của nàng chỉ vang lên lời nói đó của Tề Nghiêm.

Nhất thời cũng không cần phải vội vàng.

Nhìn bầu trời qua đi, bầu trời thật vast và mới lộ ra chút màu xanh, Bảo Bảo thở dài một hơi

Theo như lời “nhất thời” của Tề Nghiêm, đến tận cùng phải chờ tới khi nào thì mới có thể qua đi?

Từ đó về sau Tề Nghiêm đã chuyển vào trong thư phòng.

Hắn ở trong thư phòng dùng bữa, ở trong thư phòng nghị sự, còn ngủ tại thư phòng. Cho dù là trở về lầu chính, thấy Bảo Bảo cũng là nói mấy câu liên vội vàng rồi đi.

Mỗi lần tưởng niệm không chịu nổi, nàng cũng chỉ có thể đứng ở ngoài thư phòng cách cửa sổ nhìn vào bên trong, tuy rằng cơ hội nhìn thấy Tề Nghiêm không nhiều lắm, nhưng nàng vẫn là một ngày phải đi vài lần.

Có khi hẳn không có ở trong nàng lại thở dài.

Có khi hẳn có ở trong, đang thẩm duyệt sổ sách, hoặc cùng một đám người nghị sự. nàng liền lưu lại ở ngoài cửa sổ, gầy thêu đi tới đi lui trên bậc cửa, con mắt trong suốt nhìn vào trong nhìn trượng phu đang ngồi ở ghế chủ vị, luyện tiếu rồi đi.

Nàng rất nhớ hân, rất muốn đi vào cùng Tề Nghiêm trò chuyện, nhưng mà lại không dám vì sợ hân không cho phép nàng bước vào trong thư phòng, chỉ sợ quấy rầy hân.

Người ở bên trong phòng nhìn thấy nàng mỗi ngày đều đi tới đi lui ở ngoài thư phòng.

Rất cực có một ngày, Tư Đồ Mãng cũng nhìn không được nữa

“Chủ tử, thiếu phu nhân ở ngoài đã lâu!” đang ở trong nghị sự hân cố ý nói “Nàng mỗi ngày đều mang canh hoặc trà đến cho người uống, chỉ dám đi lại ở ngoài cửa. Người muốn hay không cũng nên cùng nàng nói chuyện rõ ràng một chút”

Tề Nghiêm ngoảnh đầu nhìn Tư Đồ Mãng trong chốc lát, con ngươi đen âm u càng làm cho người ta nhìn cũng nhìn không thấu. Một lúc lâu sau hân mới đứng dậy, như những lần trước tự mình ra mở cửa.

“Vào đi!”

Bảo Bảo ý cười trong suốt, cảm xúc vui sướng không che dấu được, tay nàng vẫn cầm chung canh như đã muốn lạnh

“Thực xin lỗi lại quấy rầy các người” nàng nhẹ giọng giải thích.

“Không có việc gì, nghị sự cũng vừa xong một nửa, mọi người cũng cần nghỉ ngơi” Tư Đồ Mãng đối với nàng nở ra nụ cười cổ vũ “Thiếu phu nhân chắc là có chuyện gì mới nghĩ đến tìm chủ tử!” hân không che dấu việc nhắc nhở nàng.

“Nha, ách, đúng__” nàng cầm chung canh đi đến vị trí chủ vị ở giữa, nhìn Tề Nghiêm chăm chú, ánh mắt ôn nhu làm cho mỗi người ở đây tâm đều nhũn ra “Phu quân đây là canh linh chi táo đỏ, ta mang cho chàng dùng đêm nay”

Đang là thời khắc giao mùa, thời tiết lúc lạnh lúc ấm, nàng theo lời đại phu làm canh bổ nhuận phế, bổ thân. Tự mình chọn thực phẩm tốt nhất, mỗi ngày đều tự mình xuống bếp nấu canh.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn đặt chung canh lên trên mặt bàn, nàng về mặt chờ mong, e lệ cùng cao hứng nhìn trượng phu.

Tề Nghiêm ngồi ở vị trí chủ vị, đáy mắt ở chỗ sâu nhất hơi hơi hiện lên một chút gọn sáng, toát ra vẻ ôn nhu. Mặt cảm xúc kia biến mất quá nhanh không một người nào nhận thấy được

Mọi người nhìn thấy đều là biểu tình lãnh đạm, xa cách

“Việc này cứ giao cho người khác, không cần nàng tự mình mang đến đây” hân tầm mắt một lần nữa trở lại sổ sách trên bàn “Sau này nếu không có gì trọng yếu, cũng đừng đến đây, miễn cho thân thể bị cảm lạnh sẽ bị bệnh”

Nghe thấy chủ tử nói thế, Tư Đồ Mãng há hốc mồm.

Hân nguyên bản nghĩ rằng chủ tử đau lòng lo lắng cho kiều thể, sẽ nói chuyện nhẹ nhàng với nàng hết thảy lấy thân mình làm trọng, không hi vọng nàng cả ngày làm việc mệt nhọc.

Làm sao có thể hiểu được ý tứ tuy rằng giống nhau, nhưng lời nói có vẻ bất đồng kia có cảm giác đã xa cách vạn dặm. Bất luận kẻ nào nghe thấy trong lòng đều cảm thấy không thoải mái, huống chi là tâm tư nhạy cảm mềm yếu của thiếu phu nhân?

Hân lo lắng quay đầu nhìn lên, quả nhiên phát hiện thiếu phu nhân bị đá kích lớn, đôi mắt đã đỏ lên, cơ hồ sắp nhỏ lệ.

Bảo Bảo trong mộng cũng không tưởng tượng được rằng, một mảnh tương tư cùng chân tình của mình lại đổi lấy sự cự tuyệt này. Nàng trong lòng căng thẳng, cố gắng khống chế mới không có rơi nước mắt ngay tại chỗ.

“Kia__Kia__” nàng chân tay có chút luống cuống, đột nhiên cảm thấy rất cuộc chịu không nổi sự lãnh đạm của Tề Nghiêm, cùng ánh mắt của mọi người

“Ta đây cáo lui!” nàng vội vàng nói, xoay người liền đi ra ngoài.

“Thiếu phu nhân!”

Tư Đồ Mãng ở sau lưng gọi, giọng lo lắng.

Hành lang thật dài, ánh trăng thanh tịch, chỉ có thân ảnh của nàng được ánh trăng chiếu dài trên hành lang. Nàng cô đơn chiếc bóng, càng đi càng mau, bất luận người phía sau kêu gọi như thế nào, cũng không có quay đầu lại.

Bởi vì nàng biết người kia thủy chung không có mở miệng kêu gọi nàng

.....

Mùa xuân đã đến, nhưng trong lòng Bảo Bảo lại như có từng trận gió tuyết thổi mạnh.

Nàng rút cuộc không tới thư phong nữa, chỉ ngày ngày trấn giữ ở trong lầu chính. Từ lúc ngủ dậy liền lẳng lặng dùng bữa, uống được, chẳng những hai tròng mắt âm đạm, ngay cả lời cũng ít nói, có đôi khi nửa ngày cũng không lên tiếng, chính là chỉ ngồi ở bên cửa sổ.

Nhóm bà bà mỗi ngày đều đến, càng nhìn nàng càng cảm thấy không đúng.

Trước đó vài ngày, rõ ràng cũng đã khôi phục không ít. Cho dù luyện múa hai canh giờ cũng sẽ không kêu mệt, như thế nào lúc này càng tỉnh dưỡng, thân mình ngược lại càng gầy?

Tuy rằng nàng đem chén thuốc uống một hơi cạn sạch, nhưng khẩu vị lại không tốt, cơm mang lên đều như là chưa động qua một chút nào.

Đại phu đã tới vài lần, thời điểm rời đi biểu tình luôn mang theo sự hoang mang.

Nhóm bà bà lo lắng không thôi, tụ họp lại một chỗ thương nghị, đoán là Bảo Bảo suốt ngày ở trong nhà không có ra bên ngoài hít thở không khí, nên mới có thể cả ngày mặt co mảy cầu.

Thời tiết xuân về hoa nở rộ, hai mươi tư vị bà bà khuyên can mãi, lấy danh nghĩa cùng nương ngắm hoa, kiên quyết dẫn nàng ra ngoài, muốn cho nàng hết buồn rầu.

Đội ngũ chậm rãi xuất phát từ Tề phủ, trên đường đi đều được mọi người chú ý. Nhóm nô bộc cường tráng khiêng hơn hai mươi nhuyễn kiệu đính hoa lệ, hơn nữa còn có nha hoàn cùng hộ vệ một tác không rời, tính ra ít nhất cũng có hơn trăm người. (NN: chắc chắc phô trương quá, đúng là nhà giàu có khác)

Nhóm bà bà chọn hồ ngoài thành là nơi diễn ra lễ hội ngắm hoa để đến.

Mới đầu mùa xuân, trên mặt hồ băng vừa tan không lâu, mặt hồ xanh biếc, hai bên ven bờ là hàng cây anh đào.

Cây anh đào nở rộ hoa, gió xuân thổi tới làm cho những cánh hoa đào rơi là tả, theo gió rơi vào hồ nước, và bay xung quanh.

Nhiều người náo nhiệt, chuyện cười không ngừng, không khí vui vẻ cùng cảnh đẹp trước mắt, và nhóm bà bà còn mang theo hơn mười loại điểm tâm mà nàng thích nhất, đặt ở trên thảm trải dưới gốc cây anh đào, cũng làm cho cảm xúc buồn bã của nàng vui đi vài phần.

Nhìn thấy trên mặt Bảo Bảo rút cuộc lại có tươi cười, mọi người cao hứng cực kỳ, tranh nhau muốn cùng nàng nói chuyện, còn không quên đem các loại điểm tâm đặt ở trước mặt nàng.

“Đến, đến, đến, đây là đậu phụng ăn nhiều một chút” Thủy nương nói

“Cũng đến đây ăn bánh đậu xanh đi” Diễm nương cũng nói

Diệp nương không cam lòng yếu thế.

“Đây là canh tổng hợp, đây là mứt táo, đây là bánh hoa quế”

Nàng cầm đĩa giống như là Hàn Tín điểm danh binh lính. Nói một câu nàng liền lấy đĩa gấp một miếng vào bát của Bảo Bảo, cũng không biết Bảo Bảo có ăn được hay không “Còn có, còn có, đây là bánh làm bằng bột củ sen hương quế, bánh như ý...”

Diễm nương nhìn không được

“Uy, người trông bao tử con dâu của chúng ta lớn thế à”

“Ta là quan tâm nàng nha!”

“Kia đừng ép nàng ăn như trư nữa, nếu ép nàng ăn đến mức không chống đỡ nổi, sẽ làm nàng không thoải mái”

“Người còn không phải cũng để này nọ vào trong bát của Bảo Bảo sao?”

“Ta chỉ có đặt một miếng vào thôi a~!”

Mắt thấy không khí gay gắt, hai người âm điệu càng lúc càng cao, Bảo Bảo vội vàng mở miệng ra mặt hòa giải. Ngón tay trở như ngọc chỉ vào hướng hồ.

“Nương, mọi người xem, chiếc thuyền kia đẹp quá a~!”

Nghe Bảo Bảo mở miệng hai người áp chế tức giận, tạm thời không tranh cãi nữa, cũng theo những người khác quay đầu lại, trợn mắt nhìn về phía hồ.

Đó là một con thuyền tuyệt đẹp, tựa như thuyền hoa trong ảo mộng.

Toàn bộ cột trụ thuyền được làm bằng gỗ điêu khắc, hai bên đầu thuyền còn có cảnh liễu tình tứ được buộc lại. Đầu thuyền có bàn lớn đủ loại đồ ăn, rượu ngon, bốn phía còn có mấy bồn cây hoa anh đào nở rộ. Gió xuân thổi bay lụa mỏng trắng, cánh hoa rơi xuống, đẹp làm cho người ta không rời

được tầm mắt.

Là người xuất thân từ phú quý, lại được gả vào hào môn như Bảo Bảo cũng là lần đầu nhìn thấy chiếc thuyền xa hoa như vậy.

“Đó là thuyền nhà ai?” nàng tò mò hỏi.

Biểu tình của nhóm quân nương tử đều trở nên có chút xấu hổ.

“Ách, đó là ___”

“Àn?”

Diệp nương khục khặc một chút mới nói “Cũng khó trách con không biết,đó là thuyền hoa của hoa khôi thanh lâu Di Hương Uyển lớn nhất thông thành – Bạch Tiểu Diễm”

Bạch Tiểu Diễm tài mạo song toàn, danh tiếng vang xa, liền ngay cả nhân sĩ từ kinh thành vì muốn nhìn thấy mặt giai nhân cũng tới Song Đồng thành này.

“Ta nghe nói a~. Bạch Tiểu Diễm này rất là cao ngạo, nếu không phải là nàng xem vừa khách nhân, tuyệt đối không gặp được mặt của nàng. Mà người có thể làm cho nàng gật đầu đồng ý làm khách nhân trên thuyền hoa này, thì người đó cũng phải vượt qua bao nhiêu thử thách”

Diệp nương còn nói “Có thể làm cho nàng tự mình hầu hạ du hồ ngắm hoa, khẳng định phải là khách thật quý.”

Bảo Bảo nhìn chăm chú vào thuyền hoa, thương thức cảnh đẹp thuyền trắng du ngoạn trên mặt hồ xanh. Nàng thiện lương mà đơn thuần, đối với nữ tử thanh lâu không có nửa phần thành kiến, ngược lại là sự tò mò chiếm đa số.

Vị Bạch Tiểu Diễm kia khẳng định là một mỹ nhân rất đẹp đi.

Đang suy nghĩ trong lúc lựa trắng thấp thoáng nàng liền nhìn thấy một bạch y nữ tử. Tuy rằng cách hơi xa, không thấy rõ diện mạo của nàng, nhưng nhìn dáng người yếu điệu, tư thái mạn diệu đã đủ làm cho nam nhân mất hồn.

Nếu nàng có thể gặp được Bạch Tiểu Diễm, sẽ lãnh giáo mấy chiêu có phải hay không có thể làm cho Tề Nghiêm nguyện ý nói với nàng nhiều hơn mấy câu?

Nghĩ đến trượng phu, tâm nàng bỗng dưng có chút đau. Tề Nghiêm lãnh đạm xa cách, đã không chỉ làm cho nàng lo lắng,mà còn làm cho nàng thương tâm. Một ngày lại một ngày không được gặp mặt hắn, nàng liền cảm thấy chính mình đang dần dần héo mòn.

Nàng nhìn chiếc thuyền hoa lạng lẽ thờ dài

Ai nàng thật sự rất nhớ hắn, rất nhớ Tề Nghiêm...

Phía sau lựa trắng lại xuất hiện một bóng người.

Thân ảnh kia như vậy nhìn thật quen mắt, bất luận là thân hình hắn, động tác của hắn, nàng ngay cả ở trong mộng cũng hình dung ra được.

Diệp nương dẫn đầu la hoảng

“A, kia không phải là Nghiêm nhi sao?!” nàng kinh ngạc nhìn thuyền hoa, không có phát hiện ra Bảo Bảo ở một bên sắc mặt trắng bệch “Hắn ở trên thuyền hoa của Bạch Tiểu Diễm làm cái gì__ai, a, vì sao lại nhéo ta?” nàng trừng mắt nhìn Từ nương.

Từ nương mặc kệ nàng,vội vàng an ủi Bảo Bảo, chỉ sợ nàng nhất thời chịu không nổi sự đã kích lớn như vậy sẽ ngất đi.

“Nghiêm nhi khẳng định là ở trên đó đàm đạo chuyện làm ăn” nàng cường điệu nói.

Lời nói vừa dứt, trên thuyền hoa Bạch Tiểu Diễm yếu điệu mê người kia liền tiến sát vào trong lòng Tề Nghiêm, nhìn xa xa thì thấy hai người dính vào nhau.

Đàm đạo chuyện làm ăn?

Môi Bảo Bảo run rẩy, nước mắt một giọt lại một giọt lăn xuống. Nàng tuy rằng đơn thuần, nhưng đều không phải là không biết.Ngay cả các nhóm bà bà ra sức cực lực thay Tề Nghiêm giải thích, nhưng tình hình trước mắt đã làm nàng đau lòng đến mức không thể hô hấp.

“Bảo Bảo, con đừng suy nghĩ nhiều”

“Đúng vậy, việc trêu hoa ghẹo nguyệt này chỉ là cha của Tề Nghiêm mới có thể làm, Nghiêm nhi không phải người như vậy

“Đúng Nghiêm nhi sẽ không!”

“Hắn không giống cha hắn”

“Sẽ không”

“Đừng lo lắng”

“Bảo Bảo, con nói gì đi chứ!”

Nàng cũng không nhúc nhích, tâm như bị đao cắt.

Ngay tại lúc hai mắt nàng mông lung đắm lệt, thì chiếc thuyền hoa xinh đẹp kia dần dần, dần dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Tê Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Tháng ba, cảnh xuân âm áp

Tề phủ có khách quý đến

Người tới mặc trang phục thợ săn màu hồng, cưỡi một con ngựa đen, con ngựa thân cao gầy dài, chân kiện tống dài, cho dù là người không hiểu gì về ngựa, vừa nhìn cũng biết đây là con tuấn mã hiếm có.

Đội phurong dẫn một đội nhân mã, áp giải mấy xe hàng vào trong thành, chiếu cố phá lệ cẩn thận.

Đội ngũ xe ngựa chỉnh chu đi thẳng tới trước cửa của Tề phủ mới dừng lại.

“Cẩn thận đừng làm va chạm hỏng hết đồ!”

Người nọ xoay người xuống ngựa, tay quần quần lấy trường tiên, chỉ phân phó một câu cũng không chờ nô bộc thông báo, liền không coi ai ra gì tự mình đi vào trong Tề phủ.

Tư thế hồng ảnh oai hùng hiện ngang, theo hướng con đường quen thuộc thẳng tắp hướng đến lầu chính đi đến

“Bảo Bảo, ta đến đây!”

Vừa mới vào cửa nàng liền mở miệng hô, thanh âm thật lớn.

Bảo Bảo đang nửa người nằm trên nhuyễn tháp ở cạnh cửa sổ nhìn cảnh sắc mùa xuân, nghe thấy âm thanh này lập tức nhóm người dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc và vui mừng.

“Tam tỷ!”

Chỉ thấy ở ngoài một nữ tử xinh đẹp đi vào, hai mắt to đen tinh tường, môi đỏ mọng nở nụ cười, diễm lệ lại quyến rũ, mái tóc thật dài được buộc cao. Tuy rằng đường dài bốn ba, nhưng vẫn là sạch sẽ, như là ngay cả bụi đất đều không bám tới người nàng.

“Sao tỷ lại tới đây?” Bảo Bảo vội hỏi, cũng không chờ nha hoàn đến đỡ vội vàng tiến ra đón.

Châu Châu nhướng mi

“Như thế nào không chào đón ta?”

“Không đúng, không đúng!” nàng lắc mạnh đầu “Đương nhiên hoan nghênh”

“Đừng khắt trương, ta chỉ nói giỡn với muội mà thôi” Châu Châu nhìn muội muội đánh giá cẩn thận. Khóe miệng ý cười dần dần rút đi “Muội thế này là sao, một bộ dáng như chưa được ăn no?” nàng lấy cán trường tiên nâng cằm Bảo Bảo lên, mắt híp lại hỏi.

Ở cuối thu khi Bảo Bảo đẻ non, các tỷ muội của nàng khi biết được tin, bất luận được gần xa cũng đều tự mình đến Song Đồng thành thăm nàng, tỷ muội ở bên trong lại ôm nhau khóc bao nhiêu lần.

Nàng kỹ thuật cưỡi ngựa điêu luyện, quyến rũ mà mau lẹ dũng mãnh, lại được gả cho trượng phu nắm giữ quân đội lớn nhất biên cương. Ở trên ngựa bốn ba đối với nàng chính là chuyện nhỏ, trong lúc Bảo Bảo ốm yếu, nàng ở đó mãi cho đến khi đại phu cam đoan Bảo Bảo thân mình đã không có gì đáng lo ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng, nàng mới yên tâm trở về biên cương chăm sóc hoa mẫu đơn của mình.

Chính là, lúc này hoa mẫu đơn nở rộ, nàng chọn lựa năm mươi bốn mẫu đơn tự mình đưa tới Song Đồng thành, lại nhìn thấy Bảo Bảo thân mình gầy yếu, vẫn là một bộ dáng bệnh nặng chưa khỏi.

“Muội có ăn được cơm không?”

“Có!” tuy rằng ăn không nhiều.

“Có ngủ được không?”

“Có!” tuy rằng ngủ không an ổn.

Mất phượng trong suốt nhìn thẳng muội muội, rốt cuộc không thể không truy vấn “Như vậy muội nói đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” nàng kéo Bảo Bảo đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

“Ngô, chuyện này, cái kia....cái kia...ân, a....cái kia” Bảo Bảo hai tay vò khăn tay, miệng ấp a ấp úng. Lại là này, lại là cái kia, nửa ngày đến nói cũng không rõ ràng lắm.

Đợi thật lâu không có đáp án vừa lòng, Châu Châu đặt trường tiên xuống mặt bàn, mắt nhìn xung quanh phòng, quyết định mặt khác tìm người để hỏi ra nghi vấn.

“Tề Nghiêm đâu?”

“Hắn, hắn, hắn...”

“Hắn làm sao?”

“Hắn không ở đây”

“Không ở đây?” Châu Châu mắt phượng trừng lớn “Lúc trước ta tới, hắn nhưng là trước sau như một ở bên cạnh muội một tấc cũng không rời. Hiện tại như thế nào? Ta mới một thời gian không tới, hắn còn có gan đem muội một mình ở trong này?”

Bảo Bảo sốt ruột muốn nói giúp trượng phu, vội vàng giải thích “Là vì thương sự nặng nề, hắn mới...”

“Nặng nề cái quỷ!” Châu Châu hừ một tiếng “Nếu hắn đem việc kiếm tiền này so với ngơoi trọng yếu hơn, ta liền thế nào cũng phải dùng trường tiên hung hăng cho hắn mấy trăm roi!”

Nói xong nàng cảm roi đứng dậy, muốn đi tìm Tề Nghiêm tính toán.

“Tam tỷ không cần!” Bảo Bảo kinh hô một tiếng, vội vàng ôm lấy cánh tay tam tỷ. Chỉ sợ nàng thật sự lao đi tìm, nhìn thấy Tề Nghiêm nhất định sẽ ra tay.

“Tên kia nếu trong lòng chỉ có tiền không có nmuội, muội còn che chở hắn làm gì?” Châu Châu hỏi trực tiếp.

“Không phải hắn là vì muốn cho muội tinh tâm thật tốt, tinh dưỡng, mới có thể...mới có thể...” nàng càng nói càng nhỏ giọng.

Từ ngày được gả vào Tề phủ đến nay, nàng chưa bao giờ hoài nghi lời nói của Tề Nghiêm. Nhưng là hắn lãnh đạm xa cách, cùng ngày ấy ở bên bích hồ, chính mắt nhìn thấy hắn cùng với Bạch Tiểu Điem ý ôi tình cảm đã làm trong lòng của nàng này sinh hoài nghi.

Rất nhiều chuyện cũng không nhất thời phải vội vàng.

Từng lời hắn nói còn vang vọng bên tai nàng.

Ta nói không vội là hi vọng ngơoi có thể chăm sóc, tinh dưỡng thân mình nhiều hơn.

Thật vậy chăng?

Này thật là ý tứ trong lòng hắn sao?

Nàng không thể khác chế ngày đêm suy nghĩ miên man, chính là không thể quên một màn kia đã gặp ở bích hồ.

Chẳng lẽ muốn nàng tinh dưỡng thân mình chỉ là cái cớ?

Chẳng lẽ Tề Nghiêm chuyển qua thư phòng là vì muốn rời xa nàng?

Chẳng lẽ...chẳng lẽ...chẳng lẽ...chẳng lẽ hắn đã thay lòng đổi dạ, cùng Bạch Tiểu Điem tài mạo song toàn, diễm danh vang xa kia đã sớm cộng kết uyên minh?

Phỏng đoán đã được cất giấu ở trong lòng đã lâu, nay cộng thêm sự bất an dần dần lại nổ tung ra.

Cán trường tiên mang theo lo lắng lại một lần nữa nâng cằm Bảo Bảo lên “Làm sao vậy? Nếu muốn cản ta, muội cũng cần phải nói ra lý do a~!”

Châu Châu tính tình không nhẫn nại nói, chỉ tại muội muội xinh đẹp, điềm tình trước mắt nàng mới có thể như vậy có kiên nhẫn.

“Muội và Tề Nghiêm xảy ra vấn đề gì sao?”

Hiểu được tính tình tam tỷ, vô luận là sự tình gì, chỉ cần gặp liền không thể không nhúng tay vào quản. Bảo Bảo chỉ có thể nói rõ từ sau khi bản thân mình tốt hơn một chút đã gặp chuyện phiền não gì cho tam tỷ biết.

Duy độc chuyện về hoa khôi Bạch Tiểu Điềm nàng cố ý tránh đi chưa nói.

Chuyện kia một khi bị tam tỷ biết, Tề Nghiêm khẳng định sẽ bị giết chết!

Nghe xong chân tướng, Châu Châu mày liễu như rồng cao, thế này mới bùng tình đại ngộ “Nói như vậy, vấn đề là ở chỗ muội đã cảm thấy thân thể mình đã đã tốt lắm, nhưng Tề Nghiêm lại không cho là như vậy, vẫn muốn muội tiếp tục tĩnh dưỡng, chậm chạp không chịu với muội trên giường?” (NN: óe chị này thật là ....*đỏ mặt*)

Lời nói không hề che dấu làm cho Bảo Bảo nghe được mặt đỏ tai hồng.

“Tam tỷ!”

“Chẳng lẽ ta nói không đúng sao?”

Nàng đỏ bừng mặt, cúi đầu không nói.

Châu Châu cảm trường tiên vỗ nhẹ vào lòng bàn tay, trầm ngâm trong chốc lát mới thản bí cười

“Để ta nghĩ biện pháp giúp muội” nàng nói

Bảo Bảo cắn môi đỏ mọng

“Nhưng là___”

“Có chuyện gì sao?”

“Nhóm bà bà cũng đã nghĩ ra biện pháp giúp muội, nhưng là biện pháp của mọi người tất cả đều...tất cả đều...”

“Thất bại?”

Nàng gật đầu

Châu Châu nở nụ cười tinh quái chỉ nói một câu “Tin tưởng ta”

Nàng sớm nên đoán được!

Bảo Bảo ngồi ở bàn tròn giữa đại sảnh, trên mặt bàn đầy món ngon. Nàng chẳng những không có tâm trạng thưởng thức mà hai tay cứ đan vào nhau, bộ dáng như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Bên cạnh nàng Tề Nghiêm ngồi ở vị trí chủ vị, mà ngồi đối diện bàn tròn là tam tỷ, xung quanh còn có Tư Đồ Mãng, n Mạc Tiểu, và mấy nhân vật quan trọng quản lý các cửa hàng của Tề gia.

Sau khi biết được tin Châu Châu đường xa tới đây, Tề Nghiêm liền sai người làm một bàn tiệc rượu, quay về phủ tiếp đón Châu Châu.

Trong yến hội, mắt phượng của Châu Châu đã mấy lần nhìn Bảo Bảo. Nàng mặt mang theo nụ cười, ánh mắt như lại đang ám chỉ muốn muội muội mau một chút xuống tay.

Bảo Bảo lại cúi đầu, chỉ lo phát run, không dám có động tác gì.

Buổi chiều tam tỷ xuất môn, thẳng đến chạng vạng mới trở về, còn cầm theo một gói thuốc bột. Không cho nàng cơ hội cự tuyệt, cứng rắn khuyên nàng, muốn nàng ở trong tiệc rượu tìm cơ hội đổ vào chén rượu của Tề Nghiêm. Cuối cùng còn cam đoan, thuốc này trân quý hiếm có, không màu không mùi, Tề Nghiêm tuyệt đối sẽ không phát giác.

Nay, gói dược kia đang ở trong lòng của nàng, giống như một tảng đá lớn ép nàng sắp thở không nổi. Cho dù tam tỷ ngồi đối diện không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ, nàng vẫn như là giống cây liễu ngồi ở bên cạnh Tề Nghiêm run rẩy, căn bản không dám động thủ. Trên thực tế, nàng cho dù có ăn gan hùm

mặt báo cũng không có dùng khí dùng kế đối với trượng phu.

Không có người nào phát hiện tỷ muội hai người đang ngấm tâm sự. Tư Đồ Mãng lại còn lên tiếng khen mẫu đơn mà Châu Châu đưa tới có chậu hắc mẫu đơn, làm cho hắc tử mò không thôi.

“Xin hỏi Hải phu nhân, như thế nào lại ra loại mẫu đơn có màu sắc như vậy?”

Hắn đã sớm nghe danh tam tiểu thư của Tiền gia có tài trồng hoa cao diệu, cho dù được gả đến biên cương xa xôi, cũng có thể đem giống mẫu đơn thích hợp với địa phương đó để trồng, lại ra nhiều loại hoa đặc biệt.

Châu Châu hướng bốn hoa liếc mắt một cái. Bốn hắc mẫu đơn kia là loại tân phẩm quý hiếm, nàng là người sáng khoái, cũng không có câu nệ tiểu tiết, cũng không có gì cổ kỵ, chỉ cần nhìn trúng tất cả đều được chuyển lên xe mang đến đây, hào phóng đưa đến cho muội muội.

“Tại trượng phu ta nói chưa từng thấy qua mẫu đơn màu đen” tầm mắt nàng lại lần nữa trở lại trên người của Bảo Bảo, mày liễu nhíu lại, biểu tình có chút tức bực

Tư Đồ Mãng còn hỏi “Cho nên?”

“Cho nên ta liền tạo ra cho hắn nhìn một cái” nàng có chút không kiên nhẫn, miệng trả lời, ánh mắt vẫn là nhìn chăm chăm vào muội muội.

Yến hội đều tiến hành đến một nửa, Bảo Bảo vẫn là không dám động thủ.

Thật ra Châu Châu mấy độ chú mục vào Bảo Bảo cũng khiến cho Tề Nghiêm chú ý, cũng quay đầu nhìn về phía thê tử. Việc này, ngay cả Tề Nghiêm đều phát hiện ra nàng từ khi yến hội bắt đầu cũng không đụng qua đĩa, thân mình còn không ngừng nhấp nhòm giống như là ngồi ở trên ghế dựa cũng không yên.

“Nàng không thoải mái sao?” âm thanh trầm thấp ở phía trên đỉnh đầu nàng vang lên

Bảo Bảo lắc mạnh đầu, đầu cúi càng thấp.

Tề Nghiêm nhíu mày rậm, nhìn thấy thê tử rất gầy, bàn tay to mấy độ muốn nâng lên, cuối cùng rút cuộc vẫn là hạ xuống, chính là không có đụng chạm nàng.

“Nàng trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai người làm bữa tối mang đến cho nàng” chuyện này hẳn đối với nàng thật lãnh đạm

Nghe được trượng phu vừa muốn đuổi nàng trở về phòng, Bảo Bảo kích động, ngẩng đầu lên, vội vàng mở miệng cường điệu

“Không, hồng cần, ta không sao” thật vất vả mới được nhìn thấy mặt của Tề Nghiêm, nàng thật sự luyến tiếc rời đi, vô luận như thế nào đều phải lưu lại. (NN:khô thân Bảo Bảo quá *hức hức*)

Tề Nghiêm nhìn nàng con người đen u ám, mọi người nhìn không ra hắn tốt cùng là đang suy nghĩ cái gì. Trong chớp lát sau, hắn mới tự tay cầm bát canh cá còn nóng đặt ở trước mặt nàng

“Uống chút canh nóng đi!” hắn nói.

“Dạ!” Bảo Bảo nâng bát canh kia lên, cảm thấy nhiệt khí làm ấm mặt của nàng. Nàng vạn phần quý trọng, uống một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ, thấy thân mình ấm lên liền ngay cả trong lòng đều cảm thấy ấm áp.

Canh ấm mới vừa uống vào miệng, thì khóe mắt nàng liền nhìn thấy tam tỷ có động tác.

Châu Châu gọn gàng lấy từ trong lòng ra một gói thuốc bột.

“Khụ! Khụ, khụ, khụ, khụ, khụ...”

Bảo Bảo kinh hách quá độ, khó có thể tin nhìn tam tỷ. Bị ngụm canh cá cuối cùng làm sặc, khụ mãi không thôi, bả vai mảnh khảnh không ngừng run rẩy.

Tề Nghiêm theo tầm mắt của nàng cũng muốn quay đầu__

“Phu quân!” ngay tại tình huống mãnh chí treo chuông này, Bảo Bảo nhanh tay khăn cấp núi áo trượng phu “Ta, ta giống như có điểm không thoải mái” nàng ôm trượng phu, còn không an tâm vẫn nhìn lên, sợ tới mức liên tiếp run rẩy.

Nhìn xem quá mức chuyên tâm làm Bảo Bảo không có phát hiện hai tay của mình run run đã ôm chặt lấy trượng phu, càng không nhìn thấy, khi trượng phu nhìn chăm chú nàng đáy mắt hiện lên một khát vọng cùng ôn nhu.

*****

Châu Châu đã sớm dự đoán được muội muội nhất gan, khả năng lâm trận sẽ lùi bước là cực cao, nên bản thân nàng cũng ẩn dấu một gói thuốc bột khác. Nhìn thấy thời cơ đã đến, nàng đem toàn bộ gói thuốc đó đổ vào trong chén rượu của mình, sau đó đưa cho người bên cạnh, hướng Tề Nghiêm sử dụng

ánh mắt ý bảo mau đưa qua bên đó, thay nàng tráo chén rượu của Tề Nghiêm.

Người ở bên cạnh nàng lại trợn mắt há hốc mồm, không dám tiếp nhận chén rượu.

Tên vô dụng!

Châu Châu trong lòng thầm mừng, đang ở thời điểm nóng vội, thì Tư Đồ Mãng vươn tay tiếp nhận chén rượu truyền cho Quân Mạc Tiểu.

Quân Mạc Tiểu nhìn chén rượu kia, ngẩng đầu về mặt mờ mịt, lại nhìn thấy Tư Đồ Mãng cùng Châu Châu đối với nàng gật đầu liên tục, không ngừng nháy mắt. (=)))

Muốn dùng kế này với chủ tử sao?

Đây chính là chuyện ở trong mộng nàng cũng không dám tưởng.

Nhưng là, nàng tuy rằng không tin nhiệm Châu Châu, cũng tuyệt đối tin tưởng phán đoán của Tư Đồ Mãng.

Không lo lắng nữa, nàng như người qua một người khác đang hoảng sợ không thôi, thay rượu của Tề Nghiêm.

Hết thấy đều ở trong im lặng tiến hành, rất nhanh không có gì sơ xuất.

Xác định rượu đã được đổi, Châu Châu lúc này mới cầm chén rượu của người khác kính rượu

“Tề Nghiêm” nàng hai mắt lóe sáng, gọi thẳng tục danh của chủ nhà một chút cũng không khách khí “Muội muội nhà ta thân thể suy nhược, người cần phải chiếu cố nàng cho thật tốt”

Khách nhân kính rượu, làm chủ nhà đương nhiên không thể thất lễ. Tề Nghiêm quay đầu lại, không nghĩ ngợi gì cầm chén rượu lên kính lại một hơi cạn chén.

Thời điểm hắn nâng chén rượu lên, mọi người ở bàn tròn đều trông mong nhìn hắn, khi hắn hạ chén rượu xuống, mọi người đều đồng thời chuyển khai tâm mắt, không dám tiếp xúc với ánh mắt của hắn. Duy độc có Tư Đồ Mãng như không có việc gì nhìn hắn cười. (NN:ta thích anh này,có phong cách=)))

Bảo Bảo ở một bên nín thở, tim đập thình thịch

Oa hắn đã uống!

Hắn đã uống cạn chén rượu có đã cho được!

Nàng lấy khăn tay lau lau cái miệng nhỏ nhắn, nhìn chằm chằm vào chén rượu ở trên bàn mà Tề Nghiêm đã uống cạn.

Kìa nhưng là xuân được a!

Bảo Bảo bối rối sợ hãi ngẩng đầu lên nhìn tam tỷ. Châu Châu lại chuyện trò vui vẻ với Tư Đồ Mãng, thái độ khác hẳn lúc trước, còn nói muốn chọn mấy bồn mẫu đơn đưa cho hắn. (NN: *hồ hồ* đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, dễ làm thân)

Sau khi uống thêm vài chén rượu, Châu Châu đứng dậy như không nhìn thấy muội muội đang kinh hoàng liền tuyên bố “Ta mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, các người xin cứ tự nhiên” trước khi đi nàng còn ngoái đầu nhìn lại cười.

Tư Đồ Mãng cũng đi theo đứng dậy

“Hải phu nhân xin cho ta tiện đường tiễn người một đoạn” bàn tay to của hắn kéo tay Quân Mạc Tiểu cất bước đuổi theo Châu Châu. Ba người cùng phạm tội đồng thời ra khỏi hiện trường, ly khai đại sảnh. Còn lại vài “người chứng kiến” trong lòng cũng sợ hãi thật sự, không biết sau khi chủ tử uống xong chén rượu kia sẽ có phản ứng gì. Vì cầu tự bảo vệ mình, bọn họ một người lại một người thay nhau tìm cơ tất cả đều lui hết (NN:thủ phạm, nhân chứng đều kéo nhau rút hết=)))

Không đến một khắc ở lại bàn tròn cũng chỉ còn lại vợ chồng hai người.

Bảo Bảo dùng khóe mắt cẩn thận nhìn lên trượng phu, chỉ thấy hắn mảy mềng càng lúc càng nhũn nhũn. Nàng cũng là chờ mong, lại là sợ hãi một câu không dám nói.

Trong phòng im lặng một lúc lâu, rốt cục Tề Nghiêm mở miệng

“Nàng cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi!” hắn trầm giọng vừa nói vừa đứng dậy “Trong thư phòng ta còn nhiều việc phải giải quyết”

A? Như vậy sao? Chỉ có như vậy sao?

Hắn rõ ràng vừa uống xuân được, vì sao không có nửa điểm phản ứng, không có lại đây đối với nàng như vậy, như vậy, như vậy... lại như cũ muốn nàng một mình trở về phòng?

“Được, ta về phòng trước” Bảo Bảo tuy rằng uể oải lại thất vọng, nhưng vẫn không quên chức trách của một thê tử, đứng dậy đưa trượng phu rời đi, thẳng đến ngã rẽ ở phía trước mới dừng bước.

Tề Nghiêm bóng dáng cao lớn đi vào trong bóng tối, chuyển qua hành lang gấp khúc rồi cuộc nhìn không thấy bóng dáng nữa.

Dưới bậc cây cối đột nhiên có động tĩnh, Châu Châu trốn ở phía sau cây cối, nhảy mạnh ra, vẻ mặt hỗn hển, biểu tình không dám tin.

“Muội như thế nào lại để cho hấn trở về một mình?”

“Ách___” Bảo Bảo hoảng sợ tay nhỏ bé vỗ về ngực, nhìn tam tỷ.

Châu Châu tức giận dậm chân.

“Còn thất thần làm cái gì? Mau đuổi theo nhanh lên a~, đừng lãng phí trăm lượng bạc của ta mới tìm mua được xuân dược thượng đẳng!”

Bảo Bảo còn đang chần chừ

“Nhưng là___Nhưng là___”

“Còn nhưng là cái gì nữa?” Châu Châu cầm lấy tay muội muội kéo chạy vù vù đến hướng thư phòng

“Mau mau đừng trì hoãn nữa, dược tính sẽ phát tác!”

Trong thư phòng đèn đuốc sáng trưng

Sau khi rời đại sảnh, Tề Nghiêm đã mơ hồ phát hiện có chút không thích hợp

Hắn thấp thỏm không yên, vô luận như thế nào chính là hấn cảm nhận thấy hạ phúc từng trận nóng lên. Hấn cố ý bình thường không biểu lộ một nửa phần tình trạng quái dị này, trấn định rồi đi đại sảnh.

Chính là tình huống không có cải thiện, ngược lại càng có xu hướng nghiêm trọng.

Trở lại trong thư phòng, hơi thở của hấn đã ô ô, hạ phúc nóng bỏng hóa thành hỏa diễm, tứ chi như bị thiêu đốt làm cho hấn khô nóng khó chịu.

Nguyên bản nghĩ đến là nhiều ngày không được thấy kiều thê, mới có thể bởi vì thấy dung mạo của nàng, nghe thấy giọng nói mềm mại ngọt ngào của nàng, liền sinh ra mãnh liệt gần như đau đớn xúc động. Nhưng là cho dù là cố ý rồi đi, đem nàng vắng vẻ ở lại đằng sau, trong đầu của hấn vẫn là không quên được nàng.

Nàng hai má phấn trắng hồng, đôi môi hồng nhuận, khi cúi đầu lộ ra da thịt trắng nõn, hương khí của nàng, mười ngón tay của nàng, ánh mắt của nàng, nàng nhìn về mặt của hấn...

Dục vọng như châm đâm vào trong lòng Tề Nghiêm. Lâu lắm...

Hấn đã muốn lâu như vậy, lâu như vậy không có___

Phút chốc vang lên tiếng gõ cửa, Tề Nghiêm ngẩng đầu lên lại thấy vẻ mặt kinh hoàng của thê tử bị người đẩy vào trong thư phòng.

Lý trí của hấn bởi vì sự xuất hiện của nàng bắt đầu tan chảy

“Làm sao vậy?” Tề Nghiêm miễn cưỡng bảo trì âm điệu vững vàng, nhưng thanh âm cũng đã khàn khàn

Nhất thời bị đẩy mạnh vào trong phòng, Bảo Bảo liền xoay người muốn lao ra ngoài, nhưng cửa sổ đã bị tam tỷ khóa lại. Chợt nghe thấy âm thanh của phu quân, Bảo Bảo kinh hoàng không thôi, hít sâu vài hơi mới dám mở miệng, sắc mặt nàng hồng hào, sợ hãi nhìn trượng phu, nói ra lý do mà tam tỷ đã tìm giúp cho nàng.

“Ách... cái kia... ta xem phu quân tựa hồ có chút không khỏe, cho nên mới mang trà sâm tới cho chàng!”

Chén trà sâm này là trong lúc tam tỷ kéo nàng chạy, đi ngang qua một người đang bung khay trà sâm, đoạt lấy một chén đưa cho nàng.

“Ta không sao!” hấn giọng nói khàn khàn mở miệng

Nhưng là chỉ cần nàng không đi, rất nhanh sẽ xảy ra chuyện

Tề Nghiêm đứng dậy đi qua bàn học rộng lớn, cước bộ có chút xóc nảy. dục hỏa trong cơ thể đang dấy vò hấn, cơ hồ không thể khắc chế được.

“Nàng trở về đi!” liền ngay cả mở miệng đều đã thấy gian nan.

Nhìn thấy trượng phu lác lác lác lác, mồ hôi đổ ròng ròng như đang cố nén mãnh liệt đau đớn, lo lắng liên bao phủ tâm của Bảo Bảo.

Nàng vội vàng bước tới, một tay bưng trà sâm, tay kia nhẹ vỗ về ngực rộng lớn của hắn.

“Phu quân, chàng không được khỏe sao?” khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn ngược lên nhìn Tề Nghiêm.

Kìa giọng nói ngọt ngào mang đầy hương thơm, da thịt non mềm đều biến thành ảnh hưởng rất lớn, nguy ngập đến sự khống chế của hắn, giống như không có cách nào chống đỡ nổi.

Tề Nghiêm vẫn còn cố chống cự, lấy tay đẩy cửa muốn tấn tiền nàng bước ra ngoài, lại phát hiện cửa đã bị khóa trái ở bên ngoài.

“Bên ngoài là ai?” hắn cúi đầu, rồi lại đột nhiên lại thấy kinh hoàng, đây là một sai lầm nghiêm trọng

Hắn không nên nhìn nàng!

Ánh nến chiếu vào Bảo Bảo xinh đẹp rung động lòng người.

Nàng chột dạ, không biết Tề Nghiêm đã bị bức đến cực hạn, hãy còn lác đầu, đầu nhỏ liên tục lác lác hoảng sợ

“Không, không có a~, bên ngoài không có người” chính là đang nói dối, bảo sao nàng không lo lắng?

Tầm mắt như ngọn lửa nhìn thẳng vào trong lòng nhỏ bé của nàng, không thể di chuyển đi nơi khác được.

Không nghe được câu trả lời, nàng hồ nghi ngẩng đầu lên, đôi mắt to đen nhìn Tề Nghiêm

“Phu quân?” vẻ mặt hắn có chút như dọa người!

Bàn tay to của Tề Nghiêm không biết từ khi nào đã nhẹ vuốt mảy liễu của nàng. Hắn nghĩ đến thân hình mềm mại của nàng, nghĩ đến mắt hờn mắt vía. Đối với nàng mê luyến tựa như ở trong lòng hắn một ngày lại một ngày càng in sâu bóng hình của nàng

Bảo Bảo nhìn trượng phu chỉ thấy hắn chuyên chú quá mức kỳ quái. Thật sự là có chút lo lắng, tam tỷ hạ dược có phải hay không quá nặng, không thể sinh ra hiệu quả mong muốn, mà ngược lại làm thương tổn thân mình của hắn.

“Chàng thật sự không có việc gì sao?” nàng ôn nhu hỏi lại. Bàn tay to dày thô ráp của hắn vuốt ve toàn khuôn mặt nàng, cổ nàng, má phấn hồng, cảm nàng, cánh môi

Lâu lắm

Hắn đã có bao nhiêu lâu chưa hưởng qua sự ngọt ngào của nàng?

“Phu quân?”

Tề Nghiêm phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng thu tay lại. Hắn nhắm chặt hai mắt, dùng sức lác đầu, nhưng cả đầu đầy dục vọng, cuối cùng cũng không chịu được

Không được!

Hắn đã sớm hạ quyết tâm, không nên__dục vọng cứ thế tới dào dạt, rốt cuộc không thể ngăn cản. Hắn bắt lấy một tia lý trí cuối cùng, thân thủ hướng cửa phòng đi đến.

A, không xong

Tam tỷ ngàn công đạo, vạn công đạo, một khi đã vào thư phòng, vô luận như thế nào đều phải lưu lại, càng không thể để cho Tề Nghiêm rời đi.

Thấy hắn muốn mở cửa, Bảo Bảo vội vàng chạy lên chặn ngang, lại động phải thân hình rắn chắc của hắn, cả người mất đà, chén trà sâm nóng trong tay rơi xuống.

“A!” nàng phát ra tiếng kinh hô.

Tề Nghiêm động tác cực kỳ mau lẹ, mắt thấy tách trà sâm sắp rơi xuống, tức khắc vươn tay nhanh chóng bắt lấy, hơn nửa trà sâm đều bắn vào tay hắn, da thịt ngăm đen rất nhanh biến thành hồng. Phần còn lại của trà nóng bắn tung tóe ướt đầm cả trù vầy của Bảo Bảo

Đau đớn áp chế một chút dục vọng.

“Nóng không?” hắn hỏi

“Ta, ta không sao!” Bất chấp trù vầy ướt đầm làm nàng khó chịu không thôi, nàng chỉ lo lắng nhìn trượng phu, cảm bàn tay to của hắn bị nước nóng làm hồng, tự trách mình không thôi “Thực xin lỗi, đều là ta không tốt, mới làm hại phu quân bị phỏng”

“Này không nên nói nữa”

“Nhưng là __”

Lời nói chưa hoàn, Tề Nghiêm đã xốc trù váy của nàng lên, nhìn thấy da thịt non mềm của nàng cũng bị trà nóng làm hồng.

“Phu quân!” nàng e lệ, bản năng muốn che lấp

Tề Nghiêm lại ở phía sau nói một câu, mà nàng đã cố gắng vát và từ rất lâu mới đợi được câu nói này.

“Mau đem xiêm y thoát ra”

Thoát, cởi quần áo?!

Bảo Bảo phải cố gắng nhịn xuống mới không phát ra âm thanh vui mừng.

Nha, nàng là đang ở trong mộng sao? Tề Nghiêm lại rút cuộc đã không muốn nàng mặc quần áo, mà lại muốn nàng cởi quần áo ra a!

Nàng vừa mừng vừa sợ, nhìn xuống e lệ, phục tùng mệnh lệnh của trượng phu, dùng tốc độ nhanh nhất cởi ra trù váy ướt đầm, tay nhỏ bé sờ tiết khổ lại có chút không xác định, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát.

Hắn muốn nàng đem xiêm y thoát, là chỉ cần nàng cởi trù váy, hay là ngay cả cái quần áo khác cũng phải thoát?

Nàng không thể phán đoán được, đành phải kiên trì đặt câu hỏi

“Ách, phu quân, ta __”

Vừa mở miệng định hỏi, lại chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời nóng bỏng dị thường của trượng phu đang nhìn nàng, làm nàng quên luôn mình muốn hỏi cái gì.

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, hồng nộn như cánh hoa hồng.

Tề Nghiêm nhìn tiêu mê từ trước mắt bất giác vươn bàn tay to ra đem nàng kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn cánh môi mềm mại của nàng.

Vấn đề thoát hay không thoát y phục, trong nháy mắt đã không còn quan trọng. Bảo Bảo ưm một tiếng, nhắm hai mắt lại, người mềm mại ngã vào trong lòng trượng phu, nghênh đón liệt nhiệt nộ hôn của hắn.

Sau khi nàng cởi trù váy ra, da thịt bại lộ dưới ánh nến, cuối cùng lại là sự kích thích mạnh nhất. Cuối cùng phòng tuyến của Tề Nghiêm rốt cục tuyên cáo “thất thủ”

Hắn từng thử giấy giả, nhưng là được tính đã thôi thúc dục vọng, trong lòng xấu hổ mang kiều thể là như vậy xinh đẹp, như vậy kiều diễm ướt át, làm cho hắn dục hòa khó nhịn rút cuộc kháng cự không được

Bàn tay to thô ráp theo vạt áo xâm nhập vào bên trong, làm núi đồi căng tròn trắng nõn mềm mại rơi vào trong lòng bàn tay hắn. Nàng bị hôn đầu óc choáng váng vẫn phát ra một tiếng ngâm kiều diễm.

Không còn kiềm chế được nữa, không còn chần chừ, chỉ còn vội vàng khó nhịn được.

Tề Nghiêm cúi đầu dùng răng nanh kéo vạt áo, và chiếc yếm thêu của nàng ra, để lộ vùng núi đồi căng tròn, mềm mại của nàng. Nàng nhắm chặt mắt, vòng tay ôm chặt lấy cổ trượng phu. Vô số nộ hôn rơi xuống cổ làm xóa tan đi e lệ trong lòng nàng. Thẳng đến khi lưng chạm phải mặt bàn trơn nhẵn, lại nghe được âm thanh đồ dưng, sở sách rơi xuống đất, nàng mới phát hiện nửa người đã ngã xuống mặt bàn học

“Ân, phu... phu quân” nàng thở gấp không thôi, hai má đỏ bừng, có chút kinh hoàng

Thân nhỏ bé của Bảo Bảo nằm trên mặt bàn, hai chân hạ ở dưới, bởi vì Tề Nghiêm cường hãn xâm nhập, nàng căn bản không thể khép lại hai chân. Cho tới bây giờ bọn họ hoan hảo cũng chỉ ở trên giường, nàng khó có thể tượng tượng, hắn sắp ngay tại bàn học này, đối với nàng... đối với nàng

Hơi thở nóng bừng phả vào cổ nàng, liên tục cắn hôn.

Tề!

Tiếng vải bị kéo xuống vang vào trong tai nàng, nàng bị hôn run rẩy không thôi, thân mình hơi hơi cứng đờ.

Hắn, hắn, hắn, hắn, hắn, hắn kéo tiết khổ của nàng xuống

Bảo Bảo phát ra tiếng rên rỉ cực thẹn, nhắm mắt lại không dám nhìn, nhưng lại miễn cưỡng phát hiện ra tầm mắt nóng rực của trượng phu dừng lại ở chỗ non mềm giữa hai chân nàng.

Tiết khổ bị kéo xuống nửa chừng thoáng che lấp đóa hoa hồng nộn ở giữa hai chân nàng. Hấn lại kéo tiết khổ xuống, bàn tay to vỗ về hai chân của nàng, tiếp theo liền đánh thẳng cần thận nhẹ nhàng vào đóa hoa.

Kích thích mãnh liệt làm cho nàng chỉ có thể yêu kiều run run

Làm Bảo Bảo nghĩ đến tại đây trên đời không còn gì so sánh được với giờ khắc này. Thân mình Tề Nghiêm lại cúi xuống

“Ân, a a...không, không cần!” nàng cố khởi động thân mình, cuống quít muốn tránh né, bất đắc dĩ hai chân đều bị hấn ấn, căn bản động cũng không động đậy được.

Nàng tận mắt nhìn thấy đầu lưỡi hấn liếm hoa hạc ướt át, hình ảnh kia lại như vậy là ác liệt, như vậy là phiến tình, như vậy...

Khi cái lưỡi nóng bỏng treu đùa nhuộm nộn đóa hoa, làm cho nàng vì hấn mà ướt át, toàn thân run run không thôi, nghĩ đến thời điểm này bởi vì cử chỉ tà ác này mà có thể chết đi.

Qua như vậy thời gian thật lâu, Tề Nghiêm mới đình chỉ sự tra tấn nhẫn nại mà mãnh liệt này. Hấn hai mắt như lửa cháy, cuống dã như một mãnh thú, cấp bách còi y bảo của mình ra.

Vật cứng rắn nam tính nóng bỏng đầy dục vọng xâm nhập vào vùng non mềm của nàng, mãnh liệt lực đạo thẳng đâm vào chỗ sâu nhất của nàng. Thanh âm gầm nhẹ của nam nhân cùng tiếng ngâm kiều diễm của nữ nhân đồng thời vang lên.

Khoảng cách lần trước hoan ái đã muốn lâu lắm, nàng cơ hồ khó có thể thừa nhận toàn bộ dục vọng của hấn

“Ân, ư, ừ...”nàng mềm mại không xương, hai tròng mắt sưng mù, theo hấn một lần lại một lần tiến vào, không tự chủ được rên khê, giống như nhạc khí chỉ có thể theo hấn bài bố.

Trăng treo cao trên cành liễu, trong thư phòng xuân sắc nồng đậm, nũng nịu cả đêm không ngừng

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Nắng sớm hiện ra

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ khắc hoa. Chậm rãi quanh co khúc khuỷu mà vào, chậm rãi chiếu sáng thư phòng sau một đêm xuân có vẻ có chút hỗn độn.

Đêm hôm qua tất cả đồ dùng bị hất tung xuống đất, trên mặt đất khô cạn đã sớm lưu lại nhiều vết mực, giấy Tuyên Thành mềm mại cùng với bút lông rơi tán loạn xuống mặt đất cả một đêm.

Nhất kiện nam nhân cùng quần áo nữ nhân bị quăng tán loạn, theo bàn lớn thẳng tiến vào trong đại sảnh là chiếc giường lớn

Trong đại sảnh mọi thứ gia cụ đều đầy đủ không thiếu một vật. Giường lớn vì để cho các chủ nhân các đời của Tề gia, khi xử lý thương vụ nặng nề, nếu có thời gian rảnh rỗi sẽ ngả lưng nghỉ. Cũng là Tề Nghiêm từ ngày không trở về lâu chính, để kiều thể vắng vẻ ở lại đó một mình, hàng đêm độc chiếm giường ở trong thư phòng.

Nhưng là đêm qua ngủ trên giường lớn cũng không chỉ có một mình Tề Nghiêm

Ánh nắng chiếu sáng thiên thính, Bảo Bảo đang buồn ngủ bởi vì đột nhiên mất đi sự ấm áp vây quanh ở bốn phía mà bị bừng tỉnh dậy

Nàng chớp nhẹ mi, mờ bừng mắt vừa lúc nhìn thấy Tề Nghiêm xuống giường, đưa lưng về phía nàng, không nói câu nào mặc xiêm y vào.

Nhìn hấn dần dần được quần áo che đậy, lại vẫn không che dấu được thân hình nam tính, cùng tấm lưng rộng lớn có dấu răng nhỏ nhò cùng vết cào. Sự việc đêm qua thoáng chốc lại hiện lên trong đầu, nàng xấu hổ đến hai má hồng hồng, chỉ muốn chui vào trong chăn.

Nhưng không khí ngọt ngào dần dần làm cho sự e lệ của nàng chuyển thành khó hiểu, thậm chí là kinh hoàng.

Tề Nghiêm mặc áo đơn vào, nhất lên đai áo buộc vào bên hông, từ đầu đến đuôi không thèm liếc mắt nhìn người nằm trên giường một cái.

Nàng nằm ở trên giường tay nhỏ bé kéo chăn che lấp ngực, vẫn nhìn bóng dáng hấn mặc quần áo, trong lòng lại bắt đầu có chút bất an không yên.

Nàng rõ ràng cảm nhận được hấn tức giận.

Hắn đang tức giận.

Hơn nữa là phi thường tức giận.

Tề Nghiêm khuôn mặt lạnh băng nghiêm khắc, động tác mặc quần áo nhanh gọn. Quần áo làm bằng chất liệu may mặc tốt nhất bởi vì lực đạo cường đại của hắn mà phát ra âm thanh soàn soạt, hắn nếu dùng thêm một chút lực đạo chắc chắn quần áo sẽ bị rách.

“Phu quân?”

Âm thanh sợ hãi từ trên giường truyền đến

Hắn động tác bỗng dừng lại, nhưng là trong nháy mắt lập tức lại tiếp tục. Đối với âm thanh ôn nhu ngọt ngào kia hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ.

Trên đại sảnh yên tĩnh, cùng với phản ứng lạnh lùng của trượng phu, làm cho Bảo Bảo ở trên giường càng lúc càng hoảng, tay nhỏ bé túm chặt chăn ngồi dậy.

Tề Nghiêm tính tình như áp lực lớn bị bùng nổ, xoay người nhặt lên dây cột tóc, đem tóc dài rồi tung một lần nữa buộc lại

“Phu quân...Ta...” nhìn bóng dáng lạnh lùng kia, Bảo Bảo rốt cục cố lấy dũng khí,cẩn thận mở miệng hỏi

“Chàng...chàng đang tức giận sao?”

Hắn đang tức giận sao? Hắn đang tức giận sao?

Cố sức áp chế lửa giận, đột nhiên bị bạo phát

“Đúng vậy, ta đang tức giận!” Tề Nghiêm đặt áo khoác lên trên ghế, xoay người lại. Hắn sắc mặt xanh mét, nhìn sâu vào mắt thê tử lớn tiếng chất vấn “Nàng đã làm cái gì?”

Đêm qua khi kích tình, hắn căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể phóng túng bản năng, muốn nàng một lần lại một lần nữa. Nhưng khi xúc động qua đi, lý trí lại lần nữa trở về trong đầu, hắn mới cảnh giác như vậy không không chế được tuyệt đối có nguyên do khác.

Hắn tuy rằng chịu khổ lâu ngày, nhưng chút mãnh liệt khát vọng này còn không đủ để bao phủ chôn sâu trong lòng hắn.

Bảo Bảo nao núng một chút, ở dưới ánh mắt nhìn lợi hại của hắn, chỉ có thể thốt ra “Ách, cái kia là được__”

“Được?” Tề Nghiêm khó có thể tin “Nàng đối với ta dùng kế này sao?”

“Ách, kia...kia...” từ khi thành thân tới nay, nàng chưa từng gặp qua hắn phần nộ như thế. Nàng co người rút lui vào trong góc giường, sợ tới mức có chút lắp bắp “Ta không...”

Ô ô ô, không phải nàng, không phải nàng, kế dùng được này rõ ràng là của tam tỷ!

Nhưng là nguyên nhân tam tỷ dùng kế này, tất cả đều là vì nàng. Chuyện đã đến nước này chẳng lẽ nàng có thể nào vì tránh né lửa giận của trượng phu mà liền đem sai lầm đổ hết lên đầu tam tỷ sao?

Nhìn kiều thê run rẩy hai bờ vai còn đầy dấu vết đêm hôm qua hắn quá mức làm càn, lưu lại vô số vết hôn hồng hồng cùng dấu răng trên gáy trắng như tuyết, còn có đôi môi sưng vù. Tề Nghiêm nắm chặt hai tay thành quả đấm, nổi trận nổi đình lạnh giọng trách mắng.

“Nương, các nàng không biết nặng nhẹ nghĩ ra loại chủ ý này, nàng như thế nào có thể nhất kinh mù quáng mà làm theo?”

“Không, không phải!” lần này thật sự không phải chủ ý của nhóm bà bà.

Tề Nghiêm lại không nghe lời giải thích của nàng

“Nàng có hay không nghĩ tới khả năng nàng đã làm tổn thương ta quá nặng?” nghĩ đến loại tình hình này, hắn tức giận che dấu hạ tâm đang sợ hãi cơ hồ run run

“Ta...”

Hắn ngập đầy lửa giận, rốt cục không chịu được áp lực, dốc toàn bộ lực lượng phát giận. Hắn rất ít khi đối với thê tử phát giận, nhưng tình thế nghiêm trọng, lửa giận hùng lực thiếu đốt chặn cũng không ngăn được.

“Người khác muốn nàng dùng được đối với ta nàng cũng làm. Nếu người nọ giao cho nàng kỳ thực là độc chứ không phải được thì sao?” hắn chất vấn.

Bảo Bảo sợ hãi một câu cũng nói không nên lời

Quả trách không có chấm dứt

“Nàng có biết hay không sự tình nếu có khả năng tệ hơn? Ta khả năng càng thêm không khống chế được?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, những lời quả trách này một chữ giống như là một chút, lại một chút hung hăng quát lên người nàng.

“Nàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?”

Liên tiếp không ngừng quả trách, làm cho nàng chân tay luống cuống. Tuy rằng mấy độ nghĩ muốn cãi lại, Tề Nghiêm cũng không cho nàng một nửa điểm cơ hội, ngược lại ở thời điểm nàng nước mắt tràn mi, hấn xanh mặt quay lưng mặc vào nhất kiện áo khoác cuối cùng, xoay người dặm chầm rồi đi, mỗi một bước đi đều như là dùng sức đập mạnh xuống nền nhà.

Hắn đi ra thậm chí đã quên đóng cửa, cửa thư phòng rộng mở, gió từ bên ngoài từng trận thổi vào.

Hơi lạnh của gió thổi vào bên trong gian giữa đại môn, làm Bảo Bảo ngồi ở trên giường chịu đựng không được liên tiếp run run.

Bóng dáng Tề Nghiêm lãnh khốc, tuyệt tình chỉ chốc lát sau liền biến mất ở ngoài cửa, chỉ để lại nàng một mình cô độc ngồi ở trên giường, nước mắt tuôn đầm đìa ướt đầm chần.

Hấn sắc mặt xanh mét, nghiêm khắc quả trách, một lần lại một lần hiện ra trong đầu nàng, không xóa đi được, mỗi lần nghĩ đến nước mắt liền rơi lã chã.

Nàng thật sự không hiểu, không hiểu hấn vì sao lại hung hăng với nàng, không hiểu hấn vì sao như vậy tức giận. Đã thành thân làm vợ chồng, nàng muốn thân mật có cái gì là không đúng?

Bảo Bảo một bên khóc đi xuống giường, nàng cúi lưng một đường tìm trang phục đêm qua bị xả vội vàng, trên đất phân tán đầy quần áo, nàng khóc nước mắt không thôi, đem nhất kiện quần áo một lần nữa mặc vào.

Tề Nghiêm nói sợ làm bị thương nàng, nhưng là thân thể của nàng sớm đã được điều dưỡng tốt rồi! Nhóm bà bà rõ ràng đã nói, bình thường phụ nhân đẻ non, hai tháng sau có thể sinh hoạt vợ chồng. Hấn còn muốn làm nàng không hiểu, nói cho nàng không cần nhất thời nóng lòng.

Nhưng nhất thời là bao lâu?

Bọn họ đều tám tháng không sinh hoạt vợ chồng!

Nàng càng nghĩ càng khóc, liền càng khổ sở, toàn bộ để tâm vào chuyện vụn vặt, không thể tự kiềm chế.

Ô ô ô hấn tức giận như vậy rõ ràng chính là __ rõ ràng chính là __ rõ ràng chính là không nghĩ cùng nàng “cái kia, cái kia” thôi.

Nhớ tới ngày ấy ở Bích Hồ, hình ảnh nàng vô tình gặp được tình hình Bạch Tiểu Diễm ý ôi ở trong lòng của Tề Nghiêm, lại lần nữa hiện lên trong đầu nàng, nguyên bản ngờ vực không có căn cứ, nhưng có các loại dấu hiệu có thể làm bằng chứng, làm cho nàng chỉ có thể tin tưởng trạng phu đã có người khác.

Bảo Bảo trong lòng nhói đau, nước mắt lại lã chã chảy xuống.

Thân hình nhỏ bé một mình ngồi xỏm ở trong thư phòng, một bên khóc một bên thu thập các loại đồ vật bị rơi tán loạn trên mặt đất. Tuy rằng nàng thật sự đau lòng, nhưng là chung quy da mặt vẫn mỏng, không dám lưu lại “chứng cứ” để cho bọn người hầu biết tới hôm qua “tình hình chiến đấu” có bao nhiêu kịch liệt ra sao.

Thẳng đến khi nàng nước mắt nước mũi sau khi đem thư phòng đều đã được thu thập thỏa đáng, nàng hai mắt hồng hồng mới chậm rãi về lầu chính,

Mây trắng trôi lững lờ, trời trong nắng ấm cùng trong lòng của Bảo Bảo mây đen mù sương hình thành mảnh liệt đối lập.

“Bảo Bảo?”

Trong đình viện to như vậy bỗng vang lên một tiếng gọi.

“Sao lại thế này?”

Nàng nguyên bản muốn mình trở lại lầu chính, sau khi chịu một trận đau lòng kia chỉ muốn nằm trên nhuyễn塌. Nhưng lại không nghĩ rằng ở trước cửa lầu chính liền gặp Châu Châu chạy tới xem tình hình.

Nhất thời hoảng hốt, nàng vội vàng lấy tay che hai mắt khóc đã đỏ hồng cả lên.

Hành động này ngược lại làm cho Châu Châu nổi lên lòng nghi ngờ.

“Muội che cái gì?” nàng nhanh tay cầm lấy tay nhỏ bé của muội muội, đã thấy muội muội cuống quýt nâng tay kia lên che.

“Không cho phép che! Muội lại che ta sẽ tức giận lâu!” nàng quát.

Biết tính tình tam tỷ, Bảo Bảo tay nhỏ bé tuy rằng không dám che nữa, nhưng đầu nhỏ vẫn như cũ cúi xuống. Vọng tưởng kéo dài thời gian, có thể lừa gạt được trong chốc lát cũng tốt.

Châu Châu cũng không buông tha nàng, hai tay chống nạnh, nhú mày ra lệnh “Ngẩng đầu lên!”

Trong lòng biết, nếu không ngoan ngoãn nghe theo, tam tỷ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, Bảo Bảo lúc này mới chậm chạp ngẩng đầu lên

Nháy mắt Châu Châu quá sợ hãi

“Như thế nào lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Muội... muội...” Bảo Bảo về mặt khó xử, cắn môi hồng không biết nên nói từ đâu.

Nhìn thấy muội muội áp á áp ứng, một bộ dáng khó có thể mở miệng. Châu Châu trong phút chốc nhớ tới, ở thời điểm hôm qua hai tỷ muội tâm sự, có đề cập đến lần Bảo Bảo ngồi trong lòng Tề Nghiêm mà hấn vẫn không loạn, kiên nhẫn hơn người. Nàng thở hắt vì kinh ngạc, thốt ra:

“Chẳng lẽ, ta tới hôm qua hạ xuân được không có hiệu quả, chẳng lẽ suy đoán tệ nhất đã trở thành sự thật, Tề Nghiêm thật sự không được a?”

Nghe thấy tỷ tỷ nhắc tới, Bảo Bảo thật vất vả mới thoáng bình ổn cảm xúc, nháy mắt lại dấy lên ngọn sóng, nước mắt bỗng nhiên dâng lên, hốc mắt ầng ậc nước.

“Không... Không phải...” nàng lắc đầu nước mắt rơi là chân

“Hắn không gục muội sao?” Châu Châu không có nghe rõ lời của tiểu muội, vẫn là về mặt kinh ngạc, liên tục truy vấn “Hay là hắn lại mở miệng bảo muội đem quần áo mặc vào? Điều đó không có khả năng a? Ở thời điểm ta đi mua thuốc còn đặc biệt hỏi người làm ra được này có hiệu quả không” người làm ra được này quý gỏi cam đoan, dùng cái đầu của hắn đảm bảo được kia tuyệt đối hữu hiệu.

“Không phải... không phải... là... là... ô ô ô ô ô!”

Châu Châu càng nói trong lòng của Bảo Bảo càng khó chịu, nàng muốn giải thích nhưng tam tỷ nhất thời không để ý đến, làm nàng khóc nức nở không thôi

“Làm sao vậy? Uy, Bảo Bảo muội đem chuyện nói hết ra đi, nói cho ta biết rốt cục phát sinh chuyện gì?”

“Ô ô ô, phu quân hấn... hấn...”

“Hấn như thế thế nào?”

“Trong lòng hấn có người khác!”

“Cái gì? Đây là thế nào, ở thời điểm nào đã phát sinh ra chuyện này?” Châu Châu một lần nữa khẩu khí hoảng sợ “Ngày hôm qua vợ chồng muội không phải vẫn còn tốt đẹp hay sao?”

“Ngày hôm qua, ngày hôm qua cũng không tốt...” nàng trong lòng buồn bã khóc như mưa, cơ hồ ngay cả giọng nói đều khó nhọc “Hắn đã sớm thích người khác!”

Cái gì?!

Châu Châu vừa nghe, gợn tím mặt

“Hắn dám ở bên ngoài ăn vụng?” Châu Châu hét một tiếng, rút trường tiên ở bên hông ra, nổi trận lôi đình, xoay người muốn xuất môn tìm tên lang tâm cầu phế * phụ lòng muội muội để tính sổ “Ta sẽ đem hắn đánh chết luôn!” (*lang tâm cầu phế: là người vô tình bội nghĩa)

Bảo Bảo vừa thấy tình thế nghiêm trọng, vội vàng nhanh tay ôm lấy tam tỷ đang xúc động

“Không, không cần!”

“Muội không cần ngăn cản ta! Tên kia cưới người của Tiên gia ta, còn dám ăn vụng, ta hôm nay liền bắt hắn thiên, để xem hắn còn dám đi vụng trộm với người khác được nữa không?” (NN: óa óa khổ thân anh Tề Nghiêm quá >>.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Nàng ở nơi nào?” nam nhân người đầy bụi đất, nhìn như hung thần đến đòi mạng ngẩng đầu lên hỏi

Trong đại trạch lộng lẫy lịch sự tao nhã của Nghiêm gia ở ngoại thành kinh thành, Tiền Kim Kim ngồi ở ghế dựa làm bằng gỗ hắc đàn, mỉm cười nhìn người mới tới, trong tay phe phẩy quạt lụa mỏng màu hồng, dùng khẩu khí khách khí thân mật nhất trả lời “Ta không nói cho ngươi!”

Tiếng rống giận làm cho người ta sợ hãi đột nhiên truyền khắp đại trạch Nghiêm gia. Cho dù là cách thật xa nghe được vẫn làm cho người ta kinh hồn bạt vía

“Chết tiệt, ngươi không thể không nói!”

Tiền Kim Kim mỉm cười lời ít mà ý nhiều “Không”

Tề Nghiêm xiết chặt hai tay thành quyền, mắt lộ ra hung quang. Trong nháy mắt giống như xúc động muốn giết chết Tiền Kim Kim đang thoải mái tự nhiên chậm rãi uống trà ở trước mắt kia.

Lửa giận bùng bùng bốc lên trong đầu, hấn tức giận đến đỉnh điểm, cơ hồ muốn ra tay thật.

Nữ nhân này là người ở trên thương trường, là đối tác hợp tác nhiều năm với Tề gia, cũng là đại tỷ của ái thể hấn. Nhưng là chuyện hấn thống hận nhất trên đời này, chính là cùng giao tiếp với nữ nhân quỷ kế đa đoan này!

Nếu không bởi vì Nghiêm Diệu Ngọc cũng ngồi ở một bên, nếu không bởi vì hết thầy vì đại cục suy nghĩ, nếu không bởi vì nếu chém Tiền Kim Kim, cuộc đời này hấn sẽ không thể gặp lại mặt tiểu kiều thể được nữa, thì hấn là cỡ nào cũng muốn liền đem nữ nhân này chém thành hai đoạn!

Trừ bỏ Tiền Kim Kim ra, thân là tam tiểu thư của Tiền gia- Tiền Châu Châu cũng khiến hấn nghiêng răng nghiêng lợi, mong muốn ngày đêm nghĩ muốn tự tay mình bóp chết tươi mục tiêu.

Sau khi biết Bảo Bảo bị Châu Châu mang đi, hấn một ngày một đêm giục ngựa đi đến biên cương. Khi gặp Hải Đông Thanh mới rõ ràng biết mình đã bị trúng kế

Châu Châu vì giấu điểm nơi đi, phái một đội nhân mã hồi biên cương, nhưng bản thân lại mang Bảo Bảo đi theo một con đường khác trở lại kinh thành. Đội cho đến khi Tề Nghiêm phát hiện, ở biên cương tức giận đỏ ngầu hai mắt, thì các nàng đã sớm trở về kinh thành

Hấn giục ngựa chuyển hướng, trong lòng mắng không thôi, dùng tốc độ nhanh nhất quay lại hướng kinh thành, bỏ bọn thuộc hạ tùy thân để qua phía sau, thúc tuấn mã cơ hồ muốn một chết thẳng hướng tiến đến đại trạch của Nghiêm gia.

Khi đến nơi cũng phải mất một đoạn thời gian dài.

Nhìn toàn thân em rể bởi vì cố nén tức giận mà run run rung động, Kim Kim càng kéo dài thời gian ngồi uống nốt chén trà Xuân Long Tỉnh trong tay, sau đó mới hạ chén trà xuống

Nàng nhợt nhạt cười, môi như cánh hoa lan nhếch lên, ôn nhuận như ngọc, trên trán trang sức trân châu hình thoi nhẹ nhàng lay động

“Ta nói, Tề đại đương gia, ngươi là có bao nhiêu việc lớn nào không thể không giải quyết được, thế nhưng có thể làm cho thể tử chạy một lần lại một lần!”

Ở thời điểm hai người tân hôn, Bảo Bảo cũng từng bởi vì Tề Nghiêm mãi mê công việc mà đã bỏ đi một lần.

Tề Nghiêm thân mình cứng đờ, quyền nắm càng chặt

“Nàng là bị người mang đi!” hấn rít gào

“Phải không?” Kim Kim nhú mày, nhẹ phe phẩy quạt lụa mỏng màu hồng, hứng thú nói “Nhưng là chính Bảo Bảo nói cho ta biết, muội ấy là tự nguyện rời đi”

Nghiêm Diệu Ngọc ngồi ở một bên, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo chính mình vừa vãn ở nhà, nếu không thể tử yêu của mình khả năng sớm bị Tề Nghiêm chém.

Hấn nhìn thể tử khế lắc đầu, ám chỉ nàng đừng nói quá mức, nàng lại làm bộ không phát hiện

“Lúc trước, lần đó ta còn giúp ngươi, nhưng là lúc này đây, ta đứng về phía Bảo Bảo”

Nàng nói hàm súc, nhưng ý tứ thật rõ ràng, chẳng những không giúp Tề Nghiêm, còn có thể dùng hết biện pháp giúp đỡ Bảo Bảo tránh né hấn.

Tề Nghiêm trong cơn giận dữ, tức giận đến trước mắt đen kịt, lòng bàn tay cơ hồ cũng bị nắm chặt đến chảy máu.

“Nàng nếu xảy ra chuyện, ai sẽ phụ trách?”

“Ta phụ trách!” Kim Kim cười đến đáng vẻ như có ngàn vạn lạng trước mắt, nói lý cũng không quên nói móc “Lại nói, như thế nào nàng cũng là muội muội bảo bối của ta. Ta cũng không giống như người nào đó, như vậy gạt bỏ nàng ra, đối với nàng hung hăng, lại còn làm cho nàng khóc rồi nhà trốn đi đâu”

Con người đen hung hăng trừng mắt nhìn Kim Kim

“Việc này không có quan hệ gì đến người!” Tề Nghiêm rít gào, làm bọn nha hoàn sợ tới mức chân đều nhũn ra.

“Nàng vào cửa của Tề gia, đã là người của Tề gia ta!” hắn đã muốn chịu đủ mấy nữ nhân này nhưng tay vào chuyện vợ chồng bọn họ.

Kim Kim lại lắc lắc đầu, bày ra tính tình nhẫn nại, nguyện ý tha thứ hắn vô lễ, còn mang bộ dáng khoan hồng độ lượng, nguyện ý hướng dẫn từng bước cho hắn.

“Tề đại đương gia, ngài nên nghĩ rằng lúc mà muội tử bị khi dễ, ta là tỷ tỷ kiều ngạo, há có thể khoanh tay đứng nhìn?” nàng hỏi.

Tề Nghiêm rốt cuộc không có tính nhẫn nại.

“Nàng rốt cuộc ở nơi nào?!”

Phanh!

Một bên có nha hoàn bởi vì hắn gầm lên giận dữ mà sợ tới mức té xỉu.

Kim Kim lại thần sắc tự nhiên, trả lời cực nhanh “Nàng hiện tại không nghĩ gặp người”

Môi đỏ mọng của nàng gợi lên một ý cười nhợt nhạt, nhìn Tề Nghiêm cố ý làm bộ như cảm thán không thôi, liên tiếp lắc đầu

“Ai a, ai a, có ai dự đoán được đâu, đường đường Tề đại đương gia, trong tay giống như là vàng chất thành núi, ngân lượng như nước, châu báu nhiều vô kể. Nhưng là phú quý như thế lại có gì dùng được? Lão bà còn không phải đã sớm chạy”

Tề Nghiêm sắc mặt xanh mét, trừng hai mắt nhìn Kim Kim, cơ hồ như muốn phun ra lửa.

“Đem nàng giao ra đây!”

Chết tiệt, làm trọng phu muốn gặp thê tử, có cái gì không đúng?

Kim Kim lại vẫn lắc đầu

“Làm không được!” nàng cười dài, còn làm như muốn chỉ điểm hắn “Tề đại đương gia, cho ta khuyên người vài câu. Cho dù không phải vì công việc, cũng không đại biểu các người trong lúc đó sẽ thấy không có gì ngăn cách. Cho dù là vợ chồng, đáy lòng có cái gì muốn nói, cũng phải nói rõ ràng, mới có thể biết tâm ý của nhau. Buồn bực không nói cứ giữ ở trong lòng sẽ tăng thêm hiểu lầm”

Nghe xong Bảo Bảo khóc lóc kể lể, trong lòng nàng cơ hồ cũng đoán ra, vấn đề lúc này của vợ chồng họ là gì. Nàng đem sự tình mình biết suy nghĩ quyết định lúc này đây làm cho Tề Nghiêm chịu vài điểm giáo huấn.

Kỳ thật nàng cũng chỉ vì muốn tốt cho vợ chồng họ

Ai! Nàng là tỷ tỷ kiều ngạo, nhưng là cỡ nào cũng vì muội muội và em rể suy nghĩ nha!

Nghiêm Diệu Ngọc thủy chung không nói một lời, chỉ tao nhã cười yếu ớt, ngồi ở một bên đảm đương hộ vệ cho thê tử, nhìn Kim Kim vẻ mặt giao hoạt, rất muốn hỏi nàng một chút, nếu có thể đối với Tề Nghiêm nói ra đạo lý, thì có thể hay không chính mình nói được thì cũng làm được? (NN: truyện về Tiên Kim Kim và Nghiêm Diệu Ngọc là truyện Kim Ngọc mãn đường đó các tềnh yêu ~^^~)

Nhưng là, bởi vì biết rõ tính cách của thê tử, cho nên hắn thực thông minh lựa chọn im miệng, cái gì cũng chưa hỏi.

Tề Nghiêm cắn chặt răng, gằn giọng nói từng chữ một

“Không tới phiên người tới giáo huấn ta!”

“Nha?” Kim Kim một chút cũng không giận, nhún nhún vai bằng quang “Như vậy, ngài coi như ta nhiều chuyện đi!”

Nói xong, vung quạt lụa mỏng màu hồng lên, nàng mỉm cười hạ lệnh

“Người đâu, tiễn khách!”

*****

Ngày hội trung thu, trăng tròn, người người đoàn viên. Phía chân trời ánh trăng nhô lên cao, bên ven hồ phong cảnh như họa, cảnh liễu đung đưa theo gió, trong không gian hương hoa quế tỏa ra ngào ngạt. Trên mặt hồ cũng thật sự náo nhiệt, một con thuyền so với một con thuyền càng tình xảo hoa lệ hơn.

Hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất đó chính là thuyền hoa của Nam Cung gia.

Nói nên nguyên nhân cũng chính bởi vì Nam Cung gia là danh môn giàu có nhất Giang Nam, chuyên sản xuất đồ sứ tinh mỹ tuyệt luân nổi tiếng thiên hạ, lợi nhuận khó có thể đoán được, mọi người bội phục không thôi. Lại còn bởi vì trên thuyền hoa có tiểu mỹ nhân đại danh đình đình.

Thiếu phu nhân của Nam Cung gia là thứ nữ của Tiền gia ở kinh thành Tiền Ngân Ngân, đang ghé đầu nằm trên đùi của trượng phu ngủ. Trên bàn đầy điểm tâm tinh xảo, tất cả đều là do danh nhân nổi tiếng làm, đều được tính bằng hoàng kim, nàng cũng thật không nề mặt, chỉ cần mấy miếng rồi để xuống đi ngủ.

Nam Cung Viễn một thân áo trắng lam thêu cũng không đánh thức nàng, nhẹ vỗ về cho nàng nhắm mắt ngủ, trong mắt tràn đầy sự triu mến. Bảo Bảo ở một bên xem vợ chồng hai người ân ái, thật sự là ngưỡng mộ tột cùng. (NN: mọi người tìm đọc truyện Ngủ ngủ bình an, để biết về cặp đôi này nha)

Nàng cắn một miếng bánh trung thu nhỏ trên tay, chuyển tầm mắt nhìn ánh trăng ở phía chân trời, không tự chủ được lặng lẽ thờ dài.

Từ ngày nàng rời nhà trốn đi, nhóm tỷ tỷ an bài trốn vào Nam Cung gia. Đảo mắt cũng đã năm tháng, tuy rằng nơi này mọi người đối với nàng khắp nơi che chở, chiếu cố khéo léo tỉ mỉ, không có chút khinh thường, chậm trễ, nhưng là tâm tình của nàng vẫn là thường xuyên uể oải như ngã vào vực sâu.

Khởi điểm nàng còn tưởng rằng Tề Nghiêm cũng không có đi tìm nàng, cho nên thương tâm, lại khổ sở suốt ngày ở trong phòng khóc.

Sau lại nghe nhị tỷ nhắc tới Tề Nghiêm chung quanh đang tìm nàng, nàng mới dừng khóc, biết trong lòng hẳn vẫn là có như vậy một chút để ý đến nàng.

Nàng thậm chí lo lắng hẳn có thể hay không tìm không thấy nàng?

Có vài thứ bởi vì tưởng niệm gian nan đã tra tấn nàng. Có nhiều khi nàng nghĩ chạy về Song Đồng thành chỉ vì muốn gặp Tề Nghiêm.

Thời điểm tiết đoàn ngo, nàng thậm chí đã muốn đóng gói thỏa đáng rời khỏi Nam Cung gia. Nhưng tất cả mọi người lo lắng thân thể của nàng hiện tại không đi xa được, khuyên can mãi mới đem nàng lưu lại được.

Hồ nước phiêu đăng, một con thuyền hoa bơi lại gần, trên thuyền vang lên tiếng sáo trúc, một nữ nhân cất giọng xướng uyển chuyển khúc tình ca, ngữ điệu mềm mại, làm người ta say mê.

Bảo Bảo đôi mắt lại bỗng dưng đỏ lên.

Nàng nhớ tới Bạch Tiểu Diễm diễm lệ đa tình còn từng ở trong lòng Tề Nghiêm. Nàng đã bỏ đi năm tháng, Tề Nghiêm cùng Bạch Tiểu Diễm có hay không càng tiến thêm một bước phát triển? Nàng từng không yên hỏi qua nhị tỷ nếu Tề Nghiêm bỏ qua nàng đi tìm Bạch Tiểu Diễm kia, thì nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nhị tỷ mặc dù đã rất buồn ngủ, nhưng lại vẫn nói

“Nếu Tề Nghiêm khinh địch như vậy dao động, vậy ngươi trở về còn có gì hữu dụng đâu?”

Ngô, nói thì đúng là như vậy, nhưng là... nhưng là... Ô ô ô nàng rất nhớ hẳn nha.

Một giọt nước mắt rơi xuống trù váy của Bảo Bảo, nước mắt lưng tròng chịu đựng không khóc ra tiếng, miếng bánh trung thu ngọt ngào trong miệng bỗng trở nên đắng ngắt.

Mấy tháng qua, tâm tình của nàng luôn phập phồng, chưa bao giờ được bình ổn.

Hơn nữa tại cái ngày đoàn viên này, sự tưởng niệm trượng phu trong lòng càng thêm sâu đậm hơn. Mọi người đều ngắm trăng, thưởng hoa quế, nàng cũng vừa ăn bánh trung thu một bên rơi lệ nhìn không rời mắt thuyền hoa dần dần rời đi xa.

Trung thu năm trước bọn họ ở nhà ngắm trăng, nàng nằm trong lòng của Tề Nghiêm, bất luận trong lòng hay là miệng đều cảm thấy ngọt ngào.

Trung thu năm nay, trong lòng hẳn có thể hay không có người khác?

Nàng càng tưởng càng thương tâm

Ô ô nói không chừng trong lòng hẳn đang ôm lúc này chính là Bạch Tiểu Diễm kia!

Nước mắt một giọt lại một giọt giống như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống, nàng nhỏ giọng khóc nức nở, trong đầu không ngừng tưởng tượng, biến thành tâm thần bất an, nếu không phải vì thân thể mình không cho phép, nàng thậm chí nghĩ muốn khởi hành ngay lập tức, sớm một khắc chạy về Song Đồng thành.

Cách đó không xa, có một con thuyền.

Cùng ở trên một hồ nhưng chiếc thuyền kia lại có vẻ khác thường

Mỗi một chiếc thuyền hoa đều là đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười không dứt, duy độc chiếc thuyền kia là khác biệt

Trên đầu thuyền có treo một ngọn đèn hoa đăng, có một người đang đứng ở đầu thuyền làm che cả ánh sáng của ngọn đèn hắt ra.

Không biết như thế nào, hai tròng mắt mông lung đắm lẹ của nàng nhìn thân ảnh của người nọ nhưng lại cùng Tề Nghiêm có chút tương tự. Mấy tháng trời nay, nàng từng có rất nhiều lần nhìn sai thân ảnh của người nào đó, cứ ngỡ Tề Nghiêm rốt cục đã tìm được nàng. Nhưng là mỗi một hồi cảm xúc vui sướng kết quả đều là thất bại.

Nhưng cho dù như thế nào, nàng lúc này vẫn là luyến tiếc rồi tầm mắt, vẫn nhìn thẳng thân ảnh của người trên thuyền kia. Mặc dù là nhận thức nhầm, cũng không nguyện ý bỏ qua.

Ô ô giống như, thật sự giống như...

Bảo Bảo lại cầm một miếng bánh, vừa khóc vừa ăn. Tuy rằng trong lòng rất muốn chuyên tâm khóc để tượng niệm trượng phu, lại vẫn là không khống chế được ngày càng thêm ăn.

Hắc thuyền càng ngày càng đến gần.

Bóng người ở đầu thuyền càng nhìn càng giống người kia ở trong lòng nàng đang nhớ.

Đang lúc Bảo Bảo cắn miếng bánh trung thu nhân trứng muối, thời điểm nàng lo lắng như vậy ăn bánh, không biết được rằng hắc thuyền kia đã đi gần đến bên thuyền hoa của Nam Cung gia.

Nam nhân đứng ở đầu thuyền, thân ảnh càng ngày càng rõ. Nàng thậm chí có thể thấy rõ diện mạo của người nọ__a!

Khuôn mặt kia giống như __Không, không phải giống như, rõ ràng chính là __Nguyên bản trong tay đang cầm miếng bánh trung thu, bởi vì quá độ kinh ngạc mà rơi xuống boong thuyền, bùm một tiếng miếng bánh rơi vào trong hồ.

Nam nhân trên hắc thuyền nhảy lên thuyền của Nam Cung gia, bước đi đến trước mặt của nàng.

Bảo Bảo trợn mắt há hốc mồm, tay dụi dụi mắt, xoa nhẹ vài cái mới có thể đủ xác định bản thân không phải hoa mắt. Đứng ở trước mặt nàng, thật sự chính là __“Phu...phu quân?” tưởng niệm của nàng rốt cục làm cho ảo giác trở thành sự thật sao?

Bàn tay nhỏ bé run rẩy không tự chủ được vươn ra sờ mặt nam nhân, xác định không phải là nàng tưởng tượng. Một tiếng gầm gừ đáng sợ đột nhiên vang lên.

“Nàng dám rời ta đi!”

Bùm! Bùm!

Mấy người trên những chiếc thuyền hoa lân cận bị tiếng rống giận dữ làm cho sợ hãi, vài người trượt chân rơi xuống nước, khiến cho một trận xôn xao. (NN:tiếng rống của anh thật khủng khiếp:-ss)

Tề Nghiêm thực sự điên rồi!

Mấy tỷ muội của Tiền gia liên thủ. Kim Kim bày mưu nghĩ kế có thể trêu đùa hán tiếp cận gần nửa năm!

Mấy tháng qua, hán từ Nam chí Bắc, buôn ba không biết qua bao nhiêu vùng đất, dùng hết các loại biện pháp, hiếp bức, dụ dỗ, thậm chí là treo giải thưởng số tiền lớn, lại vẫn là không thể tìm thấy được thê tử.

Đợi cho hán thu được tin tức, biết Bảo Bảo đang ở Nam Cung gia trốn tránh hán, cũng là đã gần đến trung thu

Đây là từ lúc chào đời tới nay hán mất nhiều ngày gian nan dài lâu như vậy!

Thời điểm hán ở trên thuyền hoa của Nam Cung gia, nhìn thấy thê tử ở trước mắt, hán cũng muốn hưng hăng ôm lấy nàng, nhưng rốt cục vẫn là túm lấy bả vai nàng dùng sức lay động.

Ngồi ở một bên, Nam Cung Viễn vẫn ngồi ôm thê tử, khi nhìn thấy Tề Nghiêm nhảy lên thuyền, còn lộ ra có lẽ mỉm cười, đối với hán gật đầu, không có nửa điểm thân cũng là cùng phạm tội mà cảm thấy áy náy cùng với xin lỗi.

Tiếng rít gào đáng sợ, làm Bảo Bảo choáng váng, nâng tay nhỏ bé che hai mắt lại, một bên mắt nhắm lại, một bên hé hé ra nhìn. Nguyên bản tưởng trong lòng đầy tương tư xúc động muốn nhào vào trong lòng của trượng phu, nhưng đều đã bị dọa cho không dám

“Ta, ta...”

“Này, mấy tháng qua nàng đều trốn ở đâu?” Tề Nghiêm âm thanh bí mật mang theo cường đại đe dọa, mỗi một chữ đều mang vẻ nặng nề.

“Ta đều ở chỗ này a___”nàng nhỏ giọng nói.

Câu trả lời của nàng làm cho hắn hít khí lạnh

Tề Nghiêm ngẩng đầu lên, hai mắt nhắm chặt, thân hình thật lớn run run, cố gắng kìm nén không đem vợ chồng Nam Cung gia một bên ném vào trong hồ xúc động. Hai vợ chồng này đúng là nói dối không chớp mắt. Hai tháng trước hắn tìm đến đây, bọn họ lại lừa hắn nói Bảo Bảo đã đến chỗ ngũ muội Bối Bối được gả đến Nam Cung, hại hắn lại lạch bạch chạy đến đó một chuyến.

Hắn tức giận đến cắn răng, bất quá trước mắt phải xử lý kiểu thế trốn đi trước đã, đồ phải lại làm cho nàng tiếp tục như vậy nữa.

Tạm thời hạ lửa giận muốn bóp chết vợ chồng Nam Cung gia. Hắn trợn mắt nhìn tiểu thê từ sắc mặt tái nhợt trước mắt, tức giận nghiêm khắc chất vấn.

“Nàng không nghĩ tới ta có bao nhiêu lo lắng sao?”

“Ta...”

“Nàng có biết mấy tháng qua ta đã tìm nàng vất vả như thế nào không?”

“Ta...”

“Nàng có biết trong nhà bởi vì tìm nàng, hao hết bao nhiêu tâm huyết không?” hắn không có nói cho nàng trong quá trình tìm kiếm nàng, hắn ngày ngày bị lo lắng dày vò thiếu đốt ngũ tạng.

“Ta cũng nghĩ muốn trở về a~!” Bảo Bảo ủy khuất nói, bị mắng làm hai mắt của nàng lại đỏ đỏ lên “Nhưng là... nhưng là... nhưng là ta đi không được thôi!”

Ô ô ô chán ghét vì sao mới vừa thấy mặt hắn liền như vậy hung hăng mắng nàng?

“Nàng đi không được, hay là nàng căn bản là không nghĩ trở về?” trong cơn giận dữ Tề Nghiêm trên trán gân xanh nổi lên, căn bản không nghe lời nàng giải thích

Bảo Bảo môi run rẩy, sợ tới mức không biết làm sao. Trong khoảng thời gian ngắn cũng đã quên nguyên nhân lúc trước rời nhà trốn đi cũng vì bị hắn liên tục rống giận, rách mạng, cả người càng ngày càng lùi về ghế dựa đằng sau.

“Ta là bởi vì___”

Lời còn chưa nói hết, Tề Nghiêm đã muốn nghe không nổi nữa. Hắn thân thủ mạnh mẽ cầm cổ tay mảnh khảnh của nàng, không cho nàng lại lần nữa có cơ hội lên tiếng, bá đạo kéo nàng, cũng không cần biết nàng có nguyện ý hay không, lập tức sẽ mang nàng rời đi, khởi hành trở về Song Đồng thành. Lực cường đại chẳng những đem nàng kéo dậy khỏi ghế dựa, mà còn nắm làm cổ tay nàng phát đau, nhịn không được kêu khê

“A!”

Âm thanh kinh hoàng lại sợ hãi xuyên thấu sự phẫn nộ tiến vào trong đầu Tề Nghiêm. Cho dù hắn vẫn đang tức giận, nhưng trong thâm tâm vẫn là quan tâm đến nàng. Hắn tức giận quay đầu lại nhìn thê tử mấy tháng không gặp phía sau.

Ngay tại phía sau, Tề Nghiêm thấy.

Thê tử thân mình rất gầy, tuy rằng vẫn xinh đẹp như trước, nhưng là nguyên bản cái bụng bằng phẳng lúc này lại nhô cao, nhìn như một quả bóng nhỏ dưới xiêm y.

Nguyên bản hắn đang lửa giận bùng bùng, bỗng dưng toàn thân cứng ngắc, hai mắt trừng trừng nhìn thẳng vào bụng của nàng, nháy mắt cũng không chớp.

Bốn phía đột nhiên rơi vào tĩnh lặng, Tề Nghiêm thân là người cảm quyền cao nhất của Tề gia, ruộng đất tài sản nhiều vô kể, bây giờ lại chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Thực thông thả, hắn vươn tay xoa xoa bụng thê tử.

Ở dưới xiêm y là cái bụng tròn tròn

Khi tay hắn đặt ở bụng của Bảo Bảo thậm chí còn có cảm giác được một cái đập nhẹ nhàng, giống như là đang đáp lại hắn, như chính thức tuyên cáo chính mình tồn tại

Tề Nghiêm sắc mặt so với tuyết đầu mùa còn muốn tái nhợt hơn.

Thật vất vả, hần chậm rãi ngẩng đầu lên, khó có thể tin nhìn thê tử.

Bảo Bảo về mặt vô tội như là đứa nhỏ làm sai, nói xin lỗi hần.

“Ta mang thai!”

Tề Nghiêm hai mắt đăm đăm, chính là chỉ trừng mắt nhìn nàng, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Nàng nhìn không được vờn tay vỗ về khuôn mặt hần. Lại phát hiện thân mình hần đang rét run, rất giống như người từ hầm băng chui lên.

“Phu quân, chàng có khỏe không?” nàng lo lắng hỏi, hần làm sao vậy? Có phải hay không bị bệnh?

Tề Nghiêm không nói một lời, thân hình cao lớn đồ rậm về phía sau.

Đồng!

Hần té xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mặc cho ai cũng không tưởng tượng được sẽ phát sinh loại sự việc này.

Thấy trượng phu té xỉu, Bảo Bảo nháy mắt trong lòng chỉ còn lo lắng. Nàng cuống quýt ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ mặt trượng phu lo lắng gọi “Phu quân? Phu quân? Chàng làm sao vậy? Chàng tỉnh, mau tỉnh a~!”

Nguyên bản bọn người hầu lui xuống một bên không dám quấy rầy hai vợ chồng gặp lại nhau, lúc này mới có dũng khí tiến lên cầm quạt giấy quạt lấy quạt đề, lại còn có người cầm trà Thanh Tinh lại đây. Lo lắng bật mũi hần lại, đồ hết chén trà vào trong miệng hần.

Nam Cung Viễn cũng ôm thê tử chậm rãi đi tới.

Khi Tề Nghiêm ngã xuống đất đã phát ra một tiếng động thật lớn, đem Ngân Ngân đang ngủ say cũng phải đánh thức dậy.

Nàng mất mông lung buồn ngủ, nhìn mọi người đang làm việc thành một đoàn, thuận miệng hỏi “Sao lại thế này?” nàng vẫn còn đang buồn ngủ chưa hoàn toàn thanh tỉnh đầu. (NN:chị này suốt ngày chỉ thấy có ngủ, dung mà có được anh chồng tuyệt vời *hì hì*)

“Tề Nghiêm đến đây!”

“Nha, hần cuối cùng cũng tìm được Bảo Bảo” nàng trừng mắt nhìn, tò mò lại hỏi “Kia hần tại sao lại nằm bất động?!”

“Hần té xỉu” Nam Cung Viễn đáp.

Té xỉu?

Đường đường là đương gia của Tề phủ, được người dân phương Bắc kính nể, là gặp phải chuyện kinh thiên động địa gì có thể làm cho hần té xỉu?

Lòng hiếu kỳ cường chế con sâu gây ngủ, Ngân Ngân rời khỏi vòng tay ôm ấp của trượng phu, đi đến bên cạnh người của Tề Nghiêm, ngồi xổm xuống bên cạnh Bảo Bảo đang vô cùng lo lắng.

“Hần làm sao có thể té xỉu?” Ngân Ngân hỏi, còn vờn tay ra ần ần vào người nam nhân té xỉu, xác định hần thật sự không có ý thức.

“Muội. . . muội cũng không biết a~, hần vừa trừng mắt nhìn, thân thủ sờ soạng bụng muội, sau đó đột nhiên liền. . .” một màn hần té xỉu kia thực sự đã làm cho nàng sợ hãi “Phu quân, phu quân?” nàng cầm bàn tay to lạnh như băng của hần, còn dùng khăn tay ẩm ướt mà có người vừa mới đưa lên lau nhẹ mặt hần.

Dưới tiếng kêu gọi thanh thanh một lát sau Tề Nghiêm mới tỉnh lại.

“Phu quân, chàng có khỏe không?”

Ánh trăng đã nhô cao chiếu sáng khuôn mặt của kiều thê. Tề Nghiêm nheo mắt lại, trong khoảng thời gian ngắn ý thức còn chưa khôi phục.

“Nàng chạy đi nơi đâu?” hấn thốt ra câu hỏi mà mấy tháng qua, mỗi ngày mỗi đêm đều nán nã ở trong đầu hấn.

Bảo Bảo vẻ mặt vô tội

“Ta? Ta chỗ nào cũng chư đi, luôn luôn ở tại đây nha!”

Ngân Ngân còn buồn ngủ, lấy tay che miệng ngáp một cái, cũng không quên thay muối muối làm chứng

“Đúng vậy, nàng vẫn đều ở chỗ này, không thừa dịp khi nguoi té xỉu để đào tẩu nha!”

Té xỉu?

Hấn té xỉu?

Không, hấn mới không có khả năng đó nha.

Rồi hấn đột nhiên nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy làm gián đoạn ý thức của hấn

Hấn hỏa tốc cúi đầu, lại lần nữa xác nhận, quả nhiên nhìn thấy Bảo Bảo bụng rất tròn vo đang ngửa đầu nhìn hấn.

Tề Nghiêm sắc mặt bởi vì khiếp sợ mà lại lần nữa trắng xanh.

“Nàng mang thai?” hấn tiếng nói khàn khàn cơ hồ khó có thể phân biệt được.

Bảo Bảo nhìn trượng phu sợ hãi gật đầu

“Àn!” liền bởi vì bộ dáng này nàng mới không thể đi xa được thôi!

Tề Nghiêm sắc mặt ngày càng trở nên thêm trắng bệch, thân hình cao lớn cũng lung lay sắp đổ “Nàng__nàng__” hấn nhếch miệng một bộ dáng như bị chịu đả kích quá nặng.

“Nguoi lại muốn té xỉu sao?” Ngân Ngân ở một bên thực cảm thấy có hứng thú hỏi. Lúc trước đó nàng không có cơ hội nhìn thấy, lần này nàng cần phải chứng kiến rõ ràng mới được!

Khẩu khí hứng thú dạt dào này lại làm cho Tề Nghiêm khôi phục lại một chút trấn định. Hấn thu hồi lại tinh thần nhìn bụng thê tử, liên tục hít sâu mấy hơi sau đó mới quay đầu, thanh âm trầm thấp hạ lệnh “Quay thuyền trở về!” (NN: thế là mất không được chứng kiến Tề đại đương gia té xỉu lần nữa rồi =)))

Người ở trên thuyền nghe thấy thanh âm quyết đoán mười phần mệnh lệnh này, nhưng lại cũng đã quên người này chính là khách nhân, mà không phải là chủ nhân, lập tức chạy rầm rập đi. Rất nhanh mọi người đều có vị trí và cương vị riêng, đem thuyền hoa chậm rãi quay đầu hướng bờ đi vào. Chiếc hắc thuyền ở một bên cũng theo vào.

May mà Nam Cung Viễn thân là chủ nhân, nhưng nửa điểm cũng không để ý, tùy ý Tề Nghiêm ra lệnh. Hấn thủy chung vẫn duy trì lạnh nhạt hứng thú ở một bên sống chết mặc bay.

Bảo Bảo trong lòng vẫn còn sợ hãi, nắm lấy tay trượng phu lo lắng truy vấn “Phu quân sắc mặt của chàng vẫn là thật tái nhợt”

Nàng thanh âm ôn nhu, đã quên hấn hung hăng, đã quên bị hấn mắng, chỉ vội vàng xác nhận hấn không việc gì “Chàng xác định chàng vẫn khỏe đó chứ?”

Không tốt!

Tề Nghiêm không đem câu nói đó nói ra, chính là bàn tay chỉ nắm chặt tay nhỏ bé của nàng. Nhìn càng lâu sắc mặt hấn càng tái nhợt, Ngân Ngân ở bên cạnh thì biểu tình càng chờ mong. =))))

Nhìn sắc mặt của trượng phu, Bảo Bảo trong lòng căng thẳng. Một ý tưởng đáng sợ hiện lên trong đầu nàng, làm cho nàng nhát thời toàn thân rét run.

Có khả năng sao?

Sẽ là như vậy sao?

Chẳng lẽ hấn_ chẳng lẽ hấn_

Rốt cục nàng lấy dũng khí, môi đỏ mọng run rẩy nhỏ giọng hỏi

“Phu quân, chẳng lẽ chàng không hy vọng ta có mang sao?”

Trả lời nàng là một tiếng rít gào

“Nàng đang nói cái gì vô nghĩa vậy?!”

Hắn làm sao có thể không khát vọng nàng vì hắn sinh hạ đứa nhỏ? Nhưng là, lần trước nàng mang thai thiếu chút nữa đã đánh mất mạng nhỏ, làm cho hắn đến nay mỗi khi hồi tưởng lại, vẫn cảm thấy kinh hồn, khiếp đảm. Mà trải qua gần nửa năm, thật vất vả hắn mới tìm gặp được kiều thê bỏ trốn, nghênh đón hắn lại chính là chuyện nàng lại lần nữa mang thai.

Ở trong lòng của Tề Nghiêm đối với kiều thê yêu thương, kỳ thật đã sớm nghĩ không cần chờ mong người thừa kế nữa. Hắn chịu khổ lâu như vậy, không muốn cùng nàng đồng giường cộng chằm, lên tìm biện pháp tránh thai, mỗi khi luyện tiếu nàng lại uống khổ dược, mới có thể kéo dài lâu như vậy.

Như thế nào lại không thể lường trước được đến một gói xuân dược đã khiến cho hắn mất đi không chế, lại làm cho Bảo Bảo lại lần nữa có bầu!

Nhìn bụng nàng hở ra, hắn lại lần nữa cảm thấy một trận choáng váng.

Tề Nghiêm sau khi rống giận lại im lặng, làm cho nàng tin tưởng sự suy đoán của mình. Nàng mắt hồng hồng, hốc mắt đã ầng ậc nước, tay nhỏ bé ôm lấy ngực, đau khó có thể hô hấp, giống như là mới vừa rồi Tề Nghiêm không phải trả lời nàng, mà là cầm một cây đao hung hăng đâm thẳng vào trong lòng nàng.

Ô ô ô nàng chỉ biết! Nàng chỉ biết!

Khó trách được hắn không chịu cùng nàng thân mật, khó trách triều miên qua đi hắn liền tức giận tím mặt, hắn quả nhiên là nghĩ không muốn nàng lại lần nữa mang thai!

Nếu hắn đều không cần đứa nhỏ, kia sao có thể yêu thương nương của đứa nhỏ?!

Kia kia kia hắn còn đi tìm nàng làm cái gì?

Bảo Bảo thương tâm không thôi, rốt cuộc không thể đối mặt với trượng phu, nước mắt rơi lã chã, gạt tay Tề Nghiêm ra, quay đầu đi về hướng khoang thuyền.

Phía sau thuyền đến tiếng thét ra lệnh

“Đứng lại!”

Nàng mới không cần!

Thanh âm như sấm từ rống kia không làm cho nàng dừng lại cước bộ.

Phịch một tiếng cửa khoang thuyền bị dùng sức mở ra. trong thuyền hoa lâm vào một mảnh trầm mặc, tịch mịch.

Bỗng dung __ “A!”

Một tiếng hô nhỏ thanh thúy, dẫn mọi người quay đầu lại, chỉ nhìn thấy Ngân Ngân vỗ về ngực, nhìn sắc mặt trắng bệch của Tề Nghiêm chậm rãi nói

“Ngươi âm thanh rống thật lớn, làm cho ta sợ muốn chết”

Cho tới bây giờ hắn mới phát hiện, bụng của Ngân Ngân cũng rất tròn, hóa ra nàng cũng có bầu. Bất quá hắn không muốn xen vào chuyện nhà của người khác, hắn chỉ quan tâm đến Bảo Bảo.

“Nàng __”

Ngân Ngân vươn đầu ngón tay chỉ thẳng hắn lắc lắc

“Ngươi nếu lại rống khăng định sẽ làm cho Bảo Bảo sợ nha!” nàng nhắc nhở.

Tề Nghiêm toàn thân cứng đờ, tiếng rít gào đang vọt tới bên miệng nháy mắt toàn bộ bị nuốt trở lại trong bụng.

Ngân Ngân tán dương cười, một bên ngáp dài, một bên mắt híp lại, sau khi nhìn Tề Nghiêm biểu tình hung ác, sắc mặt lại trắng bệch nàng mới bước đến trước cửa khoang thuyền, giơ tay gõ cửa

“Bảo Bảo ngươi có khỏe không?”

Ngân Ngân đẩy cửa bước vào, cũng không để cơ hội cho bất luận kẻ nào bước vào, đem cửa đóng lại.

Mọi người chỉ nghe thấy được âm thanh tiếng khóc nức nở của Bảo Bảo từ trong thuyền ra.

Tiếng khóc kia thật thương tâm, một tiếng lại một tiếng truyền đến. Mà Tề Nghiêm cũng không đẩy cửa mà vào, chỉ có thể đứng bên cửa sổ nghe tiếng âm thanh khóc nức nở của kiều thê.

Phía chân trời ánh trăng vẫn là như vậy sáng ngời, như vậy mỹ.

Ngày hội trung thu trăng tròn, hoa đẹp nở rộ muôn nơi

Nhưng người cũng là chưa đoàn viên.

*****

Giang Nam phong cảnh đẹp vô hạn. Khắp nơi là hương hoa, khắp nơi mọi người vui cười.

Mặc dù đã vào thu, nhưng gió lại vẫn là ấm. Theo lý thuyết, Giang Nam vào tháng tám thời tiết đúng là thoải mái mát mẻ, nhưng mà Bảo Bảo luôn được che chở trong lòng, lại như ngã vào hồ nước sâu, cả ngày mặt co mây cáu. Rốt cuộc không thể chuyển tâm thưởng thức cảnh đẹp mùa thu của Giang Nam

Lòng của nàng thủy chung không quên được đêm hôm đó ở trên thuyền hoa, phản ứng của Tề Nghiêm khi nhìn thấy nàng mang thai, biểu tình tức giận cùng hấn rống ra lời nói: “Nàng đang nói vô nghĩa cái gì vậy?”

Ô ô ô hấn thế nhưng lại bảo nàng nói là vô nghĩa!

Nghĩ nghĩ Bảo Bảo vươn tay nhỏ bé, nhẹ vỗ về bụng hờ ra, giống như đang trấn an sinh mệnh nhỏ bé ở trong bụng, trong lòng lại cảm thấy chua xót.

Từ đêm đó sau khi Tề Nghiêm rống lên với nàng, tâm của nàng liền bị tổn thương rất nặng.

Sau khi thuyền hoa cập bờ, nàng kiên trì tránh ở phía sau nhị tỷ, không chịu tiếp cận Tề Nghiêm, khóc hồng hai mắt, thậm trí ngay cả liếc cũng không thêm nhìn hấn cái nào.

Hấn lại đi theo đoàn xe phía sau của Nam Cung gia, một đường cùng trở về Nam Cung gia. Thậm trí còn tiến hấn vào ở đó, từ nay về sau chỉ cần nàng đi đâu, đi đến nơi nào hấn liền theo nàng nửa bước không rời.

Này rốt cuộc là vì sao?

Bảo Bảo thật sự không nghĩ ra

Nếu hấn không cần đưa nhỏ, kia lại vì sao khắp nơi đi theo nàng nửa bước không rời, một bộ dáng giữ nàng khư khư bên cạnh.

Là vì tính tự tôn của nam nhân không cho phép thê tử thoát khỏi tầm mắt của mình sao? Hay là nói, hấn cảm thấy việc nàng rời nhà trốn đi là làm nhục danh dự của Tề phủ cùng hấn?

Nàng càng suy nghĩ lại càng không đoán ra trong lòng Tề Nghiêm đang suy nghĩ cái gì. Hấn chưa bao giờ nói cho nàng tính toán trong lòng hấn, nàng cũng không dám lại đi truy vấn, chỉ sợ lại nghe những lời giáo huấn của hấn làm cho nàng thương tâm

Một sáng sớm, sau khi Bảo Bảo được nha hoàn hầu hạ rửa mặt chải đầu thỏa đáng xong xuôi, nàng còn đi tìm Ngân Ngân cùng nhau dùng điểm tâm sáng. Vừa mới bước ra thiên đình, liền nhìn thấy Tề Nghiêm đã đứng canh giữ ở cửa tròn.

Trên vai hấn có vài chiếc lá phong rụng xuống, vừa nhìn đã biết hấn đứng ở chỗ đó một hồi lâu rồi. Thấy tỷ muội hai người, hấn ngừng đầu lên hỏi “Nàng muốn đi đâu?”

Bảo Bảo cố ý tránh ở phía sau nhị tỷ, đầu cúi thấp xuống, chính là không chịu trả lời.

“Chúng ta muốn đi thành Tây đạo phó” Ngân Ngân ngập liên tiếp, thấy không khí căng thẳng này giữa hai vợ chồng, nàng trực tiếp trả lời.

Ai, nàng còn đang ngủ say, sáng sớm lại đã bị Bảo Bảo kéo dậy, chọn thời điểm sớm như vậy xuất môn, vì muốn tránh né Tề Nghiêm. Làm sao dự đoán được, đều còn chưa có xuất môn đã bị hấn gặp được. Nam nhân này rốt cục đứng ở chỗ này đã bao lâu rồi?

Bắt quía quên đi, gặp được cũng tốt, để cho Tề Nghiêm đi theo so với làm cho hấn vì tìm Bảo Bảo mà như hung thần đi khắp nơi từ thành này sang thành khác. Phải biết rằng, chỉ cần không thấy bóng dáng của Bảo Bảo, những cửa hàng của Nam Cung gia trong thành sẽ gặp tai ương một hồi, sẽ khiến cho mọi người kêu khổ thấu trời.

“Ta và bảo Bảo sẽ ngồi ở xe ngựa, người muốn đi theo thì mau sai người đi chuẩn bị ngựa” sau khi công đạo rõ ràng, Ngân Ngân liền nắm tay muội muội xuyên qua đình viện nhỏ ra hành lang dài, hướng cửa lớn đi đến.

Nhưng rất là kỳ quái, thẳng đến khi các nàng đến cửa lớn, chuẩn bị muốn lên xe ngựa, đều lại không có nhìn thấy Tề Nghiêm xuất hiện nữa.

Bảo Bảo nhìn không được, nàng liên tiếp quay đầu lại nhìn xem, nhưng lại chỉ nhìn thấy Nam Cung Viễn từ chủ đình đi ra muốn cùng các nàng đồng hành.

Tề Nghiêm đâu?

Hấn như thế nào chưa cùng đi lên?

Được trọng phu nâng lên xe, Ngân Ngân đã sớm ngồi trong xe, quay đầu phát hiện muội muội còn đứng yên tại chỗ, không ngừng hướng cửa lớn nhìn xung quanh, liền hỏi “Làm sao vậy?”

Bảo Bảo hai mắt đỏ lên

“Không, không có gì!” nàng vươn tay nhỏ bé túm vào thành xe bước vào trong, cũng ngồi vào trong xe ngựa.

Vừa mới ngồi xuống ổn định, nàng lại nhìn không được nhưong đầu qua cửa sổ xe nhìn xung quanh. Chính là, bất luận nàng hi vọng lâu như vậy, nhưng bên ngoài xe ngựa như cũ vẫn chỉ nhìn thấy Nam Cung Viễn đang xoay người lên ngựa

Ngân Ngân sớm đã phát hiện muội muội không yên lòng, chủ động mở miệng đề nghị.

“Kỳ thật chúng ta có thể quay trở về!”

Nếu vậy nàng lại có thể trở về phòng, lại đi ngủ

Bị nhìn rõ tâm tư, Bảo Bảo mặt hồng lên vội vàng lắc đầu

“Không cần, chúng ta đi thôi!”

Ngày hôm qua chính là nàng chủ động muốn xuất môn đi dạo một chút,

lúc này như thế nào có thể bởi vì không thấy bóng dáng Tề Nghiêm mà thay đổi chủ ý được.

Ngân Ngân cũng không nói thêm nữa, chính là gõ nhẹ một cái vào thành xe, xe ngựa liền chậm rãi đi về phía trước.

Nhìn ra ngoài cửa xe, Nam Cung gia xa dần dần, thẳng đến khi xe ngựa đi vào đường rẽ mới rốt cuộc không còn nhìn thấy cửa lớn của Nam Cung gia nữa.

Mà Tề Nghiêm vẫn là không có xuất hiện

Dọc theo đường đi, tâm tư của Bảo Bảo giống như sóng triều, phập phồng không thôi.

Nàng nguyên bản nghĩ đến Tề Nghiêm cũng giống như lúc trước, mỗi lần lại một lần nữa theo đuôi mà đến, nhắm mắt theo đuôi canh giữ ở phía sau nàng.

Làm sao mà biết lúc này nhị tỷ sau khi đem mục đích rành mạch nói cho hắn, thì thái độ của hắn khác lúc trước không theo nàng.

Nghĩ nghĩ Bảo Bảo thở dài một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ cô đơn mà phiền muộn nhìn ra ngoài cửa xe.

Xe ngựa chở hai người phụ nữ mang thai chậm rãi đi. Sau một hồi lâu mới đi xuyên qua hơn phân nửa tòa thành, đi tới thành tây, ở ngã tư phố Thêu Thủy thì dừng lại.

Xung quanh thành là hệ thống kênh đào rộng lớn, nguyên bản đây chính là đại thành lớn nhất phía Nam. Trong thành cư dân giàu có và đông đúc, có nhiều cửa hàng.

Mà phố Thêu Thủy của thành Tây chính là nơi tụ tập của các thương gia buôn bán vải vóc. Phóng tầm mắt nhìn lại, trên đường đều là các cửa hàng vải lớn, khắp nơi đều là vải dệt, toàn là các loại vải thượng hạng, các loại vải và đồ dùng thêu thùa mọi thứ cũng không thiếu.

Nghe nói đây là nơi tập chung vải dệt của cả nước, thậm chí hàng hóa vải vóc đa dạng của các phiên bang cũng có thể tìm thấy được ở phố Thêu Thủy này.

Xe ngựa dừng hẳn, nha hoàn của Nam Cung gia trước hết đi xuống xe, rồi sau đó mới nhắc lên màn trúc, nghênh đón hai vị ở bên trong xuống xe ngựa.

Thừa dịp giai đoạn này, Ngân Ngân lại ngủ trong chốc lát, trước khi được Nam Cung Viễn ôm xuống xe ngựa. Mà Bảo Bảo còn lại là chậm từng bước mới đi xuống xe ngựa.

Chính là giày thêu vừa mới đặt xuống đất, nàng liền lập tức phát hiện trạng thái bốn phía rõ ràng khác thường.

Giương mắt lên nhìn, chỉ thấy nguyên bản hắn là phải náo nhiệt vô cùng, phố Thêu Thủy phải có người và xe cộ đi lại nhộn nhịp, nhưng hôm nay lại khác thường không thấy nửa điểm đám đông.

Trên đường phố Thêu Thủy thật dài như vậy trống trơn, không thấy đám đông, nhưng lại thấy các chủ cửa hàng đều cười đến toe toét, mang theo người nhà mình và người làm đứng ở ngoài cửa cung nghênh bọn họ.

Trước mặt có hai chủ cửa hàng lớn, vừa nhìn thấy xe ngựa của Nam Cung gia đã vội vàng tiến lên phía trước. Trong đó có một người nhìn rất phúc hậu đã giành mở miệng trước.

“Tề phu nhân, Nam Cung phu nhân, tại hạ là Tổng đại phú, đại diện cho phố Thêu Thủy nghênh đón hai vị phu nhân quang lâm!”

Một vị lão bản khác cũng chấp tay nói “Hai vị phu nhân xin yên tâm, chủ gia đã công đạo qua, chúng ta đã điều chỉnh lại phố Thêu Thủy, hai vị cứ chậm rãi dạo, nếu nhìn trúng xấp vải dệt nào, chỉ cần nói một tiếng, chúng ta sẽ tự mình đưa đến Nam Cung quý phủ”

Bảo Bảo trừng mắt nhìn hai vị lão bản cùng mọi người phía sau đang nóng lòng chờ các nàng tiến đến chọn vải. Trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhiều người ồn ào vây cũng làm cho Ngân Ngân tỉnh lại. Nàng nằm ở trong lòng của trượng phu, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, thực cảm thấy hứng thú hỏi

“Các người nói chủ gia là ai?”

“A, Nam Cung phu nhân còn không biết sao?” lão bản beo béo cười ha ha “Chủ gia đó là Tề Nghiêm a, hần mới vừa rồi hạ lệnh mua toàn bộ phố Thêu Thủy này. Bảo chúng ta tạm thời không tiếp khách nhân, để cho các phu nhân đi dạo thoải mái một chút”

Lúc trước không lâu người ở ngân hàng của Tề gia khiêng mấy rương ngân phiếu đi tới phố Thêu Thủy, nhấn gửi mệnh lệnh của Tề Nghiêm nói rõ muốn mua toàn bộ khu phố.

Nếu đổi lại là người khác, nhóm thương nhân buôn bán vải vóc này còn hoài nghi. Nhưng là ngân hàng tư nhân của Tề gia tín dụng rất uy tín, theo người của ngân hàng tư nhân Tề gia mở rương ra, bên trong ngoài ngân phiếu còn có bạc trắng bóng.

Hơn nữa số lượng ngân phiếu chỉ trả tất cả đều cao kinh người, làm cho mỗi vị lão bản vui mừng khôn xiết, không nói hai lời liền bán cửa hàng.

Nghe xong đôi phương giải thích, Bảo Bảo ngay lập tức ngậy ngậy cả người.

Tề Nghiêm hần...hần...hần...hần đã mua toàn bộ phố này?

Thời điểm nàng đang lúc kinh ngạc không thôi, chợt thấy phía sau lão bản béo kia, Tề Nghiêm một thân hắc bào đang cười tuấn mã thẳng tắp hướng tới phía nàng mà đến. Thẳng đến khi đến trước mắt nàng mới xoay người xuống ngựa.

Nàng hoàn toàn không nói ra lời, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hần.

Tề Nghiêm cũng không nói một lời, bạc môi nhếch lên, lặng yên nhìn nàng.

Một lúc sau nàng mới tìm được âm thanh của chính mình “Chàng vì sao phải làm như vậy?” nàng bật thốt lên hỏi, đã quên bản thân mình từng âm thầm quyết định không cùng hần nói nửa câu.

Phố Thêu Thủy là khu phố dệt vải lưu thông lớn nhất phía nam. Muốn mua cả khu phố thì đến ngay cả người xuất thân từ phú quý như Bảo Bảo cũng không dám tưởng tượng hần đã tiêu phí bao nhiêu ngân lượng.

Khó trách sáng nay sau khi xuất môn, không gặp thân ảnh của Tề Nghiêm. Hần khẳng định là đã giục ngựa tới để mua toàn bộ khu phố này trước lúc các nàng tới đây rồi.

Tề Nghiêm không có trả lời, nhưng Nam Cung Viễn ở một bên lại mở miệng nói giúp

“Nói vậy, Tề huynh là sốt ruột muốn bảo hộ thế tử, sợ người ở đám đông bị xô đẩy hoặc bị va chạm sẽ bị thương, cho nên mới đem mua toàn bộ khu phố này!”

Một tia ấm áp ngọt ngào bỗng dưng nảy lên trong lòng nàng. Thoáng làm giảm bớt cảm nhận đau đớn trong lòng của Bảo Bảo mà lúc trước Tề Nghiêm có lời nói quở trách nàng.

Lòng nàng có một chút dao động, nhưng chính là chỉ một chút ít, cũng không phải toàn bộ!

Bảo Bảo liếc mắt một cái nhìn Tề Nghiêm, phát hiện hần đứng ở trước mặt vẫn thủy chung nhìn nàng.

Hần như vậy đối với nàng, nói không cảm động là giả, nhưng thâm nghĩ đến trong lời nói lúc trước của hần, cùng với vị hoa khô trong Song Đồng thành kia, lòng của nàng lại lần nữa cảm thấy khó chịu.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên, mấy độ muốn cùng hần nói cái gì đó, lại không biết nên nói cái gì, cuối cùng vẫn là chỉ có thể cắn môi, đi qua hần đi về phía trước.

Giày thêu nhỏ vừa đi về phía trước vài bước, chợt có người vội vàng vào trong cửa hàng mang thảm mềm ra dùng tốc độ nhanh nhất phủ kín đường cái.

Nam Cung Viễn thấy thế không khỏi mỉm cười

“Có cần phải làm quá như vậy không?”

“Ta không muốn có cơ hội nào làm nàng té ngã bị thương”

Tề Nghiêm như thế trả lời, mỗi hồi khi nàng đi đường, nếu là có một chút lảo đảo, thậm chí đánh một cái hất xì đều dọa hấn lâm vào kinh hãi.

Hắn nguyên bản tính là sau khi tìm được Bảo Bảo, sẽ mang nàng trở về Song Đồng thành. Nhưng là, hiện tại nàng có bầu, cho dù nàng muốn cùng hắn trở về, hắn cũng không dám mang theo nàng ra đi.(NN: oa oa Nghiêm ca quá yêu vợ *mất long lanh*)

Đoạn đối thoại của hai nam nhân Bảo Bảo đều nghe thấy hết. Nàng cố ý tâm cứng rắn, không có quay đầu lại, đi theo nhị tỷ vào trong cửa hàng, bắt đầu xem xét vải dệt. Lại rồi cuộc là nhìn không được nhìn lên hắn đang theo nàng đi vào.

Tề Nghiêm thủy chung đi theo phía sau nàng, nhắm mắt theo đuôi không có rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tháng 9

Tại Nam Cung gia, vợ chồng Tề gia duy trì một loại quan hệ vi diệu.

Bảo Bảo không hề ở khắp nơi luôn trốn tránh Tề Nghiêm nữa. Mà Tề Nghiêm như cũ ngày ngày đi theo bên người thê tử, đem nàng chiếu cố cẩn thận. Vợ chồng trong lúc đó trong lời nói không nhiều lắm, cũng là không hề xử sự như trước nữa.

Một ngày kia, khí trời vào thu, gió nhẹ mây trắng.

Bảo Bảo đang ở trong lương đình ngắm hoa, bị gió thu thổi làm buồn ngủ, mí mắt nhú lại trầm trọng, buồn ngủ nồng đậm, thiếu chút nữa cũng muốn cùng nhị tỷ giống nhau, nằm ngủ ở trên nhuyễn塌.

Trong đình viện thật im lặng, tĩnh mịch đến có thể nghe thấy tiếng gió thổi tới từ đại sảnh bên kia cách thật xa, truyền lại đây âm thanh mơ hồ.

Thanh âm cúi đầu nói chuyện với nhau, có giọng nói trầm thấp mà nàng quá quen thuộc

Tư Đồ Mãng từ phương Bắc xa xôi đã theo tới rồi, mang theo không ít văn kiện, sổ sách muốn cho Tề Nghiêm phê duyệt. Tháng nay, thương sự trọng yếu của Tề gia đều đã được chuyên gia từ Song Đồng thành đưa tới đây. Tề Nghiêm thậm chí còn hạ lệnh lập hẳn một cứ điểm trọng yếu ở trong thành này, để xử lý thương sự phức tạp.

Chính là mất đi của hắn nhiều thời gian cùng tâm tư nhất vẫn là Bảo Bảo

Sau khi dùng ngọc thiện xong, các nam nhân đều đi tiền thính. Là hai tỷ muội lần nữa cam đoan tuyệt đối sẽ không chạy loạn, Tề Nghiêm mới giãn lỏng mày, lại luôn ra công đạo cho hạ nhân phải chăm sóc cho nàng thật tốt, sau đó mới đi tiền thính.

Nhìn phía trước hắn rời đi, con người đen có vẻ mỏng lung nghĩ ngợi. Làm cho sự phòng bị ở trong lòng nàng trong lúc đó lại bị lung lay chút ít.

Hắn, là như vậy nhớ nàng sao?

Nhìn ra ngoài lương đình, hoa cỏ lay động theo gió. Bảo Bảo lơ đãng tiếp nhận bát canh ngọt mà nha hoàn đưa lên, há mở chiếc miệng nhỏ nhắn đỏ mọng uống một ngụm, đường phèn tổ yến ngọt lịm trong miệng.

Vừa mới muốn uống ngụm thứ hai, liền nhìn thấy xa xa có một nha hoàn khác đang vội vàng chạy lại đây.

Biết Ngân Ngân đang ngủ, sau khi mang thai lại càng ngủ nhiều, nha hoàn không dám đánh tiếng gọi, đành phải nhẹ nhàng tiến lên đây nhỏ giọng nói với Bảo Bảo

“Tề phu nhân, bên ngoài có vị tự xưng là ông chủ của phường vải Tần lão bản, tặng mấy xấp vải, nói là phu nhân của nhà ta bảo hắn đưa tới”

“Vậy sao?”

Ngày ấy dạo phố Thêu Thủy, các nàng là đã chọn không ít bộ vải, chuẩn bị thay đũa nhỏ trong bụng làm trước mấy bộ xiêm y. Chính là, ở cửa hàng chỉ có vài đề làm mẫu, cũng không có trữ hàng. Nhóm lão bản liêu minh giải thích, hứa hẹn nhanh chóng nhập hàng. Mấy ngày nay đã không hề thiếu nhiều thương nhân buôn bán vải đem vải vóc đưa vào Nam Cung gia.

“Tần lão bản đang ở đâu?” nàng hỏi

“Đã mời đến phòng khách, đang ở đó chờ!”

Nhìn nhị tỷ đang ngủ, Bảo Bảo buông bát canh ngọt xuống, đứng dậy nói “Đừng ầm ỹ nàng, để ta đi xem!”

“Vâng!”

Nha hoàn dẫn nàng đi tới phòng khách, chỉ thấy trong phòng khách lịch sự tào nhả có một gã nam nhân gầy yếu đang ngồi ở ghế chính giữa, bên cạnh là hai gã trợ thủ, dưới chân là các bồ vãi to tướng. Vừa thấy nàng đến, nam nhân liền lập tức đứng dậy “Phu nhân!”

“Tần lão bản thật ngại quá, đã làm cho ngài phải đợi lâu”

“Sẽ không, sẽ không, phu nhân ngài quá khách khí rồi. Ta thay ngài đem bồ vãi đưa tới đây” hắn mở vãi vóc trên bàn ra, tươi cười như hoa

“Ngài nhìn một cái, đây là gấm vóc, nhưng là ngài muốn nhiều màu sắc đa dạng”

Vãi vóc ở trong sảnh đường được mở ra.

Nam nhân trước mắt này xem ra lạ mặt thật sự.

Chính là, ngày ấy dạo phố Thêu Thủy, nàng bởi vì Tề Nghiêm mà tinh thần không yên, gương mặt của nhóm lão bản trong trí nhớ của nàng toàn bộ giống như lướt qua.

Liền bởi vì như thế, nàng hoàn toàn không có cảnh giác, cất bước tiến lên, chuẩn bị nhìn kỹ mấy bồ vãi kia.

Ai biết, ngay tại lúc Bảo Bảo cất bước, trong nháy mắt trợ thủ đứng sau lưng Tần lão bản vươn bàn tay nhanh như chớp bồ xuống sau gáy nha hoàn.

Nha hoàn bị trọng kích, lập tức ngã đi, Bảo Bảo quá sợ hãi

“A, ngươi làm cái gì?”

Tần lão bản động tác cực kỳ mau lẹ, từ trong một bồ vãi khác rút ra một cây đao, nhanh chóng kề sát vào cổ nàng. Nguyên bản tươi cười hòa ái dễ gần sớm đã không thấy bóng dáng, chỉ còn vẻ mặt hung tàn.

“Đừng nhúc nhích, không được kêu cứu, bằng không ta liền giết ngươi!”

Đại đao đặt ở sau gáy nàng, đao phong kề sát vào da thịt của nàng, hàn khí bức người, Bảo Bảo toàn thân cứng ngắt, làm sao còn dám lộn xộn.

Mặt khác hai nam nhân mở rương đựng bồ vãi ra, cho hết vãi vóc ra ngoài, thẳng đến khi xong xuôi, Tần lão bản cầm đại đao kề sát cổ Bảo Bảo đang căng thẳng, lạnh giọng ra mệnh lệnh

“Ngồi xổm vào trong rương đi”

“Cái gì?” nàng mở to mắt.

A, không thể nào? Bọn họ muốn nàng vào trong rương.

“Mau ngồi vào” thấy nàng bất động, Tần lão bản giọng nói mang đầy sát khí “Nếu không đi vào, ta liền giết chết nha hoàn này!”

Bảo Bảo vội lắc đầu “Ta đi vào, lập tức liền đi vào, ngươi đừng làm thương nàng!”

Tuy biết rằng, nàng ngồi ở trong rương này sợ là không có người nào biết nàng đã gặp chuyện. Nhưng là vì mạng nhỏ của nha hoàn cùng đứa bé trong bụng mà suy nghĩ, nàng căn bản không dám động, chỉ phải ngoan ngoãn tiến vào trong rương, theo lời ngồi xổm xuống

“Đội lát nữa ngươi nếu phát ra một nửa điểm thanh âm, cũng đừng trách đao trong tay ta không có mắt.”

Lòng bàn tay nàng đỏ mồ hôi, sợ hãi đến độ không thờ nổi, hai tay theo bản năng ôm bụng, theo bản năng bảo hộ đứa nhỏ.

“Ngươi vì sao phải làm như vậy?” nàng nhanh chóng roi lệ

Đối phương hừ lạnh một tiếng, nâng tay hạ nắp rương xuống “Chờ trượng phu Nam Cung của ngươi sau khi thanh toán tiền chuộc, ngươi lại chính mình đến hỏi hắn đi!”

Di?

Cái gì?

Bảo Bảo giật mình

Trượng phu? Nam Cung Viễn?

Thời điểm nàng đang muốn mở miệng, nói cho đối phương biết đã làm đối tượng, thì nắp rương rất nặng đã hạ xuống. Nàng vươn tay đỡ lấy nắp rương “Tần lão bản, người làm, ta __”

Lời còn chưa dứt, đại đao đã lướt qua khe hở của rương mà tiến vào, chỉ kém như vậy một tấc sẽ chạm đến chóp mũi của nàng.

“Câm miệng!” Tần lão bản lãnh khốc nói “Lần tới ta sẽ không nương tay đâu”

Nàng trừng mắt nhìn cây đại đao kia, lập tức ngậm miệng lại, không dám phát ra một chữ nào.

Ô oa, khẳng định là vì nàng cùng nhị tỷ đều mang thai, ngày ấy lại cùng đi dạo phố, hơn nữa tỷ muội nhà mình vốn là có vài phần rất giống nhau. Đây mới có thể làm cho người xấu lầm người.

Phanh một tiếng, nắp rương được đóng kín lại, ở trong bóng tối Bảo Bảo chỉ có thể sợ hãi ôm bụng, nghe bên ngoài truyền đến tiếng vang.

Chỉ chốc lát sau, rương đột nhiên bị nâng lên. Tuy rằng ngồi xổm trong rương bị người nâng lên, đối với nàng mà nói không phải là lần đầu tiên. Nhưng là lúc trước nâng rương lên là gia đình của Tề phủ, mỗi người đều thật cẩn thận, đâu giống như những người xấu thô lỗ này?

Những kẻ bất cớ khiêng rương gỗ vội đi như chạy, mới chỉ trong chốc lát nàng cũng đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khó chịu quả muốn ói ra.

Bảo Bảo một tay ôm bụng, một tay bịt cái miệng nhỏ nhắn, cố gắng không nôn ra, tuy rằng miễn cưỡng khắc chế không ói, nhưng là nước mắt vẫn theo khóe mắt chảy xuống.

Những người xấu này muốn đem nàng đi đâu?

Nếu như nàng thật sự có vận nhất gì, có phải hay không từ nay về sau sẽ không được nhìn thấy Tề Nghiêm?

Nước mắt trong suốt rơi xuống nóng bỏng.

Ô ô ô nàng không cần a...

Nguyên bản Tề Nghiêm là sẽ không chú ý đến ba nam nhân đang khiêng rương gỗ hướng cửa lớn đi đến. Nhưng là bọn họ cước bộ quá nhanh, mau quá mức dị thường, mà đôi mắt như chim ưng của hắn trong lúc liếc mắt một cái đã nhìn thấy bên ngoài rương có kẹp một mảnh màu hồng.

Mảnh màu hồng kia là mảnh vải dệt y phục, đường viền xung quanh còn may bằng lông cừu trắng. Loại hình thức xiêm y này, ở phía Nam cực hiếm thấy. Nhưng bất quá Tề Nghiêm lại thấy quen thuộc, đó là bởi vì thời điểm ở phương Bắc, vì thay bảo Bảo chống lạnh mà hắn sai người may thêm lông cừu làm đường viền cho y phục.

Khi đã vào thu, ban ngày tuy rằng ấm áp, nhưng ban đêm cũng có một chút se se lạnh. Sáng nay hắn đã tận mắt nhìn thấy nha hoàn lấy ra y phục có may thêm lông cừu thay Bảo Bảo phủ thêm lên người __ Trên thực tế, ở một canh giờ trước, thời điểm khi hắn rời đi đình viện, kiện xiêm y hồng kia vẫn còn mặc ở trên người Bảo Bảo.

Tề Nghiêm sắc mặt tư lự biến đổi

Hắn phất chốc nhanh tay rút đao ở bên hông Tư Đồ Mãng ra. Tư Đồ Mãng kinh nghiệm đầy mình, trong nháy mắt lùi xuống một bước. Hắn vừa mới chuyển quá thân đã thấy Tề Nghiêm trong tay cầm trường đao, thân ảnh như tên tiễn lên, cầm cuồng đao mạnh mẽ hướng thể công về phía ba tên nam nhân đang hướng cửa lớn đi đến.

“Đặt rương xuống!”

Cùng với tiếng ra lệnh là một mảnh ngân quang lóe lên

Đao thứ nhất ngăn trở ba người đi tới

Đao thứ hai bỏ xuống trước mặt hai người đang khiêng rương, bị trường đao bức lui mấy bước

Rương nặng nhất thời mất đi chống đỡ, rơi xuống đất

Trong nháy mắt trước khi rương gỗ bị rơi xuống đất, Tề Nghiêm vươn tay cầm trụ dây thừng kết rương. Dựa vào thể lực kinh người, cùng với quyết tâm bảo hộ thể tử, hắn dùng một tay bắt lấy rương nặng mà hai nam nhân mới khiêng được.

Đúng lúc này một bả đao khác thẳng tắp hướng hắn bổ tới.

Mất thấy sự việc bị bại lộ, Tần lão bản trong cơn giận dữ lại vẫn không chịu bỏ qua. Giơ đại đao trong tay từng uy hiếp Bảo Bảo hướng Tề Nghiêm chém tới.

Keng!

Đại đao bị đánh văng ra.

Tần lão bản hiện ra biểu tình khó có thể tin được, vốn tưởng rằng Tề Nghiêm che chở rương gỗ, nhất thời tất không có biện pháp đánh trả, một đao này có thể chém đứt đầu Tề Nghiêm, Nào đâu biết rằng, trường đao của Tề Nghiêm chẳng những chặn lại công kích, còn làm cho toàn thân hắn đau nhức, cơ hồ muốn đứt máu.

Tề Nghiêm quay đầu, ánh mắt lóng lánh, trong lòng tức giận tràn đầy, biểu tình dữ tợn đủ để dọa lui thiên quân vạn mã.

Đó là ánh mắt giết người.

Tần lão bản lúc này mới cảm giác được, người này tuyệt đối không phải chính mình có thể ứng phó được. Trong lòng bỗng dưng cảm thấy rung mình.

Không rảnh để nghĩ nhiều, trường đao đã tiến về phía hắn.

Biết nam nhân trước mắt này ý đồ đến quả thực không tốt, mà bên trong rương gỗ kia khả năng cực cao chính là Bảo Bảo. Tề Nghiêm lửa giận bùng bùng, trường đao trong tay lóng lánh như thần quỷ đến gần

Chỉ thấy hắn một tay nâng rương gỗ, một tay giơ đao lên ở trong nháy mắt đã chém đao xuống. Ngân quang lóe lên, thanh âm hai đao chạm nhau vang lên chói tai. Tần lão bản nâng đao lên chắn, cũng là chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, không có nửa điểm chống lại.

Trường đao trong tay Tề Nghiêm sắc bén vô cùng, chợt nghe đến một tiếng nổ, thoáng chốc trong lúc đó binh khí chạm nhau tóe lửa, hắn đã chém đứt binh khí của đối phương.

Lực đạo của trường đao không chút nào giảm

“A!” tiếng kêu thảm thiết vang lên

Cánh tay phải cầm đao của Tần lão bản bị chặt đứt rơi vào trong vườn hoa, máu tươi từ chỗ cụt tay không ngừng trào ra.

Một đao kia theo bả vai của kẻ xấu trực tiếp chặt đứt mất một cánh tay phải.

Chỉ thấy người bị chặt cụt tay đau ngã xuống đất, kêu thảm thiết liên tục. Tề Nghiêm hai mắt đỏ ngầu, trường đao trong tay lại tiến vào trước ngực người nọ, dự định đem tên này từ hình ngay tại chỗ, một viên hạch tử bay tới “keng” một tiếng đánh trật hướng đao

“Chủ tử!”

Tề Nghiêm hung ác ngẩng đầu, thấy Tư Đồ Mãng đang dùng đao bức lui hai kẻ bắt cóc đã chạy lại đây, đúng lúc đề đao trong tay hắn lại.

“Đủ rồi!” Tư Đồ Mãng khuyên can, đối với Tề Nghiêm trong tay vẫn dẫn theo không để ý, nhìn rương gỗ gập gập đầu “Đừng dọa phụ nhân!”

Những lời này cuối cùng cũng làm cho Tề Nghiêm lấy lại lý trí.

Hắn mặt lãnh khốc, nghiêm nghị buông lỏng trường đao nhiễm máu đỏ tươi xuống.

Nhìn thấy chủ tử buông tay, Tư Đồ Mãng càng thêm xác định, bên trong rương gỗ kia khẳng định là thiếu phụ nhân. Trong thiên hạ, chỉ có an nguy của Bảo Bảo mới có thể làm cho Tề Nghiêm như thế không khống chế được

“Ngài trước mang thiếu phụ nhân ra đại sảnh đi nhìn xem nàng có hay không bị làm thương, những người này liền giao cho ta xử lý.” Hắn nói.

Nghĩ đến nương tử vẫn bị nhốt ở bên trong rương gỗ đang lo lắng sợ hãi, Tề Nghiêm thế này mới xoay người, vội vàng ôm rương vào trong phòng, không muốn cho nàng nhìn thấy tình hình trong đình viện đầy máu tươi.

Vừa mới mở rương ra, liền nhìn thấy Bảo Bảo hai mắt nhắm nghiền, toàn thân run rẩy sợ hãi, bả vai mảnh khảnh liên tiếp run run, trù vấy sớm đã bị nước mắt nhiễm ẩm ướt.

Tâm Tề Nghiêm đau giống như là bị người khoét sâu vào tim, hắn vươn tay nắm lấy bả vai của thê tử. Không nghĩ tới, nàng giật nảy lên một cái, liếc mình liếc đầu “Không, không cần... không cần thương tổn hài tử của ta...”

Nàng càng run rẩy hơn

Nhìn bộ dáng thê tử sợ hãi như thế, Tề Nghiêm thật thấy hối hận không có đem ba người kia, mỗi người một đao giết chết luôn.

“Đừng sợ, là ta!” hắn âm thanh ôn nhu lên tiếng trấn an nàng, thanh âm đã có chút khàn khàn “Không có việc gì, không có việc gì, không ai sẽ làm thương được nàng” hắn không dám đụng vào nàng, bàn tay to đặt nhẹ ở bả vai nàng.

*****

Hồi lâu sau, tiếng nói trầm thấp khàn khàn kia mới chậm rãi xuyên thấu sợ hãi trong đầu nàng. Bảo Bảo khiếp đảm chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt mông lung đăm lẹ, sợ hãi nhìn, tựa hồ nhất thời còn khó có thể nhận biết ra được bản thân đã an toàn.

Rốt cục nàng nhận ra hắn!

Bảo Bảo mở miệng khóc như mưa như gió, hướng Tề Nghiêm đánh tới.

Hắn đau lòng không thôi, vươn hai tay dự định muốn ôm kiêu thê đang sợ hãi, hoảng sợ vào lòng__ai ngờ, Bảo Bảo lại một tay đẩy hắn ra!

Tề Nghiêm ngăn người ra, vừa muốn mở miệng an ủi, chỉ thấy Bảo Bảo đã muốn ghé ra ngoài rương nôn mửa liên tục, đem đường phèn tổ yến mới vừa rồi uống xong toàn bộ nôn ra sạch.

Tuy rằng trước khi nôn nàng đã đẩy hắn ra, nhưng bởi vì khí lực quá yếu, nên toàn bộ vẫn bắn vào giày hắn.

Bảo Bảo cực kỳ khó chịu, vừa thẹn cúi đầu nức nở, sợ ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm

“Thực xin lỗi, ta không phải cố ý...trong rương thật là khó chịu, ta lại không thờ nổi ô ô ô...”

Hai tay mạnh mẽ đem thân mình xui lợ của nàng trong rương bế ra ngoài

“Không sao, không có việc gì, nàng đừng khóc” hắn vòng nhanh hai tay đem kiêu thê ôm ở trước ngực. Nước mắt của nàng cơ hồ mỗi giọt lại một giọt rơi vào trong tâm của hắn.

Bảo Bảo còn đang khóc thút thít.

“Những người đó đi thật là nhanh, rương lại nghiêng ngã...” nàng tựa vào trong lòng hắn, một bên khóc một bên nói

“Bọn họ tưởng ta là nhị tỷ...tuy rằng chàng gạt ta, không còn yêu ta...nhưng là...vẫn là phải sợ không thể gặp lại chàng được nữa...ô ô ô...”

Tề Nghiêm nghe như vậy sùng sốt, nường mi hỏi “Ta lừa nàng? Ta khi nào thì lừa nàng?”

“Liên...liền phía trước a...”Bảo Bảo khuôn mặt nhỏ nhắn còn chôn ở trong lòng của trượng phu.

“Cái gì phía trước?”

“Liên...phía trước a, chàng nói cái gì vì thân thể của ta suy nghĩ...không vội...nhất thời không vội, căn bản chính là nói dối muốn gạt ta!”

Nghe ra khẩu khí của phu quân lại hung lên, nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, lấp bắp lên án

“Người ta...vợ chồng người ta bình thường quá nhiều thán như vậy đã sớm sinh hoạt vợ chồng...chàng, chàng lại ra sức khước từ...”

Tề Nghiêm nhìn thê tử trong lòng khóc không ngừng được, thẳng đến khi nàng mở miệng giải thích thế này mới hiểu được, trong đầu óc nhỏ bé của nàng thế nhưng lại cất giấu đầy hiểu lầm.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng là đúng như theo lời của Tiền Kim Kim đã nói, nếu hắn không đem sự tình nói hết, thì trong lòng nàng sự hiểu lầm kia vĩnh viễn không hóa giải được.

Ôm thê tử ngồi vào ghế, hắn nâng tay lau đi lệ của nàng, thờ dài nói

“Kia, không phải lời nói dối”

Nàng cũng khẳng định không tin tưởng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, khóc lên án “Kia, kia, chàng lại chuyển qua thư phòng ngủ! Rõ ràng, rõ ràng chính là đang trốn ta”

“Ta là sợ chính mình cảm lòng không được”

Thái dương ngấm đen nổi lên gân xanh, hắn thở sâu nhẫn nại giải thích

“Khi đó nàng thân mình vẫn còn chưa khỏe, ta sợ nếu lại có ngoài ý muốn, nàng sẽ không chống đỡ nổi”

Bảo Bảo thế này mới hiểu được dụng tâm của phu quân, chính là trong lòng tràn đầy bất an, vẫn là làm cho nàng không dễ dàng lơ lửng xuống.

Hôm nay nàng không thể không hỏi cho rõ ràng!

Môi đỏ mọng bậm lại, trong chốc lát sau mới lấp bắp nói “Nhưng là, nhưng là, chàng luôn tức giận với ta”

“Đúng, ta là đang tức giận!” Tề Nghiêm nhìn Bảo Bảo trong lòng vẻ mặt ưu oán, lệ làm ướt đầm y phục, lên tiếng thẳng thắn nói “Nhưng ta tức giận không phải vì nàng, mà là chính mình. Ta giận chính mình không có thể bảo hộ thật tốt được cho nàng. Ta giận chính mình làm nàng thiếu chút nữa chết đi”

Tình hình Bảo Bảo mệnh treo sợi chỉ làm cho hấn đến nay, cứ hồi tưởng lại cả người đều đã run run. Ngay cả ở trong mộng hấn cũng không muốn nàng ở trong lòng hấn chết đi.

“Ta nói rồi, kia không phải là nàng sai” hấn lời nói thâm thía “Đó là ta sai”

Nhìn biểu tình tái nhợt của phu quân, Bảo Bảo lại đem sự tình tất cả suy nghĩ lại mới phát hiện những việc làm của hấn, nhìn như có ý xa cách, kỳ thật đều là vì nàng suy nghĩ.

Nhưng là, chính là có một việc, như là căn bệnh vẫn bám ở trong ngực của nàng, khó có thể xua đi

Xem xét tuấn dung của phu quân, Bảo Bảo cắn môi đỏ mọng, cổ lấy dừng khí hỏi “Kia,kia...chàng cùng Bạch Tiểu Diễm kia...”

“Ai?” Tề Nghiêm nhíu mày.

“Liên...chính là người kia, hoa khôi của Di Hương Uyển Bạch Tiểu Diễm a~!”

Hấn nhìn thẳng nàng, nghi hoặc cùng khó hiểu

“Hoa khôi? Cái gì hoa khôi?”

Hấn không nhớ rõ!

Bảo Bảo có chút lúng túng, còn có chút quẫn, thế mới biết bản thân hiển nhiên lại là đem sự tình tưởng tượng ra. Ở cái nhìn chăm chú của trượng phu, nàng kiên trì, sợ hãi trả lời

“Ngày đó, ta bồi nương các nàng đi ven bích hồ, nhìn thấy chàng cùng hoa khôi Bạch Tiểu Diễm, ngay tại trên thuyền chàng còn...còn...còn ôm nàng...”

Việc làm thê tử kinh ngạc như vậy Tề Nghiêm cuối cùng cũng có một chút ấn tượng.

Hấn thở dài thật sâu một hơi

Nguyên lai nàng thấy một màn kia.

“Ta không có ôm nàng” hấn nói được thực cẩn thận, không muốn làm cho nàng lại có gì hiểu lầm nữa “Ngày đó ta là cùng Mộ Dung công tử bàn chuyện làm ăn, nữ nhân kia là hồng nhan tri kỷ của hấn. Bởi vì nàng nhất thời bị vấp, lại vừa vận ở trước mặt ta, ta mới đang tay ra đỡ nàng”

Vô tình chính là như vậy không khéo lại làm cho Bảo Bảo thấy một màn kia.

“Nhưng là chàng xem đứng lên giống như là ôm nàng a~,ta liền nghĩ đến...nghĩ đến....nghĩ đến...”

“Nghĩ đến cái gì?”

“Chàng...Đã thương người khác...”nàng nói áp a áp ứng

Nhìn ra nàng còn chưa nói hết, hấn nhẫn nại hỏi “Còn có gì?”

Nàng rất nhanh nhìn hấn một cái, mắt hồng hồng, lại lùi vào trong lòng hấn

“Ta nghĩ đến chàng chán ghét ta....muốn kết hôn với người khác....” âm thanh rầu rĩ theo trước ngực hấn truyền ra.

Một giọt lệ nóng bỏng của nàng rơi xuống cánh tay hấn.

Tề Nghiêm vạn vạn thật không ngờ, trong lòng nàng luôn luôn ghi nhớ chuyện ở hồ này. Chỉ nghe nàng nghẹn ngào tiếp tục nói

“Phụ thân chàng cưới hai mươi tư thế thiếp ta không biết là chàng không phải__có phải hay không__”

Bàn tay to nắm đen nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng rốt cuộc không thể trốn được nữa, môi phấn hồng run run, nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống.

“Thực xin lỗi, tâm của ta không thể giống như nhóm bà bà hiểu được rõ mọi việc__Ta không có, không có cách nào cùng nữ nhân khác cùng nhau...”

Tiếng khóc thút thít nghẹn ngào vang lên, nàng rốt cuộc không nói được, chính là liên tiếp khóc.

Tề Nghiêm hai tay lại lau đi nước mắt không ngừng trào ra kia

“Đừng khóc”

Nàng không nghe chính là không ngừng rơi lệ được.

Hắn chỉ có thể lại lần nữa thở dài, tuy rằng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng lại là thủy chung nghĩ đến nàng tự nhiên mà như vậy sẽ hiểu được tâm ý của hắn. Nhưng không có nghĩ đến, hắn lặng yên lại dõi lấy làm nàng suy nghĩ miên man, cùng với nhiều như vậy hiểu lầm, làm hại vợ chồng hai người bị ngăn cách lâu ngày.

Chậm rãi Tề Nghiêm cho tay vào trong ngực lấy ra một túi gấm “Còn nhớ rõ cái này không?” hắn hỏi

Bảo Bảo gật đầu

Nàng đương nhiên nhớ rõ bên trong túi gấm là vật thừa nhỏ trước khi tiễn nàng đi, hắn đã đưa cho nàng làm vật đính ước. Theo ngày ấy, hôn sự của bọn họ đã được định đoạt.

Bàn tay to dày rộng nhẹ nhàng đem túi gấm kia bỏ vào lòng bàn tay mềm mại của nàng, lại ôn nhu lấy bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng đặt lên ngực hắn.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy Tề Nghiêm nhìn chăm chú vào nàng, ánh mắt nhiệt liệt mà ôn nhu, hắn mở miệng nói

“Dĩ vãng, lòng ta chỉ có một mình nàng!”

Nước mắt đột nhiên lại dâng lên, ở trong nước mắt mông lung nàng chỉ nhìn thấy hắn thâm tình ngóng nhìn, bạc môi lại lần nữa hé mở.

“Về sau, trong lòng của ta cũng sẽ không có nữ nhân nào khác” hắn hứa hẹn.

Từ lúc trào đời đến nay, Tề Nghiêm chưa bao giờ phải kiên nhẫn giải thích như thế. Nhưng là ông trời ở trên cao, hắn thật sự yêu tiểu nữ nhân này, không thể không thừa nhận nhìn nàng như thế hắn thật sự đau lòng.

Nước mắt như trân châu bởi vì hắn thật trọng hứa hẹn mà không ngừng cuộn cuộn rơi xuống, nàng hít vào một hơi, lại khịt khịt mũi, lại vẫn là áp lực không được, nội tâm kích động cảm xúc.

Sau đó Bảo Bảo liền bỏ nhào vào trong lòng của hắn, lớn tiếng khóc.

“Phu quân, thực xin lỗi, ta...”

“Hừ, đừng khóc nữa”

Tề Nghiêm hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay ôm trong lòng trân bảo, âm thầm thề cả đời này tuyệt đối sẽ không lại làm cho nàng rời hắn đi

“Được, được ....ô ô ô ô...” nàng một bên đáp ứng, lại vẫn là khóc không ngừng.

“Đáp ứng ta, từ nay về sau đừng suy nghĩ miên man nữa”

“Được”

“Bất luận trong lòng nghĩ sự tình gì, đều phải nói cho ta biết, đừng giấu ở trong lòng”

“Được”

“Không cần chưa chứng thực liền hiểu lầm lung tung, lại càng không được rời nhà trốn đi”

“Được”

Bảo Bảo oa oa ở trong lòng hắn, nghe được nhịp tim đập của hắn. Được hắn ôm ấp, nhiệt độ cơ thể hắn thủy chung là vẫn làm nàng quyến luyến không muốn rời.

Hai người ôm nhau thâm tình khó nói lên lời. Hồi lâu sau Bảo Bảo nắm vạt áo của Tề Nghiêm, nhẹ giọng nói

“Phu quân!”

“Àn?”

“Như vậy, từ nay về sau chàng chuyện gì cũng đều phải nói cho ta biết, không được giấu diếm nha!”

Nàng yêu cầu, không bao giờ hi vọng nữa hắn trong lòng tính toán cái gì cũng đều không nói ra.

Tề Nghiêm cúi đầu hôn môi nàng, đồng thời ôm nàng cùng với đứa nhỏ của bọn họ

“Được” hẳn lại một lần nữa hứa hẹn, bạc môi nóng bỏng tìm thấy nụ cười môi đỏ mọng. Ngoài cửa sổ sắc thu hợp lòng người.

Vợ chồng ân ái theo gió thu, một trận lại một trận quanh quẩn ở trong sảnh đường.

Hắn cùng với nàng không bao giờ nữa cách xa.

*****

Kết thúc

Bốn tháng sau!

Từng làm cho nàng đau nhức như chết đi sống lại, một lần nữa lại xuất hiện. Theo thời gian trôi qua, chẳng những không có chậm lại xu thế, ngược lại càng ngày càng mãnh liệt. Nàng cắn răng cố nén, lại đánh không lại, liên tiếp không ngừng đau đớn lại lần nữa đánh úp lại.

“A!”

Đau hô khan cả giọng truyền khắp Nam Cung gia.

Từ đêm hôm qua Bảo Bảo đã bị đau bụng muốn sinh, Tề Nghiêm sắc mặt tái nhợt, chân tay luống cuống, thẳng đến khi Nam Cung Viễn nhắc tới mới tỉnh ngộ, vội vàng sai người suốt đêm đi tìm bà mụ tới.

Tính tính ngày, nàng mang thai đã đủ tháng, nhưng là nghĩ đến thời điểm nàng lâm bồn, hắn vẫn là sợ hãi không thôi.

Bóng ma mất đi nàng vẫn thủy chung vẫn là nán ná không đi. Ngay từ đầu hắn còn bị ngăn cản ở lại ngoài cửa, nói là phòng sinh nam nhân không thích hợp đi vào, chỉ nghe được Bảo Bảo một tiếng lại một tiếng hô đau. Không đầy nửa khắc, hắn đã thấy không chịu nổi, đẩy cửa liền xông vào.

Hắn vừa vào cửa đã thấy Bảo Bảo đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm, tâm của hắn giống như bị ai bóp chặt, hắn cơ hồ không thể hô hấp. Thấy hắn xông vào bà mụ như ong mi

“Tề gia, ngài không thể ____”

Lời của bà mụ còn chưa dứt, chỉ nghe thấy Bảo Bảo kêu lên đau đớn.

“A, a đau quá...”

Tề Nghiêm vội vàng chạy tới bên giường, gắt gao nắm tay kiều thê “Ta ở trong này, nàng đừng sợ, không có việc gì, không có việc gì!”

Chính hắn cũng không rõ ràng lắm, những lời này là nói cho ai nghe.

Nghe được thanh âm của Tề Nghiêm, Bảo Bảo mở mắt ra, còn tưởng chính mình thấy được ảo giác

“Phu... Phu quân?”

“Ta ở đây, ta ở đây! Nàng đừng sợ, ta ở đây!”

Hắn cầm khăn ở một bên, tay run run thay nàng lau đi mồ hôi trên trán.

Thấy trượng phu, Bảo Bảo cuối cùng an tâm một chút, nàng liên tục thở hổn hển liền mấy hơi, cố nén đau đớn, gắt gao cầm tay hắn.

Nhìn thấy bộ dáng tình thâm của vợ chồng này, bà mụ phán đoán có Tề gia ở đây, có thể trấn an được phu nhân, thế này mới không hề mở miệng đuổi người nữa.

Hắn ngồi ở bên giường, một tác cũng không rời, nắm chặt tay nhỏ bé của ái thê, sắc mặt thậm chí so với nàng còn muốn tái nhợt hơn.

Bảo Bảo mới thở hổn hển mấy hơi thở, đau bụng sinh bỗng nhiên tái khởi. Nàng vừa mới bắt đầu còn có thể nhìn xuống, sau lại đau đến chỉ có thể nắm chặt tay hắn, đau đến hô lên tiếng

“A, đau quá, đau quá” thân thể của nàng bởi vì đau đớn mà run run, mồ hôi sớm đã thấm ướt y phục, tóc dính bết ở hai má phẫn hồng.

“Tề phu nhân thỉnh thả lỏng chút” bà mụ nói, vỗ nhẹ đùi của nàng.

Thả lỏng?

Đau như vậy, muốn nàng như thế nào thả lỏng?

Bảo Bảo lại một lần nữa phát ra một tiếng hô đau.

Bàn tay to dày rộng nắm chặt bàn tay nàng, làm chỗ dựa duy nhất cho nàng khi đang ở sự đau đớn cũng phát run.

“Nàng vì sao đau như vậy?” Tề Nghiêm lòng nóng như lửa đốt lo lắng hỏi. Thân mình cao lớn tinh tráng nhưng lại cũng run run không thôi.

Bà mẹ thực cố gắng mới không cười ra tiếng khi nghe được câu hỏi ngớ ngẩn này. Nàng biết nam nhân trước mắt này thân phận phi thường so với người tầm thường, cũng nhìn ra được thâm tình của hắn đối với thế tử (NN: soái ca đôi lúc cũng hơi ngớ ngẩn, nhất là về chuyện này =)))

“Nàng ở lúc sinh đứa nhỏ, đau là chuyện bình thường”

“Nàng còn muốn đau bao lâu?” hắn vội vã nóng lòng hỏi thẳng

Bà mẹ kiểm tra một chút rồi đáp “Mau thôi, sản đạo đã muốn mở, đợi chút a~, được rồi. Đến phu nhân dùng phương pháp ta mới vừa nói, một, hai dùng sức”

Bảo Bảo nghe lời chỉ thị của bà mẹ, hơi thở dùng sức, lại đau đến cơ hồ không thể chịu đựng được

“Đến, lại đến, một, hai dùng sức!”

“A__”

Nghe tiếng kêu khóc gần như thét chói tai của Bảo Bảo, Tề Nghiêm cơ hồ như bị bức điên, sắc mặt hấn xanh mét, bắt đầu đối với bà mẹ rít gào.

“Rốt cuộc còn muốn bao lâu?”

“Sắp sinh rồi, sắp sinh rồi” bà mẹ liên mồm nói, cảm vai trắng sạch, ngay cả nhìn đều không có liếc nhìn hắn một cái.

“Tốt, phu nhân lại đến a, một, hai dùng sức__” (NN: ed cái đoạn này mà cũng cảm thấy oát mồ hôi *lau lau trán*)

“Phu quân!” Bảo Bảo lại dùng sức, cầm lấy tay hắn, thét ra tiếng chói tai.

Lúc này đây nàng ngồng lưng lên, tay nhỏ bé lực đạo cơ hồ muốn vặn gãy tay hắn.

“Ta ở đây, ta ở đây!”

Bảo Bảo đổ trở về trên giường, nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nếu không thấy nàng còn thở, Tề Nghiêm thực sẽ nghĩ đến nàng đã chết. Hắn nắm chặt tay nàng, hôn bàn tay ẩm ướt mồ hôi, lẩm bầm nói gần như cầu khẩn “Nàng nghe, ta yêu nàng...ta yêu nàng...nàng đừng sinh nữa, cả đời đời đừng sinh, van cầu nàng chống đỡ đi...”

Lâu như vậy giống như qua vĩnh hằng, Bảo Bảo rốt cuộc mở to hai mắt, nàng nhìn trượng phu cười yếu ớt

“Nhưng là ....đứa nhỏ đã được sinh ra rồi”

Tề Nghiêm sắc mặt trắng bệch, thế này mới quay đầu lại, chỉ thấy trong lòng bà mẹ đã ôm một oa nhi mặt nhăn nhăn, trong tay còn cầm một cái kéo đâm đầy máu tươi.

Nha hoàn vội vàng bưng nước ấm tới để bà mẹ đem đứa nhỏ tẩy trừ sạch sẽ.

Hắn đứng lên, nhìn hai tay bà mẹ tràn đầy máu tươi, cùng với oa nhi đang đập chân tay lung tung, oa oa khóc lớn, còn có cái kéo kia đang nhỏ từng giọt máu tươi.

Tiếp theo hai mắt hắn tối sầm lại

Đồng!

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng đổ lớn, cúi đầu vừa nhìn thấy, rõ ràng phát hiện Tề đại đương gia liền như vậy ngã thẳng tấp xuống mặt đất ngất đi. Bảo Bảo suy yếu không thôi, sợ tới mức vội vàng la lên “Phu quân, phu quân?” (NN: lần thứ hai anh té xiu =)))

“Yên tâm hắn không có việc gì! Nam nhân đều là như vậy, ứ để cho hắn nằm, đỡ phải vương bận” bà mẹ ôm oa nhi nhìn nhưng không thể không lắc đầu, kêu to gọi nha hoàn một bên tới hỗ trợ.

“Đến, trước hỗ trợ phu nhân lau người thay quần áo, trong chốc lát sửa sang lại sau. Lấy trong bọc ta mang đến một cái lọ màu trắng, mở nắp ra để gần mũi Tề gia, hắn lập tức sẽ tỉnh”

Ở sự hỗ trợ của bà mẹ cùng nha hoàn, Bảo Bảo tịnh thân, thay đổi y phục. Bà mẹ đem đứa nhỏ giao cho nàng ôm, lại mở cửa gọi thêm người đến giúp

đỡ đem Tề Nghiêm nâng lên giường.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau, sau khi nha hoàn để chiếc lọ trắng gần mũi Tề Nghiêm, hắn liền tỉnh dậy.

“Phu quân, chàng có khỏe không?” nàng hỏi

Tề Nghiêm rên rỉ mở mắt ra đã thấy trong lòng thê tử ôm một cái trù bố bao trọn tiểu oa nhi. Cảnh tượng kia làm cho rung động thâm tâm hắn, làm cho hắn một lúc lâu sau vẫn nói không nên lời “Phu quân?”

Rốt cục hắn phục hồi lại tinh thần, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của thê tử, hắn quý gối trước mặt nàng, bàn tay to nâng mặt của nàng vừa hôn thật sâu, vừa cầu khẩn nói “Một đứa là đủ rồi, chúng ta đừng sinh nữa được không?!”

Bảo Bảo nghe vậy không khỏi bật cười

Tiếng cười như chuông bạc quanh quẩn ở trong phòng, mà oa nhi ở trong lòng nàng sớm không hề khóc nữa, i ôi ở trong ngực của nàng,ngọt ngào ngủ.

Nhìn thê tử tươi cười không làm cho Tề Nghiêm lo lắng xuống được, ngược lại làm cho hắn càng thêm khẩn trương. Bởi vì Bảo Bảo chính là cười đến thật ngọt ngào, nhưng thủy chung không có đáp ứng yêu cầu của hắn.

Chẳng lẽ, nàng còn muốn sinh thêm sao?

Ông trời a, hắn có biện pháp gì nhin xuống chịu đựng một lần nữa đây.

Tề Nghiêm lo sợ ôm lấy thê tử cùng với đứa nhỏ vừa mới sinh ra, nhìn thê tử sinh đẹp, bạc môi nhếch lên nở ra một nụ cười run run.

“Chúng ta lại thương lượng được không?” hắn hỏi

Nàng cười, nụ cười còn đẹp hơn so với hoa nở mùa xuân

“Được!”

-Toàn văn hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Tề Gia Chi Bảo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.